

A Próféta

*Az Igazság hangja,
Isten prófétaasszonya beszél a mi időnkben*

2002. december

megjelenése rendszertelen

15. szám

*A mi időnk elgondolkodásra és önfelismerésre szolgáló
alapvető gondolatai*

*A világmindenség két Istene,
Mózes Istene és Jézus Istene –
vagy az Egyetlen Isten, aki változik?*

***Az állatok panaszkodnak –
a próféta vádol!***

Mert ami az égő- és véres áldozatokat illeti, semmit nem mondtam, és semmit nem parancsoltam őseiteknek, amikor kihoztam őket Egyiptomból. Inkább a következő parancsolatot adtam nekik: Hallgassatok az én szavamra, akkor én Istenetek leszek, ti pedig az én népem lesztek. Mindig azon az úton járjatok, amelyet én ajánlok nektek, hogy jó dolgokat legyen! Ők azonban nem hallgattak és nem figyeltek rám, hanem gonosz szívük sugallatait és indítékait követték. Hátukat fordították felém, és nem arcukat.

*Attól fogva, hogy kijöttek őseitek Egyiptomból, mind a mai napig, állandóan küldtem hozzátok szolgálókat, a prófétákat. De nem hallgattak és nem figyeltek rám, hanem megmakacsolták magukat, és gonoszabbak lettek, mint őseik. (Jer. 7, 22-26)**

Valóban, az apostoli tanításnak még az árnyéka sem maradt meg egyházainkban... más tanítást, más diszciplínát vezettünk be. A legfontosabb törekvés az volt, hogy senki se olvashassa az Evangéliumot, a legcsekélyebb mértékben sem, kiváltképpen a nép nyelvén. Az a kevés is elegendő, amit a misén felolvasnak. Azok, akik alaposan elgondolkodnak, mi is szokott a templomokban történni, és részletesen megfigyelik, úgy találják, hogy a tanításaink eltérnek az evangéliumtól, és rájönnek, jöllehet egyenesen ellentétesek azzal.

(Kivonat három püspök szakvéleményéből, melyet III. Július pápához írtak.)

*A szerző a Bible de Jérusalem német nyelvű fordításából idéz.

Mi az idézeteket a Magyar Bibliatársulat bibliájából vettük, Magyarországi Református Egyház Kálvin János kiadója, Budapest 2000., mert tartalmilag ez felel meg legjobban a német eredeti szövegnek.

Tartalomjegyzék

Előzetes megjegyzés

Isten szava tegnapelőtt, tegnap és ma – igazság vagy nem?

Isten újabb próféták által rehabilitálja Mózeszt

Zsákutcában az egyházi doktrína

„Tedd...” – Isten tiszteletben tartja gyermekeinek szabad akaratát

A Názáreti Jézus síkra szállt az állatokért.

Bizonyítékok az „Ez az Én Szavam”-ban

Az egyházakban ma is Mózes könyveinek szelleme uralkodik.

Párhuzamok a Voodoo-varázslat véres, mágikus szertartásaival

Jézus a vérengzések minden módozatát ellenezte

„...azt ki kell irtani.” A lelkiismeret elhallgattatása.

Vagyis: hogyan válik az ember a papság hatalmának alárendeltjévé

Áldozati szertartások „ahogy az Úr Mózesnek megparancsolta”.
Az Ószövetség idején ismert volt az oksági törvény.
Jézus ellenzi az állatáldozatokat

Az Újszövetség „beteljesíti” az Ószövetséget és „megvilágítja” azt.
Mindkettő „Isten igaz Szava”. Milliók, akik az egyház áldozatai

Luther Márton – élet és tanítás a felebaráti szeretet keresztény szellemében?

„Amit az ember másnak okoz, saját magának teszi.”
Hogyan érzi magát az állat saját helyzetében?
Az állat, mint fogyasztási cikk és használati tárgy

A korszellem-isten. Az Ószövetség „beteljesedése” korunkban:
a papok szexuális bűncselekményei gyermekek ellen.
A Názáreti vagy az egyházi felsőbbbségek nyomdokaiban?

„Ölni” vagy „gyilkolni”?
Jézus teljesítette a Törvényt és elmélyítette a tanítást

Erőszakra és háborúra való utalások az Ószövetségben – Jézus:
„szeressétek ellenségeiteket”. Jézus megrója az írástudók és
farizeusok képmutatását

A papok felszentelésének és beöltözésének költségei és szertartásai
Mózes könyveiben

Jézus megváltó áldozatot hozott. „A bűnbak”

Az első őskeresztények semmiféle szertartást nem ismertek

Pál felforgatta az élő őskereszténységet, meghamisította Jézus
tanítását, és ezzel lefektette az államvallás és a külsőséges egyházi
kultusz alapjait

Konstantin: az egyház és az állam együttműködése. Jézus tanítása
egyre inkább háttérbe szorul – az államegyház, egy külső hatalmi vallás

A Szentírást – az Ószövetséget és az Újszövetséget –
„a Szent Szellem inspirálta”

„Én, az Úr nem változom...”
Isten szavai az állatáldozatok ellen a Mózes utáni próféták által

A Katolikus Egyház Katekizmusa: „Isten az állatokat az ember
uralma alá helyezte...”

Az állatok hasznosítása – ami „nem választható el az erkölcsi
követelmények tiszteletben tartásától”.
„Nem vagy köteles szeretni az állatokat”

Az állatok helyzete az evangélikus hitben.
 ”Isten bárányhúsa” – a mézárós egy szekularizált pap?

A húsevés – Isten engedménye az emberi gyengeséggel szemben?
 Evett Jézus húst?

Az Evangélikus Katekizmus kijelentései az állatokról

Mit mond a Názáreti Jézus az „állatok” témakörében az „Ez az
 Én Szavam” című Krisztus-kinyilatkoztatásban

Az állatok panaszkodnak – a próféta vádol

Ez a kegyetlen ember

A világmindenség két Istene,
 Mózes Istene és Jézus Istene –
 vagy az Egyetlen Isten, aki változik?

***Az állatok panaszkodnak –
 a próféta vádol***

Én, az Úr nem változom... (Mal 3, 6)

„Az élet Istenben nem csak a felebarátokat foglalja magába, hanem minden más életformát is, így az állatokat, növényeket, ásványokat és köveket, mert minden lét hordozza az életet, Istent” (*Ez az Én Szavam, 811. old.*)

Előzetes megjegyzés

Aki „A Próféta” új kiadásának a két részre osztott címszavát olvassa, esetleg megkérdezi: vajon mi köze a „Két Isten vagy egy változó Isten?” kérdésnek ahhoz, amit az állatoknak napjainkban el kell szenvedniük? A téma két nézőpontja nem teljesen különböző szinten mozog?

De aki elgondolkodik azon, hogy mi lehet az oka a lenézett, leigázott, használati- és fogyasztási cikké lealacsonyított állatok szenvedésének, feltétlenül eljut a gyökerekig, amelyek az Ószövetségben, a régi idők vallási gyakorlatából erednek. Már a „vallásgyakorlat” fogalom önmagában is elgondolkoztató. A vallás fogalma alatt ugyanis az Istennel és az Istenséggel való kapcsolatot értjük. De nagyon is kétséges, hogy a felelősségteljes „gyakorlók” valaha is erre törekedtek, és hogy ezt el is érték.

Ami a következő oldalakon olvasható, az, noha nem egy kortárssal folytatott párbeszéd, de nem is kimondottan a próféta szava, hanem a tények, a bizonyítékok beszélnek, szavakban és képekben.

Hozzánk szólnak, és akinek van füle, hallja meg. Elgondolkoztatnak – és aki használja az eszét, annak világosság gyúlhat. Kérdések elé állítanak – de akinek érző szíve van, megérzi az üzenetet. Hogy az illető mit kezd azután ezzel az üzenettel, hogyan dönt, és döntését követi-e tett vagy sem, azt mindenki önmaga határozza el.

***Isten szava tegnapelőtt, tegnap és ma –
igazság vagy nem? Isten újabb próféták által rehabilitálja Mózes***

A Názáreti Jézus óta 2000 év telt el. Isten Fia emberként jött hozzánk, mint az Emberfia, hogy elhozza nekünk Istennek, az Ő Atyjának, aki egyben a mi Atyánk is, az üzenetét. Az üzenet, amelyet Jézus az Ő és a mi Atyánktól hozott nekünk, a szeretet.

A szeretethez vezető út az emberek közötti, valamint az emberek, az állatok és a Föld közötti megbékéléssel kezdődik. Egyedül ezen az úton találja meg az ember az egységet Istennel, és az Ő egész teremtésével, beleértve a mindenséget.

Isten a szeretet. Az Ő végtelen lénye tehát szeretet. Jézus azt mondta az embereknek, hogy Ő, Jézus, a Krisztus, és az Atya egyek. Jézus ezzel azt akarta mondani az embereknek, hogy az Ő üzenete az igazság, amely a mennyből jön, Istentől, az Ő Atyjától – aki minden embernek is az Atyja. Jézus nem tett különbséget az emberek és önmaga között, hanem mint Isten fiait és lányait egyenrangúaknak tekintette, mert értelem szerint ezt mondta: *Legyetek tökéletesek, miként a ti menyzei Atyátok is tökéletes.* (Mt 5, 48) És elhozta nekünk azt az imát, amely a következő megszólítással kezdődik: *Mi Atyánk, aki a mennyben vagy...* illetve: *Atyánk a mennyben...*

Jézus további jelentőségteljes utasításokat adott nekünk, amelyek szintén a Bibliában találhatóak, és így hangzanak: *Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy érvénytelenné tegyem a törvényt vagy a próféták tanításait. Nem azért jöttem, hogy érvénytelenné tegyem, hanem hogy betöltssem azokat. Mert bizony mondom néktek, hogy amíg az ég és föld el nem múlik, egy iota vagy egy vessző sem vész el a törvényből, míg minden be nem teljesedik. Tehát ha valaki a legkisebb parancsolatok közül akár csak egyet is eltöröl, és úgy tanítja az embereket, az a legkisebb lesz a mennyek országában; ha pedig valaki ezeket megtartja és tanítja, nagy lesz a mennyek országában.* (Mt 5, 17-19)

Jézus itt saját szavaival az örök törvényről, és egyben az örök, megváltoztathatatlan Istenről beszélt. Ezzel félreérthetetlenül kijelentette, hogy az Isten által küldött próféták igazat beszéltek, tehát a prófétai szó által hirdették az igazságot, ami Isten.

Aki az Ószövetségben összehasonlíttja „Mózes könyveit” Jézus tanításával, igen hamar felteszi a kérdést, hogy igazat beszélt-e Jézus, amikor azt mondta, hogy teljesíteni fogja a próféták szavát? Vagy az igazság az, amit Mózesnél olvasunk? És mi a helyzet ezzel kapcsolatban azokkal a prófétákkal, akik Mózes után jöttek? Kijelentéseik tartalma sok esetben különbözik attól, ami Mózes szavaiból ránk maradt; azok részben az ellenkezőjét mondták. Vagy talán az Ószövetség prófétái által különböző Istenek beszéltek? A próféták különböző kijelentései és utasításai alapján végül is arra következtethetünk, mintha több Isten lenne. És Jézus megint egy másik Istenről tanított, mint aki pl. „Mózes” által beszélt.

Aki most azt gondolja, hogy a „keresztény” egyházak meggyőző válasszal szolgálnak, és segítségünkre lehetnek, hogy a zűrzavarból és a bizonytalanságból világossághoz és bizonyossághoz jussunk, csalódní fog: ők értelem szerint úgy magyarázzák, hogy a Biblia minden szava Isten igazsága, és ebből az következik, hogy amit Isten Mózes által mondott, hitelesen a Bibliában olvasható. Ezek szerint „Isten” – többek között – azt parancsolta, hogy véres, kegyetlen áldozati cselekedetekben állatokat öljenek, és Neki bemutassanak. Bizonyos embereket, a papokat Ő, az Úr választotta ki, hogy ezeket az áldozati cselekményeket részletesen előírt szertartások szerint végezzék, úgy, „ahogyan azt az Úr Mózesnek megparancsolta”.

Tehát ez lenne az igazság, ha az egyházak tanítását követnénk.

De mi a helyzet akkor az Ószövetség többi prófétájával, mint Ámosz, Ézsaiás, Jeremiás és a többiek, akik által Isten mindenféle tűzáldozat és véráldozat, valamint egyéb hasonlók ellen beszélt? Jézus, minden idők legnagyobb prófétája szintén azon kijelentések és utasítások ellen nyilatkozott, amelyeket állítólag Isten Mózes prófétán keresztül hirdetett.

Világosan láthatóak „Isten kijelentéseinek” ellentmondásai. Az egyház tanítása szerint tehát mindkettő igaz?

Vegyük szemügyre a különböző Isten-ábrázolásokat: Jézus a Tízparancsolat Istenét tanította nekünk, egy jóságos, bölcs Istent, a szeretet és a megbékélés Istenét, egy Teremtőt, aki az állatok életéért, sőt az egész természetért van.

Mózes könyvének „Istene” ezzel szemben egy kemény, kegyetlen és brutális Isten, aki az embereket súlyosan bünteti, halálbüntetéssel is sújtja, mindenek előtt az állatvilágot kínozza bestiális módon, és lemészároltatja, hogy a tűzáldozat füstjétől megnyugodhasson. Főlé helyezhető-e tehát Mózes könyvének „Istene”, aki az Ótestamentumban iszonyatos cselekedetekre utasított, a Tízparancsolat Istenének?

Újra felmerülnek a kérdések: az Ószövetség Istene – főként a „Mózes könyveiben” említett Isten – egy másik Isten, mint az Újszövetség Istene? Ha egy és ugyanazon Istenről van szó, akkor vagy az Ótestamentumot, főként „Mózes könyveit” hamisították meg – vagy Jézus nem mondott igazat. Vagy talán Isten változó?

A Próféta c. folyóirat 1998. áprilisában megjelent 13-as száma a katolikus és az evangélikus teológia egy-egy szakemberével folytatott beszélgetés során utána járt ennek a kérdésnek. De most – különösen az állatáldozatra irányulva – újra felelevenítjük ezt a témát.

Az első őskeresztények még nem terhelték magukat ilyen kérdésekkel. Számukra világos volt, hogy a Szó, a tanítás, az üzenet, és Jézusnak, a Krisztusnak, Isten Fiának az élete, a hiteles Isteni Szó azonos az emberekre és a lelkekre vonatkozó isteni akarattal, és ugyanakkor mércéje is annak, ami más helyen és más időkben elhangzott, és el fog hangzani, mint Isten szava.

Nekünk embereknek most nem lenne okunk azon gondolkodni, hogy „Isten Szava tegnap és ma – igazság-e vagy sem”, de arra sem lett volna szükség, hogy Isten egy tanító prófétát küldjön még egyszer a földre, ha – igen, ha az őskereszténység fejlődése Jézusra, a Krisztusra irányult volna. De a fejlődés nem tartott sokáig, és az lett az eredménye, hogy a Mózesnek tulajdonított gonosz szellem, amit Jézus többször is helyreigazított, még ma is képes hatást gyakorolni – mégpedig mélyrehatóbban, masszívabban, „globálisabban”, mint amennyire ez sokakban tudatosul. Ami azonban az embernél nem tudatos, az befolyásolható és irányítható.

Isten a szeretet, a jóság és a szelídség. Nincs szüksége kegyetlen, pogány hagyományokra, hogy kiengesztelődjön.

De akkor hogyan kerültek bele Mózes könyvébe a hamis kijelentések és utasítások? Kinek állt érdekében, hogy meghamisítsa Mózesnek például a véres, pogány hagyományokra vonatkozó rendelkezéseit? Isten maga adja meg a választ; jóval később, Jeremiás prófeta által a következőket mondta:

Mert nem az égő- és véres áldozatokról beszéltem őseiteknek, és nem azokról adtam parancsolatot nekik, amikor kihoztam őket Egyiptomból, hanem ezt parancsoltam nekik: Hallgassatok az én szavamra, akkor én Istenetek leszek, ti pedig az én népem lesztek. Mindig azon az úton járjatok, amelyet én mutatok nektek, hogy jó dolgotok legyen.

De nem hallgattak és nem figyeltek rám, hanem megátalkodott, gonosz szívük tanácsát követték.

Hátukat fordították felém és nem arcukat. Attól fogva, hogy kijöttek őseitek Egyiptomból, állandóan küldtem hozzátok szolgálóimat, a prófétákat, idejében küldtem. De nem hallgattak és nem figyeltek rám, hanem megmakacsolták magukat, és gonoszabbak lettek, mint őseik.

Amikor elmondod nekik mindezt, nem fognak hallgatni rád, és bár szólsz nekik, nem fognak válaszolni. Azért ezt mondd nekik: ez az a nép, amely nem hallgatott Istenére, az Úrnak szavára, és nem fogadta el a figyelmeztetést! Odavan az igazság, kivesszett szájukból. (Jer 7, 22-28)

Isten maga fedte fel tehát Jeremiás által „Mózes könyveinek” hamisítását, és ezzel rehabilitálta Mózes prófétát.

A mai időkben is rehabilitálták Mózeszt, egyrészt a modern bibliakutatás által, amely bebizonyította, hogy Isten szava Mózes szájából, miként azt az Ótestamentumban olvassuk, nem hiteles, hogy a szöveget céltudatosan többször is megváltoztatták és „átdolgozták”; a Bibliában ránk maradt „végérvényes” változat a kutatók véleménye szerint a papok munkája.

De nem csak ez szól Mózes mellett. A legmagasabb „instancia”, az őszintelligencia, az egyetemes bölcsesség és igazságosság, a Krisztus-Isten-Szellem Mózes mellett szól a nagy kinyilatkoztatási műben, melynek címe: *„Ez az Én Szavam. Alfa és Omega. Jézus Evangéliuma. Krisztus kinyilatkoztatása, melyet időközben az igaz keresztények világszerte ismernek.”*, amelyet Isten Krisztusa ajándékozott nekünk a mai idők prófétája által, amelyben egyértelműen állást foglal, többek között a következő szavakkal: *Mózes az állatok feláldozását nem parancsolta meg, és nem is hagyta jóvá. Azonban nem avatkozott bele azoknak a sátáni akarataiba, akik húst akartak enni. Ő arra tanított és oktatott, hogy bűnnek számít mind az állatok fogyasztása, mind feláldozása. Mivel a csökönyös izraeliták ehhez ragaszkodtak, Mózesnek hallgatnia kellett, mert az izraeliták is Isten gyermekei voltak, és szabad akarattal rendelkeztek. Ők mindent bűneik szemszögéből néztek, és így Mózes hallgatását beleegyezésnek tekintették.* (596. oldal)

Isten Szelleme hatalmas kinyilatkoztatásában többszörösen megerősítette, hogy Mózes Isten hű szolgája volt, aki az ő idejében hűen adta az embereknek Isten szavát. Isten tehát újból rehabilitálta Mózeszt.

Aki tehát Isten Jeremiás által küldött szavát szívvel olvassa, arra a meggyőződésre jut, hogy „Mózes könyvei” az akkori papság könyvei lehettek, akik elképzeléseiket, iszonyatos, gyilkos pogány kultuszaikat Mózes prófétára fogták. A papok minden valószínűség szerint továbbra is azt akarták gyakorolni, ami az akkori pogányságban szokásos volt, és amit az izraeliták az egyiptomi rabszolgaságukból magukkal hoztak.

Zsákutcában az egyházi doktrína

A Próféta eme kiadásának címszavában feltett kérdésre, amely így hangzik: „A világmindenség két Istene, Mózes Istene és Jézus Istene – vagy az Egyetlen Isten, aki változik?”, alapjában véve megkaptuk a választ. Maga Isten mondja ezt érthetően Malachiás prófétánál: *Én, az Úr nem változom...* (Mal 3, 6)

Ebből következik, hogy az egyház értelem szerinti kijelentése, már amennyit eddig mondott, miszerint: *a Biblia minden része Isten közvetlen, igaz szava...*, téves kell, hogy legyen.

A következő terjedelmes fejtegetésekben az igazság fénye most bevilágítja az igazság és hazugság áthatolhatatlan elegyét, hasonlóan egy csiszolt kristály fazettáihoz, amely a fejekben zűrzavart okozott, számtalan szívben reménytelenséget, elveszettséget és kétségbeesést váltott ki, és döntő módon befolyásolta annak kifejlődését, amely végül is az elnyomáshoz és a csalás mechanizmusához vezetett, amely magát „keresztény egyháznak” nevezi.

Az igazság szabaddá tesz titeket (Jn 8, 32), mondta a Názáreti Jézus. Isten szava elejétől fogva az igazság fénye volt, amelyet Ő a menny fény-hírnökei által adott az embereknek, hogy ezáltal megszabadulhassanak megterheléseiktől, a belső és külső

szolgaságból, a kötöttségtől és a kényszerítől. Isten ellenfele eleitől fogva ellensége volt az igazságnak és a jónak. Arra törekedett és törekszik, hogy elhomályosítsa a fényt. Ehhez neki minden eszköz rendelkezésére állt és áll most is, és ennek a célnak az eléréséhez Isten nevével, valamit Jézusnak, a Krisztusnak a nevével való visszaélés bizonyult az egyik legrafináltabb – ma azt mondhatnánk, hogy pszichológiailag a leghatásosabb – eszköznek, hogy ezzel a hívő, istenfélő emberek szívét megmérgezze, hogy lelküket megkötözze, és hogy a csalás és ámtítás számára, az istentelenség számára elérhetővé tegye őket.

„Tedd...”

Isten tiszteletben tartja gyermekeinek szabad akaratát

Isten, az igazság és a fény, megváltoztathatatlan. Ezt tanította Jézus, a Krisztus ismételtén. A Tízparancsolatban is, amelyet Mózes próféta által adott Isten az embereknek, arról az Istenről szerzünk tudomást, akit Jézus, a Krisztus hozott közel hozzánk, és aki mindarról, amit „Isten” „Mózes könyveiben” elrendelt, semmit sem mondott.

A Tízparancsolatban Isten mindenkinek meghagyja azt a szabadságot, hogy megtartsa és kövesse parancsolatait, vagy ne. Isten nem kényszerít. Isten azt mondja: „*tedd*”. „Mózes könyveiben” ezzel szemben az a bizonyos „ótestamentumi Isten” kényszerítő utasításokat ad; nem tartja tiszteletben gyermekei szabad akaratát. Tízparancsolatában Isten nem tanít minket, embereket sem kegyetlenségre, sem emberölésre, sem emberek meggyilkolására, sem állatok lemészárlására. Ha Isten, az Örökkévaló mindazt elrendelte volna, amelyek az úgynevezett „Mózes könyveiben” állnak, akkor saját parancsolatai ellen vétkezett volna, és következképpen vétkes Isten lenne.

Most egyesek azt az ellenvetést tehetik, hogy ölni szabad, csak gyilkolni nem, mert a „ne ölj” parancsolat helyére, a legújabb valláskutatási megfontolások a „ne gyilkolj” parancsolatot helyezték – ilyen módon változtatta meg az 1985-ben kiadott Új Jeruzsálem Biblia is a Tízparancsolatot. Ha ez így lenne, akkor Jézus tévesen tanította volna azt a fiatalembert, aki megkérdezte Tőle: *Mester, mi jót tegyek, hogy elnyerjem az örök életet?* Jézus így felelt a fiatalembernek (a Biblia ugyanezen kiadásban): *Miért kérdezel engem a jóról? Csak egy van, „aki jó”. Ha pedig be akarsz menni az életre, tartsd meg a parancsolatokat. Az megkérdezte: Melyeket? Jézus így felelt: Ne ölj, ne törj házasságot, ne lopj, ne tanúskodj hamisan. Tiszteld apádat és anyádat! És: szeresd felebarátodat, mint magadat.* (Mt 19, 17-19)

Jézus tehát azt mondta, hogy „*tartsd meg a parancsolatokat*” és figyelmeztette a fiatalembert, hogy „*ne ölj*.” Jézus nem azt mondta, hogy „*ne gyilkolj*” de azt sem, hogy „*kivételes esetekben ölhetsz*”.

A Názáreti Jézus síkra szállt az állatokért. Bizonyítékok az „Ez az Én Szavam”-ban

Jézus nem tett különbséget ember és állat között, mert így szól a parancsolata: *ne ölj*; és ennek az általános kijelentésnek az értelme, hogy nem szabad sem az embert, sem az állatot megölni.

Az *Ez az Én Szavam* című könyvben többek között arról olvasunk, amit Krisztus földi életében mondott és megmagyarázott az embereknek az állatokkal kapcsolatosan is.

Názáreti Jézusként sokaknak beszéltem az élet törvényéről, mint ahogy az állatokról is, amelyek az emberekhez hasonlóan érzik a fájdalmat, a szenvedést és az örömet. Arról is

beszéltem, hogy az ember ne felebarátja ellen, hanem mellette álljon ki, csakúgy, mint az állatokért is, és viseljen felelősséget értük, mivel az embert szolgálják.

Mindig arra tanítottam az embereket, hogy az állatok is Isten teremtményei, amelyeket nem megvetnünk, hanem szeretnünk kell. Aki veri és kínozza őket, azonosat vagy hasonlót fog egykor lelkében vagy testében átélni. Mert amit embertársainknak és élőlénytársainknak, az állatoknak okozunk, azt saját magunknak tesszük. (433. old.)

A Biblia arról tudósít, hogy Jézus az „ötezer ember megvendéglése” alkalmával az összegyűlt sokaságnak kenyéren kívül halat is adott enni. Márk Evangéliumában ezt olvassuk: *Ekkor Jézus vette az öt kenyeret és a két halat, feltekintett az égre, megáldotta és megtörte a kenyeret, majd átadta a tanítványoknak, hogy osszák szét az emberek között. A két halat is elosztotta közöttük. (Mk 6, 41)*

A halak nem állatok? – kérdezhetnék egyesek. Az *Ez az Én Szavam* című könyvben elolvashatjuk, hogy mi is történt valójában:

Tanítványaim kenyeret és szőlőt hoztak nekem, hogy megszorítsam. Ezen a napon élettelen halakat is hoztak, szaporítás céljából. Amikor ezt a halott anyagot a kezembe fogtam, megmagyaráztam az embereknek, hogy belőlük az Atya erőpotenciálja, a magasrendű életerő már nagymértékben eltávozott, és élő halakat nem teremtek, mert azokat újra megölnék.

Megmagyaráztam az embereknek, hogy minden életformában az élet van, tehát az ember ne öljön szándékosan. Szomorúan néztek rám az emberek, különösen a gyermekek. Nem tudtak Engem megérteni, mert ők főleg kenyérrel és hallal, más egyébbel alig táplálékoztak. Értelemszerűen így beszéltem hozzájuk: az élettelen halakat a föld energiája tartja még egyben. Tehát az Atya Szelleméből nem ajándékozok nektek élő halakat, hanem a Föld energiájából teremtek nektek olyan halakat, amelyek holtak, tehát alacsony rezgésűek. Ezekben sohasem lesz élet, és nem lehet megölni ezeket. Meg akarom mutatni nektek, hogy az élő táplálék – kenyér és gyümölcs – milyen ízletes, összehasonlítva az élettelen táplálékkal.

És teremtettem nekik a Föld energiájából halakat, amelyek kevés szellemi szubsztanciával rendelkeztek. Áadtam nekik az élettelen halakat, és ugyanakkor felhívtam a figyelmüket, hogy kenyeret és gyümölcsöt is egyenek, hogy különbséget tudjanak tenni az élő és élettelen táplálék között, a magasabb és alacsonyabb rezgésű élelem között.

Így és ehhez hasonló módon tanítottam az embereket. (383-384. old.)

Láthatjuk, hogy milyen elővigyázatosan, megértően és együttérzően beszélt Jézus embertársaihoz, és konkrét helyzetekben képletesen tette érthetővé számukra Isten törvényeit.

Az *Ez az Én Szavam*-ban még a következő tanácsokat is olvashatjuk:

Aki önzetlenül szereti felebarátját, nem követ el ellene erőszakot, de meg sem öli őt. És aki felebarátját önzetlenül szereti, az az állatokat sem fogja szeszélyből megölni. Aki embert és állatot tiszteletben tart, harcias szándéka sincs, mert tiszteli Isten törvényét, amelyhez a természeti törvények is tartoznak. Aki törekszik Isten törvényeinek a megvalósítására, egyre inkább lemond a hússal való táplálkozásról, és hálásan elfogadja a föld adományát – vagyis azt a táplálékot, amit Isten ad embergyermekének. (479. old.)

Krisztus, Jézusként – ahol csak lehetett – síkra szállt az állatokért. Nem lehet csodálkozni azon, hogy a Bibliában erről semmi sem található, mert a Krisztus utáni papságnak nem állt érdekében, hogy a népet a Názáreti Jézus szándékai szerint tanítsa, hanem saját érdekei szerint, a földi mindenhatóságra törekvő egyház nézetei szerint. Így az „állatok” szempontjait nem vették be az Újszövetségbe, a „Szentírásba”, mint ahogy Jézusnak azt az ajánlatát sem, hogy mondjanak le a hústáplálkozásról.

Olvassuk tovább az *Ez az Én Szavam*-ban, hogyan reagált Jézus az állatok szenvedésére.

Történt pedig, hogy az Úr elhagyta a várost, és tanítványaival a hegyekbe ment. Egy hegyhez érkeztek, ahol nagyon meredek utak voltak. Ott egy igavonó állatot hajtó férfival találkoztak.

A ló azonban összeroskadt, mert túl volt terhelve. A férfi addig ütötte, amíg kicsordult a vére. Jézus hozzá lépett és azt mondta neki: „Kegyeltenség fia, miért ütöd az állatodat? Hát nem látod, hogy túl gyenge ehhez a nagy teherhez, és nem tudod, hogy szenved?”

A férfi azonban így válaszolt: „Mi közöd hozzá? Saját állatomat úgy megverhetem, ahogyan nekem tetszik, mert az enyém, és szép summa pénzt fizettem érte. Kérdezd meg azokat, akik veled vannak, ők a szomszédságomból valók, és tudnak róla.”

És a tanítványok közül néhányan válaszoltak, mondván: „Igen, Uram, így van, ahogy mondja, jelen voltunk, amikor a lovat vásárolta.” Az Úr így felelt: „Hát nem látjátok, hogy vérzik, és nem halljátok, hogy nyög és jajgat?” Ők pedig a következőképpen válaszoltak: „Nem, Uram, mi nem halljuk, hogy nyög és jajgat.”

Az Úr szomorú lett, és azt mondta: „Jaj nektek, mert a szívetek érzéktelensége miatt nem halljátok, amint panaszkodik, és mennyei teremtményéhez kiált szánalomért, és háromszoros lesz a fájdalma annak, aki ellen sóhajtozik és panaszkodik gyötrelmében!..”

Azután tovább lépett, megérintette a lovat, az állat felemelkedett, és sebei begyógyultak. A férfihez azonban így szólt: „Menj most utadra, és a jövőben többé ne üsd meg őt, ha a magad számára irgalmat remélsz.” (206-212. old.)

Jézus nem csupán az embereket és az állatokat hordozta nemes szívében, hanem az egész természetet is. Kapcsolatban állt a teremtés valamennyi formájával, a csillagokkal és az elementáris erőkkel is. A hagyomány szerint parancsolt a szélnek, a víz fenntartotta úgy, hogy jární tudott rajta. Amint Jézusként tanította fivéreit és nővéreit, úgy tanít minket ma, pl. az *Ez az Én Szavam*-ban:

Tiszteld, becsüld és értékeld a teremtő erőt az egész Létben! Nézd: minden ember lelkének legbensőjében hordoz mindent, ami erő és fény. Az emberben lévő szellemi test minden lét szubsztanciája, mert Isten, az örök Atya minden egyes gyermekének odaadott mindent, mint örökséget, mint esszenciát. Minden életformában az örök Szellem van, és ő áramlik minden életformából.

Ha az ember tudatosan Isten gyermekévé válik, akkor neki szolgál Isten mindenhatósága valamennyi életforma által, a kő, a fa, a tűz és a víz által, virágok, füvek, növények és az állatok által. Minden csillag neki szolgál, aki Bennem, az igazság szellemében él. Ha a teremtő erő képes a teremtményt áthatni, mert a lelke fényvel és erővel teljes, akkor az tudatosan újra a végtelenség gyermekévé, fiává vagy leányává válik, és átveszi újra az örökséget, az egyetemes erőt.

Az ember földi életének minden napja ajándék, hogy magára ismerjen, és önmagára találjon. A természet birodalma felajánlja magát az embereknek. Tűz és víz neki szolgál, és a csillagok is éjjel-nappal. Ismerjétek fel, hogy milyen gazdag a nap mindenkinek! (184. old.)

Mielőtt újra Mózes könyveinek szövegéhez fordulnánk, elmondunk még egy eseményt a Názáreti Jézus életéből, az *Ez az Én Szavam* című könyvből:

Amikor Jézus Jerikó felé ment, útközben egy emberrel találkozott, akinél galambfiókák voltak, és egy madarakkal teli ketrec, amelyeket összefogdosott. Észrevette, hogy a madarak szabadságuk elvesztése miatt panaszkodnak, és azon kívül éhség valamint szomjúság miatt szenvednek.

Jézus megkérdezte ettől az embertől: „Mi a szándékod ezekkel?” Az ember így válaszolt: „Abból élek, hogy eladom a madarakat, amelyeket összefogdostam.”

„Mit szólnál ahhoz – mondta Jézus –, ha egy náladnál erősebb vagy okosabb téged fogságba ejtene, és megkötözne, vagy feleségeddel és gyermekeiddel együtt börtönbe vetne, hogy téged eladva hasznot húzzon belőled, és ezzel biztosítsa megélhetését?”

Ezek talán nem teremtménytársaid, csupán gyengébbek, mint te? És nem ugyanaz az Atya és Anya Isten gondoskodik róluk is éppúgy, mint ahogy rólad? Ereszd szabadon ezeket a kis fivéreidet és nővéreidet, és azzal törődj, hogy ilyet többé ne tégy, hanem becsületes módon keresd meg a kenyered.”

Ezt az embert csodálatba ejtették ezek a szavak és az Ő teljhatalma, és szabadon engedte a madarakat. Mihelyt a madarak kiszabadultak, visszarepültek Jézushoz, a vállára szálltak, és énekeltek Neki.

És az ember tovább érdeklődött az Ő tanítása felől, és útjára indult, hogy kitanulja a kosárfonást. Munkájával kereste meg a kenyerét, csapdáit és ketreceit széttörte, és Jézus követője lett. (497-498. old.)

***Az egyházakban ma is Mózes könyveinek szelleme uralkodik.
Párhuzamok a Voodoo-varázslat véres, mágikus szertartásaival***

Jézus, amint mondta, azért jött, hogy betöltse Isten törvényét. Ezt saját életével és cselekedeteivel bizonyította. Azt tanította, hogyan teljesítse az ember lépésenként, részletekben a menny törvényét a mindennapi életben; az erre vonatkozó ránk maradt lényeges bizonyíték az Ő Hegyi Beszéde.

Mielőtt foglalkoznánk azzal a kérdéssel, hogy az úgynevezett keresztények miért nem tértek a valódi keresztény útra, a Jézust követő útra, még egyszer visszatérünk Mózes könyveihez. Az ebben leírt tanítások és utasítások, valamint a vallási-társadalmi hatalmi rendszer mindaddig érvényben voltak, amíg Krisztus Jézusban a Földre nem jött, noha Isten újra és újra elküldte küldötteit, a prófétákat, hogy a népet felvilágosítsák, és hogy a valódi hitre és életre térítsék. Az embereknek az ebből adódó elvakultságuk és megterheltségük volt az egyik fő oka annak, hogy Jézust kortársai sem be-, sem el nem fogadták, és meg kellett járnia a Golgotához vezető utat. Testi halála után is belopózkodtak az első őskeresztények közé az ellentétes irányzatok, és végül elterjedtek.

Az új kereszténység, amely ugyan Krisztusról nevezte el magát, de nem tartott Krisztussal, más megjelenési formát mutat, mint az a vallási-társadalmi élet, amely Mózes könyveiben szerepel. De mi a helyzet a gyökerekkel? Ezek mindig hasonló fajtájú és tartalmú gyümölcsöket teremnek. Jézus azt mondta: „Gyümölcsöikről ismeritek meg őket.”

Mózes harmadik könyvéből, a Lévitákból megtudjuk, hogy milyen szellem uralkodott azokban a szertartásokban, amelyekről Mózes könyveiben olvashatunk:

Ha valaki marhát akar áldozni égőáldozatul, csak hibátlan hímet mutasson be. Vigye azt a kijelentés sátrának a bejáratához, hogy kedvesen fogadja tőle az Úr. Tegye kezét az égőáldozat fejére, hogy az kedves legyen és engesztelést szerezzen. Majd vágja le a marhát az Úr színe előtt. Áron fiai, a papok pedig mutassák be áldozatul a vért úgy, hogy hintsék a vért körös-körül az oltárra, amely a kijelentés sátrának a bejáratánál van. Azután nyúzza meg az égőáldozatot, és darabolja szét darabjaira.

Áron pap fiai pedig gyűjtsanak tüzet az oltáron, és rakjanak fát a tűzre. Azután Áron fiai, a papok, rakják oda sorjában a darabokat, a fejet és a hájat a fára, amely az oltár tűzén van. A belét és lábszárait azonban mossák meg vízben, és úgy füstölögtesse el a pap az egészet az oltáron. Égőáldozat ez, kedves illatú tűzáldozat az Úrnak.

Ha valaki juhfélét, bárányt vagy kecskét akar adni égőáldozatul, csak hibátlan hímet mutasson be. Vágja le az oltár északi oldalánál az Úr színe előtt, Áron fiai, a papok pedig hintsék a vért körös-körül az oltárra. Azután darabolja szét darabjaira, és a fejével meg a hájával együtt rakja azokat a pap sorjában a fára, amely az oltár tűzén van. A belet és a lábszárakat azonban mossák meg vízben, a pap pedig mutassa be áldozatul az egészet, és füstölögtesse el az oltáron. Égőáldozat ez, kedves illatú tűzáldozat az Úrnak.

Ha pedig valaki madarat akar égőáldozatul bemutatni az Úrnak, akkor gerlicét vagy galambfiókát mutasson be áldozatul. Vigye oda a pap az oltárhoz, és miután a nyakát kitekerte, füstölögtesse el az oltáron, a vérét pedig nyomja ki az oltár peremére. A begyét tartalmával együtt távolítsa el, dobja az oltár keleti oldalára, a hamu gyűjtőhelyére. Hasítsa

be a szárnyait, de ne szakítsa le, és füstölögtesse el azt a pap az oltáron, a tűzre rakott fán. Égőáldozat ez, kedves illatú tűzáldozat az Úrnak. (3 Móz 1, 3-17)

„Kedves illatú tűzáldozat az Úrnak.” Miért kell az Urat, az úgynevezett „kedves illatú tűzáldozattal” lecsendesíteni, amely határozottan nem kellemes, hanem inkább bűzös? Jézus tanítása szerint Isten a szeretet, a kibékülés, az irgalmasság és a jóság, az egyenlő mérték minden dologban. Miért kell akkor Őt lecsendesíteni? Ismeretes, hogy az úgynevezett vadállatok – amelyeket néha-néha bestiáknak is nevezünk – húsdarabokkal lecsendesítik vagy csapdába csalogatják. Azt gondolták, vagy azt a látszatot akarták kelteni, hogy Istent, az Abszolútot, az egyetemes Örökkévalót manipulálni tudják, ahogyan mi emberek gyakran manipulálva vagyunk, vagy ahogyan szándékunkban áll másokat manipulálni? Egy ilyen kísérlet rámutat Istentől való távolságunkra.

Istennek nincs gyengesége. Ezért nem is manipulálható.

Mózes harmadik könyvében, a Leviták könyvében olvassuk tovább:

Ha valaki ételáldozatot akar bemutatni az Úrnak, finomliszt legyen az áldozata, öntsön rá olajat, és tegyen rá tömjént. Vigye el azt Áron fiaihoz, a papokhoz, a pap pedig vegyen ki abból egy tele marok finomlisztet és olajat, meg az összes tömjént, és füstölögtesse el a pap az oltáron az áldozat emlékeztető részét: kedves illatú tűzáldozat ez az Úrnak.

Ami megmarad az ételáldozatból, az legyen Ároné és a fiaié. Az Úr legszentebb tűzáldozatai közé tartozik ez. (3 Móz 2, 1-3)

Az ételáldozat maradéka, amelyet Áronnak és fiainak szántak, biztosan a legjobb falat volt. Talán ma másként van? A legszegényebbek ma is azokat a morzsákat eszik, amelyek a gazdagoknak – ahová az egyházi „méltóságok” is tartoznak – az asztalán megmaradnak.

A „szent” és a „legszentebb” a papokat illette meg. Talán Isten volt az, aki őket Mózes által hivattal felruházta? Saját magukat nevezték ki a „szentek” méltóságával, mégpedig örökölhetően, és tekintet nélkül arra, hogy a kinevezett „méltó-e” arra, vagy sem.

A Leviták további részében ez áll:

Ha valakinek az áldozata békeáldozat, és marhát akar áldozatul bemutatni, akár hímet, akár nőtényt, csak hibátlant áldozzon az Úr előtt. Tegye kezét áldozatának a fejére, és vágja le a kijelentés sátrának a bejáratánál. Áron fiai, a papok pedig hintsék a vért körös-körül az oltárra. Azután a békeáldozatból mutassa be az Úrnak tűzáldozatul a kövérjét, amely a beleket takarja, és mindazt a kövérjét, amely a beleken van. Fejtse le a két vesét a rajtuk levő kövérjével együtt, amely a vékonyánál van, meg a májon levő hártát is a veséssel együtt. Füstölögtesse el ezt Áron fiai az oltáron, rátéve az égőáldozatra, amely a tűzre rakott fán van. Kedves illatú tűzáldozat ez az Úrnak.

Ha valaki juhfélét akar békeáldozatul bemutatni az Úrnak, akár hímet, akár nőtényt, csak hibátlant áldozzon. Ha bárányt akar áldozatul bemutatni, vigye oda az Úr elé. Tegye kezét áldozatának a fejére, és vágja le a kijelentés sátra előtt. Áron fiai pedig hintsék a vért körös-körül az oltárra. Azután a békeáldozatból mutassa be az Úrnak tűzáldozatul a kövérjét, az egész farkát, amelyet a farkcsigolyánál válasszon le, meg azt a kövérjét, amely a beleket takarja és az összes kövérjét, ami a beleken van. Fejtse le a két vesét is a rajtuk levő kövérjével együtt, amely a vékonyánál van, meg a májon levő hártát is a veséssel együtt. Füstölögtesse el ezt a pap az oltáron. Az Úr tűzáldozatának eledele ez.

Ha valaki kecskét akar áldozni, vigye oda az Úr elé. Tegye kezét annak a fejére, és vágja le a kijelentés sátra előtt. Áron fiai pedig hintsék a vért körös-körül az oltárra. (3 Móz 3, 1-13)

Az ilyen és ehhez hasonló rendelkezéseknél, mágikus jellegű véres szertartásoknál, az ember akaratlanul is a Voodoo-varázslatra gondol. A Duden-féle értelmező kézikönyvben a Voodoo-varázslatról a következőket olvashatjuk: *Nyugat-Afrikából származó, szinkretikus, katolikus elemekkel átszőtt, mágikus-vallásos titkos kultusz Haitin. A Meyers-féle lexikon ezt írja: Egy Haitin széles körben elterjedt, szinkretikus, titkos kultusz neve, ahol eksztatikus*

táncokban egy uralkodó testhelyzetet vesznek fel, amely a kultusz résztvevőit hozzásegíti az Istenséggel való azonosuláshoz.

Ha a Voodoo-varázslat át van szöve katolikus elemekkel, akkor a kultusznak ez a „gazdagítása” biztosan nem véletlenül jött létre. Ebben az esetben talán a hasonlók vonzásának törvénye hatott. Minden egyházi adófizetőnek meg kell gondolnia ezentúl, hogy mire fizeti az egyházi adót.

Olvassunk tovább a Leviták könyvében:

De a bika bőrét és az egész húsát, a fejével és a lábszáraival, meg a beleit és a ganéját, tehát az egész bikát vigye ki a táboron kívül egy tiszta helyre, ahova a hamut öntik, és égesse azt el farakáson, tűzben. (3 Móz 4, 11-12)

Itt tehát azt mondják el nekünk, hogy mit jelent a „tiszta hely”!

Aki a legsötétebb pogány hagyományok további kegyetlen rémtörténeteiről szeretne olvasni, olvassa tovább a következőket:

Ha azzal vétkezik valaki, hogy átkozódást hallott, és bár tanúja volt, akár látta, akár megtudta a dolgot, de nem jelenti, bűnrészessé válik. Vagy ha valaki hozzáér bármely tisztátlan dologhoz, akár tisztátalan vadnak, akár tisztátalan baromnak, akár tisztátalan féregnek a teteméhez, még ha nem is vette észre, tisztátalanná lett, és vétkessé vált. Vagy ha valaki hozzáér emberi tisztátalansághoz, bármilyen tisztátalansághoz, amitől tisztátalanná lesz, még ha nem is vette észre, de aztán megtudta, vétkessé vált. Vagy ha valaki meggondolatlanul vesz esküt az ajkára, akár jóra, akár rosszra, bármire, amire csak meggondolatlanul esküdhetik az ember, ha nem is vette észre, de aztán megtudta, vétkessé vált az ilyen miatt. Ha tehát vétkessé válik az ilyen miatt, vallja meg, hogy miben vétkezett, azután vigye el jóvátételi áldozatát az Úrnak, vétkéért, amiben vétkes: egy nőstény bárányt vagy kecskét a nyájából vétekáldozatul. A pap pedig szerezzen számára engesztelést vétkéért. Ha azonban nem telik neki bárányra, akkor vigyen vétkéért jóvátételi áldozatul két gerlicét vagy két galambfiókát az Úrnak: egyet vétekáldozatul, egyet égőáldozatul. Vigye el azokat a paphoz, az pedig mutassa be először a vétekáldozatra valót úgy, hogy szakassza meg nyakát a nyakszirtjénél, de le ne szakítsa. Hintsen a vétekáldozat véréből az oltár peremére, a maradék vért pedig nyomja ki az oltár aljára. Vétekáldozat ez. (3 Móz 5, 1-9)

Jézus a vérengzések minden módozatát ellenezte

Jézus a vérontást vagy a vérengzést sohasem helyeselte volna. Az a mondat, hogy *tedd vissza kardodat a helyére, mert akik kardot fognak, kard által vesznek el* (Mt 26, 52) nem csak karddal való ölésre, hanem az állatvilág és az egész természet elleni vétségre vonatkozik. A szeretetlenségnek sok fokozata van. Az állatok nagyon finoman érzékelnek, míg az emberek érzése, lelkülete nyers és tompa.

Megváltónkon, Krisztuson kívül, akinek megváltó ereje és fénye mindnyájunkban ott lakik, semmi és senki nem tud bennünket „vétkéinktől megszabadítani”. Lelkünk büntől való megváltásának feltétele, hogy szeretet nélküli érzéseinket, érzeteinket, gondolatainkat, beszédünket és cselekedetünket szívből megbánjuk, felebarátainktól illetve élőlénytársainktól, akik ellen vétkeztünk, bűnökben bocsánatot kérünk, ugyanakkor nekik megbocsássuk azt, amit esetleg ellenünk tettek, az igazságtalanságot – erőnkhez képest – jóvátegyük, ha ez még lehetséges, és a rosszat, amit magunkban felismertünk, többé ne kövessük el. Isten is csak ezután bocsát meg nekünk, amint 2000 év óta imádkozunk a Mi Atyánkban: *és bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek...*

Nemcsak az állatáldozat, hanem minden láthatóan vagy láthatatlanul tőlünk eredő gonoszság, semmibe-vétel, megvetés és kegyetlenség, de a megértésnek, a figyelembe

vételnek a hiánya vagy az érdektelenség is, tovább gyarapítja meglévő bűneinket. Ez nem csak egészében az emberiségre vonatkozik, hanem minden egyénre is.

Krisztus ellenez mindenféle vérengzést. Amikor Krisztus – aki újra kinyilatkozik az emberiségnek a próféta ajkán – állatáldozatról, állatkísérletről vagy a tudomány egyéb vétségéről beszél, melyet Isten mindenható bölcs teremtése ellen követtek el, gyakran használja azt a szót, hogy „iszonyatos”.

Mi, emberek tekintsük az állatokat, élőlénytársainkat kicsiny állat-testvéreinknek amelyek – bár nem vétettek Isten, a törvény ellen, mint a bukott lények – velünk a mélybe mentek, hogy ezáltal mi, emberek, örüljünk a természet életének, és szeretetben vele összekapcsolódjunk. A természet szolgálni akarja az embert. Nem akarja, hogy gyötörjék, kínozzák és meggyilkolják, és azután pedig kannibáltáplálékká válják.

Az ember legbensőjében Istentől való lény, nagyon sokszor a kegyetlenség lényének bizonyul.

„...azt ki kell irtani.”

A lelkiismeret elhallgattatása. Vagyis: hogyan válik az ember a papság hatalmának alárendeltjévé

Az alábbiakban szintén Jézus tanítása ellen, ugyanakkor saját parancsolatai ellen is beszél „Isten” „Mózes könyvében”. Ezt mondja pl. a Leviták könyvében:

Ha valaki hozzáér bármely tisztátalan dologhoz, emberi tisztátalansághoz vagy tisztátalan állathoz vagy bármi tisztátalan utálatossághoz, és mégis eszik a békeáldozat húsából, amely az Úré, azt az embert ki kell irtani népe közül. (3 Móz 7, 21)

Az elhullott vagy széttépett állat kövérje bármire felhasználható, csak megenni nem szabad. Ki kell irtani népe közül mindenkit, aki eszik annak az állatnak a kövérjéből, amelyből tűzáldozatot mutatnak be az Úrnak, mivel evett belőle. (3 Móz 7, 24-25)

A „kiirtani” szó jelentése alatt az akkoriban szokásos halálnemet, a megkövezést értjük. Izraelben a Názáreti Jézus idejében a megkövezés közismert volt. Gondoljunk csak a házasságtörő asszonyra, akit Jézus az utolsó percben mentett meg a megkövezéstől. Jézussal szemben is akarták alkalmazni néhányszor „a Mózes által beszélt Isten törvényét”, vagyis embertársai halálba akarták vinni. „Ő viszont határozottan ment a tömeg között, és elhagyta őket.”

Mózes harmadik könyve, a Leviták 11. fejezete pontosan meghatározza, hogy az állatok közül melyik számít tisztának és melyik nem. Ott arról van szó, hogy a tisztátlan hús élvezete aznap estig az ember tisztátalanságának következményével jár.

Manapság viszont a magukat állatbarátnak valló emberek is gyakran táplálkoznak hússal. Nyilvánvalóan nem tudatosul bennük, hogy pl. a rostonsült, amely sütésre készen feldarabolva, esetleg előre befűszerezve megvásárolható a mészárszékből, egy olyan borjúból származik, amely néhány nappal azelőtt még békésen és harmonikusan legelészett a legelőn. Talán éppen azok a gyermekek simogatták, akik most a mészárszékből borjúsültre vágyakoznak; a gyermekek belenéztek hosszú szempillájú, nagy sötét szemébe, és egészen el voltak tőle ragadtatva. Aligha jut valakinek eszébe, hogy ez az állatocská, amely soha, senkit nem bántott, sok mindent elszenvedett – rémület, félelem, iszonyat, pánik, fájdalom, borzalom – mielőtt rostonsült, májas hurka és más egyéb készítmény formájában a pultra került volna.

Mi emberek, mint állatbarátok, háziállatokat tartunk, és örülünk nekik, különösen, ha alkalmazkodóak, tehát „könnyen kezelhetőek”. Ennek ellenére pl. 1990-ben csupán Németországban a nyári szünidő alatt félmillió állatot – főleg kutyákat és macskákat – tettek utcára. Ma, tíz évvel később, aligha kevesebb a számuk. Ez talán az állatok iránti szeretet?

Az isteni világból többek között ezt a kinyilatkoztatást kaptuk:

Légy... az élőlénytársaiddal szemben komoly és jellemes. Ők tiszta érzéseikkel nagy fényfivérüknek vagy nagy fénynővérüknek tekintenek téged... Tiszteld tehát állattestvéreidet,

az élőlénytársaidat, mert valódi barátaiddá szeretnének válni. Arra törekedj, hogy úgy kezeld őket, mint ahogyan te szeretnéd, hogy veled bánjanak. Akkor hamarosan megtanulod megérteni őket, és pozitív kommunikációban leszel velük. (Élet állattestvéreinkkel. Te, az állat – Te, az ember. Ki az értékesebb? 114. old. – ez a könyv még nem jelent meg magyarul.)

Az ember érzékenysége tompa, lelkiismerete alig szólal meg. De ez nem csak a ma élő emberre jellemző.

Az ember lelkiismerete örködik a jó és a rossz, az igazság és igazságtalanság felett. Ha ép, akkor reagál, függetlenül a külső jogi feltevésektől, végül is a Tízparancsolat mértéke szerint. Ám a szokások és a környezeti hatások szintén befolyásolják és alakítják az ember lelkiismeretét.

Ha az iszonyatos állatáldozatokról és az emberek megkövezéséről olvasunk, akkor nem csupán arra kell gondolnunk, hogy miként ment az állatok sora.

Ha tudatosítani szeretnénk, hogy mi játszódott le egy emberben az akkori időkben, képzeljük el a következőt: két fiatalember a nép közül nyúlsültet evett. Fogtak maguknak egy nyulat és megsütötték. A Leviták 10. és 11. fejezete szerint estig tisztátalanná váltak, és ebbe beletörődtek. Amikor azonban a két barát – könnyelműségből és elbizakodottságból – a „szent” áldozati adományok helyére ment, az egyiket felismerték, és megkövezésre ítélték. A másikat nem vették észre. A megkövezést végrehajtották, mert a Leviták 22. fejezete a következőket írja elő:

Azután így beszélt Mózeshez az Úr: Mondd meg Áronnak és fiainak, hogy vigyázva bánjanak Izrael fiainak szent dolgaival. Meg ne gyalázzák szent nevemet azokkal, amiketők nekem szentelnek. Én vagyok az Úr. Mondd meg nekik: ha bárki a ti utódaitok közül bármely nemzedékből akkor közelít a szent dolgokhoz, amelyeket Izrael fiai az Úrnak szentelnek, amikor éppen tisztátalan, azt az embert ki kell irtani előlem. Én vagyok az Úr. (3Móz. 22, 1-3)

Képzeljük magunkat a fiatalember helyébe, aki átélte a barátja megkövezését. Gyöttri a büntudat. Lázadozik az ítélet és a kemény büntetés ellen, amelyet tulajdonképpen neki is el kellett volna szenvednie. Fellázad a papok ellen, akik az ítéletet végrehajtották, és akik azt mondják, hogy ők csak végrehajtják, amit „Isten Mózesnek megparancsolt.” Lázadása tehát Isten ellen irányul, akinek ilyen irgalmatlan törvényei vannak. De amikor benne tudatossá válik, hogy Isten „igazságos”-nak mondható, hogy Ő a legmagasabb fórum, aki nem tévedhet, kétségei támadnak önmagával szemben. Megfigyeléseiből arra következtet, hogy másoknak nyilvánvalóan nincsenek aggályaik a megkövezésre vonatkozólag, ebből is azt szűri le, hogy saját érzésével és igazságérzetével nincs valami rendben, mert mind az Isten által kinevezett papok, mind pedig hittestvérei egészen másként éreznek és gondolkoznak, mint ő. Elhatározza, hogy másként kezd gondolkodni, és a jövőben minden dologban szigorúan a papokhoz és embertársaihoz igazodik. Gondolkodásának és cselekvésének mércéjét mostantól kezdve nem saját magában keresi – akkor sem, ha a szíve mást mond –, hanem úgy viselkedik, mint mindenki más, mert „Isten így akarja”.

Elkezd alkalmazkodni. Lezajlik egy alkalmazkodási folyamat. Ennek az embernek megváltozik a jelleme. Ezután már nem a saját énjét éli. Szíve elhidegült, érzése tompává és fásulttá, lényé keménnyé vált. Istenhite elsorvadt, kiszáradt. Többé már nem tud bízni ebben a büntető, haragos Istenben, elnémul iránta érzett szeretete. Imái képmutatókká válnak, és végül annak örül, hogy vannak előre megfogalmazott imák, amelyeket ismételtgethet...

Egy idő múlva megváltozik, megalkuvóvá, vazallussá, a papok és a hagyomány követőjévé válik. Ez az ember már nem csak saját belső mércéjében, de saját lelkiismeretében sem bíz, hanem végül szokás szerint jobb belátása ellenére gondolkodik és cselekszik.

Most már meg lehet benne bízni – megalkuvásában, lojalitásában, engedelmisségében, elvhűségében.

Ez akkoriban valahogy így történhetett. Mindenesetre elvileg így mehetett végbe. Gyakorlatilag azonban nem valószínű, hogy egy ember felnőhetett volna úgy, hogy mindezzel

ne itatódjon át. Nem biztos, hogy kikerülhette a hagyományos hitgyakorlat ama területeit, amelyek az állatok véráldozatát és az emberek megkövezését foglalták magukba.

A történelem folyamán megszámlálhatatlan esetben és variációban megismétlődött egy ember – most ábrázolt – belső szituációja. Nem ismerős ez számunkra?

Gondoljunk csak pl. az európai kultúra középkorára, ahol az inkvizíció megszámlálhatatlan esetben idézett elő hasonló helyzeteket és lelkiismereti konfliktusokat. Noha a papok már nem saját maguk mészárolták le az állatokat – ők csak engedték és engedik lemészárolni azokat. Nem maguk gyújtották meg a máglyákat, amelyeken egyenes jellemű emberek égtek, akik kiálltak az Egyetlenért, az igaz, irgalmas és jóságos Istenért – aki az igazság –, és akik felemelkedtek a hazugság ellen. A papok csak álltak felemelt feszülettel a máglya előtt, áldásukat adták rá, dicsőítő énekeket énekeltek Isten tiszteletére, és bűnbocsánatot, valamint a büntetés elengedését adták azoknak, akik fát gyújtottak a máglyához.

Áldozati szertartások „ahogy az Úr Mózesnek megparancsolta”.
Az Ószövetség idején ismert volt az oksági törvény.
Jézus ellenzi az állatáldozatokat

Térjünk vissza az Ószövetségben az állatáldozatokhoz. Aki többet szeretne olvasni a Voodoo módszer varázslatáról, a Leviták könyvéből megtudhatja a következőket:

Azután odahozatta az égőáldozati kost, Áron és fiai pedig rátették kezüket a kos fejére. Miután levágták, Mózes körös-körül az oltárra hintette a vért. Földarabolta a kost darabjaira és elfüstölgöztette Mózes a fejét, a darabokat és a hájat. A belet és a lábszárakat megmosta vízben, és elfüstölgöztette Mózes az egész kost az oltáron. Égőáldozat volt ez kedves illatul, tűzáldozat az Úrnak, ahogyan megparancsolta Mózesnek az Úr.

Azután odahozatta a másik kost, a felavatási kost, Áron és fiai pedig rátették kezüket a kos fejére. Miután levágták, vett Mózes a vérből és megkenete Áron jobb fülének a cimpáját, a jobb keze hüvelykujját és a jobb lába nagyujját. Odahozatta Áron fiait is, és megkenete Mózes a vérrel a jobb fülüik cimpáját, a jobb kezük hüvelykujját és a jobb lábuk nagyujját. A többi vért ráhintette Mózes körös-körül az oltárra.

Akkor vette a kövérjét, a farkat és mindazt a kövérjét, ami a beleken van, meg a májon levő hártyát és a két vesét a rajtuk levő kövérjével, végül a jobb combot. A kovásztalan kenyerek kosarából pedig, amely az Úr előtt volt, kivett egy kovásztalan lepényt, egy olajos lepényforma kenyeret, meg egy lángost, és rárakta a kövérjére meg a jobb combra. Mindezeket Áronnak és fiainak kezébe adta, s ők felmutatták azokat felmutatott áldozatként az Úr színe előtt. Majd kivette a kezükből és elfüstölgöztette az oltáron, az égőáldozatra téve. Fölavatási áldozat volt ez kedves illatul, tűzáldozat az Úrnak. (3 Móz 8, 18-28)

Akinek még nincs elege a hátborzongató jelenetekből, tovább olvashatja a Leviták könyvében:

Akkor odajárult Áron az oltárhoz és levágta a maga vétekáldozatára szánt borjút. Áron fiai odavitték hozzá a vért, ő belemártotta ujjait a vérbe, és megkenete az oltár szarvait, a többi vért pedig odaöntötte az oltár aljára. A vétekáldozat kövérjét, a veséket, meg a májon levő hártyát elfüstölgöztette az oltáron, ahogyan megparancsolta Mózesnek az Úr. A húst és a bőrt pedig elégette a táboron kívül. Azután levágta az égőáldozatot. Áron fiai odanyújtották neki a vért, ő pedig körös-körül az oltárra hintette azt. Az égőáldozatot is odanyújtották neki darabonként, a fejével együtt, ő pedig elfüstölgöztette az oltáron. A beleket és a lábszárát megmosta, és úgy füstölgöztette el az oltáron, az égőáldozatra téve. (3 Móz 9, 8-14)

Tovább így hangzik:

A marha kövér részeit, meg a kosét is, a farkát, és ami, a veséket borítja, meg a májon lévő hárttyát, ezeket a kövér részeket rárakták a szegyekre. A kövér részeket elfüstölgette az oltáron, a szegyeket meg a jobb combot pedig felmutatta Áron felmutatott áldozatként az Úr színe előtt, Mózes parancsa szerint. (3 Móz 9, 19-21)

„Ahogy az Úr Mózesnek megparancsolta...”. És ma? Csecsemőket keresztelnek, állítólag Krisztus parancsára; papokat állítanak az egyszerű hívők fölé, állítólag Jézus, a Krisztus felhatalmazásából; feloldoznak a véték alól, állítólag Jézus Krisztus megbízatásából; egy „szent atyát” választanak, és azt állítják, hogy maga Jézus nevezte ki őt; és így tovább...

Jézus távol tartotta magát az áldozás hagyományától. A farizeusok előtt kétszer is idézte Hóseás profétát: *Irgalmasságot akarok, és nem áldozatot* (Mt 9, 13 és Mt 12, 7), aki által az Ószövetségben Isten beszélt: *Mert szeretetet kívánok, és nem áldozatot, Isten ismeretét, és nem égőáldozatokat.* (Hos 6, 6)

Az *Ez az Én Szavam*-ban a következőket olvassuk:

8. *...azért jöttem, hogy eltöröljem az áldozatot és a vér ünnepségét...ha nem hagyok fel azzal, hogy az állatok húsát és véréit feláldozzatok és elfogyasszatok, akkor Isten haragja sem fog elkerülni; ugyanúgy, mint elődeiteket a sivatagban, akik a hús élvezetének hódoltak, és rothadás vett erőt rajtuk, valamint járványok tizedelték őket.* (215. old.)

Ennek a nagy Isteni kinyilatkoztatásnak a 77. oldalán ez áll:

Mert aki életét Isten fiaként vagy lányaként éli, az nem fog ölni – sem embert, sem állatot.

Jézus nagyon is világosan beszélt a „Mózes könyvei”-ben lévő utasítások ellen. Hasonlóan beszélt Isten is, amint hallottuk, Jeremiás próféta által.

Jézusnak, Isten Krisztusának kijelentéseiből megtudjuk, hogy Mózes próféta nevét felhasználták az iszonyatos pogány kultuszokhoz. Az *Ez az én Szavam* című könyvben maga Krisztus nyilatkozik a következőképpen:

Az „Én azért jöttem, hogy véget vessék az áldozatnak és a vér ünnepének” kijelentés azt jelenti: Azért jöttem, hogy tanítsam nektek, és megéltetem az Evangéliumot és a szeretet törvényét, és ezáltal felismerjétek, hogy csak annak az embernek van szellemi ereje bensőjében, aki Isten törvényét betartja. A belső értékekkel rendelkező embereknek nem hiányzik semmi. Mert aki szívében gazdag, az felebarátjával van, és nem ellene – következésképpen Istenért, az életért van, amely a teljesség. A belső értékekkel rendelkező emberek az állat- és növényvilággal vannak, és nem Isten teremtményei ellen. Aki felebarátja ellen van, az harcol ellene és megöli őt. És aki felebarátja ellen van, az nincs egy másik élet mellett sem, sem az állatok, sem a növények, sem az ásványok élete mellett.

Aki a Bennem, a Krisztusban való élet ellen van, az siker, gazdagság, hatalom és tekintély után éhezik és szomjúhozik. Ünnepeken és lakomákon állatokat öl, és elfogyasztja azok húsát. Ezzel azt bizonyítja, hogy ő még messze van Istentől.

Istennek, az Örökkévalónak az állatáldozat egy iszonyat. Nem akarja, hogy Neki állatot áldozzanak vagy felszenteljenek. Isten adta a lét minden formáját, az Életet, tehát az állatoknak is. Mi célból kell azokat Neki feláldozni, ha Ő, az Élet maga lakozik bennük?

Ha viszont az ember emberi énjét, vágyait és szenvedélyeit feláldozza nekem, a Krisztusnak, és Isten akaratában nyugvó, tehát Istennek szentelt életre törekszik, és aszerint él, ezzel hozzájárul minden életforma egységéhez. Isten a szeretet és szabadság szelleme! Ezért minden embernek önként kell feláldozni énjét. Csak ezután válik szeliddé és szívében alázatossá, és így találja meg a nagy Egységet: Istent. Isten azt szereti, ha gyermekei, az emberek megnyílnak Előtte.

És aki az örök Anya-Atya-Istennek szenteli magát azáltal, hogy emberi mivoltát istenivé alakítja, egyetlen állatot sem fog levágni, és a húsát elfogyasztani, és szeszélyből sem fog állatot ölni. Az ilyen emberek önzetlen szeretettel viselkednek a növényvilággal szemben

is, mert azok is Isten teremtett ajándékai embergyermekeinek. A növények, a mező és az erdő gyümölcsei készségesen ajándékozzák magukat az embernek, és szolgálnak neki táplálékkul, valamint beteg testének gyógyszerként.

A pogányok képzeletvilágából származik „az Isten haragja”, amely nagyon is hatásos volt az Ószövetség idején: azt hitték, hogy az istenek bosszút állnak az embereken. Jó lenne, ha a vétkes ember felismerné, hogy az úgynevezett „Isten haragját” saját maga teremtette. A „dühös Isten” maga az emberi én, amely azért áll bosszút, amit önmaga okozott; mert amit az ember vet, azt aratja.

A „szemet szemért, fogat fogért” szavakat is tévesen alkalmazták és alkalmazzák. Az embernek nem szabad bosszút állnia felebarátján, és a hasonlót hasonló módon megtorolnia. Azt parancsolták neki, hogy bocsásson meg felebarátjának, kérjen tőle bocsánatot és azonosat vagy hasonlót többé ne tegyen. Aki nem követi ezt a parancsolatot, a törlesztés törvényének veti alá magát, amely így hangzik: „szemet szemért, fogat fogért”. Ezek után azt is fogja aratni, amit elvetett, vagyis „szemet szemért, fogat fogért”. (215-217. old.)

A vetés és aratás törvényét, amely hozzásegít bennünket, hogy sorscsapásunk okát magunkban felismerjük, Isten már a régi próféták által is tanította. Ézsaiás például ezt mondja: *Jaj azoknak, akik a gonoszság kötelein húzzák maguk után a bűnt és a vétket kötélen, mint a kocsit* (Ézs 5, 18). Egy egységes fordításban, melyet mi magyarul a Szent István Társulat által kiadott Ószövetségben, a Bölcsességek könyvében olvashatunk, ez áll: *hogy megtudják: ki-ki azzal bűnhődik, amivel vétkezik* (11, 16). Isten nem büntet, és nem is utasít bűn elkövetésére. Bűneink a saját magunk okozta büntetések, személyes ítéleteink.

Jézus tehát meg akarta szüntetni az ember és állat elleni kegyetlenségeket. Az egyházi intézmények mai vezetői hagyják, hogy ezeket embereken és állatokon továbbra is alkalmazzák, csak más módszerekkel, amelyek némelyike kétségtelenül még kegyetlenebb is. Tehát helyeslik, ami ebben a vonatkozásban történik. Kivételt képez azon keveseknek az erőfeszítése, akik törődnek az állatok érdekeivel, ami a szabályt erősíti.

Az Újszövetség „beteljesíti” az Ószövetséget és „megvilágítja” azt. Mindkettő „Isten igaz Szava”. Milliók, akik az egyház áldozatai

A Katolikus Egyház Katekizmusának 140. számú tételében a római klérus ezt vetette papírra:...*Az Ószövetség előkészíti az Újat, míg az Új az Ószövetség beteljesedése. A kettő kölcsönösen megvilágítja egymást, mindkettő Isten valóságos Igéje.*

Tovább folytatódik az állatok kínzása, a vágóhidak nyitva tartanak. Állatokat áldoznak ma, az állati hullákat felhasítják és szétdarabolják az „isteni” ember javára, amelyekkel ingyenc vágyaikat elégítik ki.

Az embereket is kegyetlenül és bestiális módon kínozzák, és halálba kergetik őket. És a tegnapi mává válhat.

Hogy hogyan néz ki annak „beteljesedése”, amit az Ószövetségben előkészítettek, az nagyon világosan megmutatkozik azokban a gyümölcsökben, amelyeket az úgynevezett keresztény egyházak az évszázadok során termeltek.

Néhány nappal ezelőtt kézhez kaptam egy brosúrát, az „Emlékmű az egyház áldozatainak millióiért” című kezdeményezés dokumentációját. Ebben a következőket olvastam:

Milliók, akik az egyház áldozatai:

Inkvizíció: a XIII–XVIII. században 1-10 millió halott, valamint megszámlálhatatlan megkínzott, meggyötört és terrorizált ember (Der Spiegel című német folyóirat 1998. 6. 1.)

Keresztes hadjáratok: a XI-XIII. században 22 millió halott, közöttük több ezer német zsidó (Hans Wollschläger: „Die bewaffneten Wahlfahrten nach Jerusalem.” „A fegyveres zarándokok Jeruzsálem felé” című könyve)

„Pogányok”: IX-XII. század. A középkorban német királyok és hercegek több tízezer germán és szláv „pogányt” erőszakkal „keresztény” hitre térítettek, vagy lemészárolták őket. Az egyház áldását adta ehhez, vagy „keresztes hadjáratra” szólított fel a szlávok ellen. (Karlheinz Deschner: „Kriminalgeschichte des Christentums” „A kereszténység bűnügyi történetei” című könyvének 4., 5. és 6. kötete)

Zsidók: a középkorban, a XI-XIV. században újra és újra véres pogromok, több ezer halottal, a több évszázadon át tartó egyházi uszítás eredményeként. A Nürnbergi per alatt Julius Streicher a holocaust indoklásaként Luther Márton zsidó ellenes beszédeire hivatkozott. (Friedrich Heer: „Gottes erste Liebe”, „Isten első szerelme” című könyve)

Amerika meghódítása: a spanyol hódítás után az első 150 év alatt „Isten nevében” 100 millió ember halt meg – „minden idők legnagyobb népirtása” révén. (Theologe Boff, Publik-Forum, 1991. 5. 31.)

Katharok, valdensek, husziták, anabaptisták: több ezer másként gondolkodó hal meg az egyház (a lutheránus is ide tartozik) parancsára.

„Boszorkányok”: a XVI-XVIII. században 40 000 – 1 000 000, többségében nő halt kegyetlen halált, majdnem a fele Németországban. Luther is jóváhagyta a boszorkányok égetését. A „boszorkány-kalapács” című leírás két német domonkos rendi szerzetestől származik. (Hubertus Mynarek: „Die neue Inquisition” „Az új inkvizíció” című könyve).

És mi a helyzet ma? Az Ószövetség gyökerei, különösen „Mózes könyvei”, a Katolikus Egyház Katekizmusa szerint „megvilágítják” az Újszövetséget, vagyis napjainkat.

Olvassuk tovább a fent említett broszúrából:

Népirtás Horvátországban: még a XX. század közepén is, 1941-1943 között Horvátországban kb. 750 000 ortodox szerbet gyilkoltak meg – a katolikus lelkészek közreműködésével és a Vatikán jóváhagyásával. A Vatikán mindenről értesült, a vérengző kormányt azonban érezhető jóindulattal kezelte. A katolikus hierarchia, de mindenekelőtt Stepinac katonai vikárius és érsek (1998-ban szentté avatja a pápa) a végsőkig morálisan támogatja a fasiszta kormányt. (Deschner: „Egy évszázad üdvtörténete” című könyve 2. kötet, 1983, 210. old., valamint Vladimir Dedijer, „Jasenovac das jugoslavische Auschwitz und der Vatikan 1998” „Jasenovac – a jugoszláv Auschwitz és a Vatikán” 1988.).

Nemi erőszak gyermekekkel szemben papok és plébánosok által: a gyerekek ellen elkövetett nemi erőszak áldozatai többnyire évekig-évtizedekig szenvednek lelkileg ezen megaláztatás miatt. Szakértők véleménye szerint Amerikában az 51 000 katolikus pap közül 2000 ellen indítottak vádat az utóbbi 20 évben nemi erőszak miatt. (Hanauer Anzeiger című folyóirat 1998. 7. 13.) Ez kb. 4% - eltekintve a nem regisztrálható esetek számától. Németországban Hubertus Mynarek professzor szintén 3-5 %-ra becsülte a pedofil papok számát. (97-es akta, 1999. 9. 14.)

Luther Márton – élet és tanítás a felebaráti szeretet keresztény szellemében?

Az „Isten nevében” elkövetett gyilkosságok és egyéb bűncselekmények többnyire a katolikus egyház számláját terhelik. Lehet-e ebből arra következtetni, hogy az evangélikus egyház pozitívabban értékelhető?

Mi a helyzet például az emberszeretettel, a liberalitással és a toleranciával a vallásalapító Luthernél? Hogyan vélekedett embertársairól és a felebaráti szeretetről, amely a legfőbb parancsolat?

Egy olyan ember, mint Luther Márton, még ma is nagy tekintélynek örvend. Egyháza az ő nyomdokait követi; ezt erősítette meg Hermann von Loewenich (1999-ig bajor

tartományi evangélikus püspök) az Interneten: *Meg akarjuk őrizni a lutheri tradíció történelmi örökségét, mint kulturális és szellemi otthonunkat.*

Egy evangélikus teológus *A teológia* című terjedelmes broszúra 3. számában foglalta össze Luther követeléseit:

Luther felszólította a hercegeket, hogy öljék meg a fellázadt parasztokat: *Szúrjon, üssön, fojtogasson, aki csak tud. Ha közben meghalsz, légy boldog, ennél üdvözítőbb halálban soha nem részesülhetsz. Mert az isteni szónak és parancsnak engedelmeskedve halsz meg.* (Wider die stürmenden Bauern, „A lázadó parasztok ellen”, a lutheri írások weimari kiadása.)

Luther követeli a másként gondolkodó prédikátorok üldözését: *...ha mindjárt a tiszta Evangéliumot akarták is tanítani, ha az angyalokkal vagy a mennybéli Gábiel angyallal lennének is egyenlők... Ha prédikálni akar, akkor bizonyítsa hivatását vagy a parancsot... Ha nem akar, akkor az előljáró adja át az ilyen alávaló embert az igazi mesternek, akit Hans mesternek hívnak (=hóhér)...*

Luther rágalmazta a zsidó lakosságot, és üldözésüket követelte:

Ha tudnám, leszúrnám (a zsidó polgártársat), és mérgemben karddal döfném át.

...zsinagógáikat és iskoláikat fel kell gyújtani fel, és ami nem ég el, azt be kell temetni földdel, hogy soha többé ne lássunk belőlük egyetlen követ se, hamut se. És így kell cselekedni a mi Urunk és a kereszténység tiszteletére, így Isten látja, hogy mi keresztények vagyunk.

...ehhez hasonlóan házaikat is össze kell zúzni, és szét kell rombolni...

...ezek a naplopók és kizsákmányolók semmi kegyelmet és szánalmat nem érdemelnek

...meg kell nekik tiltani – fenyegetvén, hogy testüket és életüket veszítik –, hogy nálunk... nyilvánosan Istent dicsőítsék, hogy hálát adjanak, hogy imádkozzanak, hogy tanuljanak...(Luther Márton: Von den Juden und ihren Lügen, „A zsidókról és hazugságaikról”, Wittenberg 1543.)

Luther: *Ilyen átkozottak, rosszindulatúak, bosszantóak és alávalók ezek a zsidók, 1400 évig ezek okozták és még ma is ezek okozzák nekünk a bajokat, járványokat, és minden szerencsétlenséget. Egészében véve mi valódi ördögöknek tekintjük őket.*

Luther még azt is állította, hogy Mózes, ha most élne, az első lenne, aki a „zsidó iskolákat és házakat” felgyújtaná.

Luther ezen kívül még azt is követelte, hogy vegyék el a zsidók összes vallásos irodalmát, helyezték őket házi őrizetbe, vegyék el összes pénzüket és javaikat, és küldjék őket kényszermunkára.

Luther a török háborúellenesek elleni háborúra és „gyilkolásra” is felszólít: *...és örömmel használjátok öklötöket, és nyugodtan csapjatok közéjük, gyilkoljatok, raboljatok, és okozzatok annyi kárt, amennyit tudtok...*

Luther követelte az „uzsorások” halálát: *...ahogy kerékbe törik és lefejezik... a zsványokat és gyilkosokat, sokkal inkább kellene az uzsorásokat kerékbe törni, és rajtuk eret vágni, és minden fősvényt elüldözni, megátkozni és lefejezni...*

Luther a hűtlen társ halálát kéri: *Miért nem ölik meg a házasságtörőket? És kínhalált a prostituáltakra: Ha én bíró lennék, egy ilyen fertőző, mérgező szajhát kerékbe töretnék, és eret vágatnék rajta.*

Luther szerint a mágikus képességekkel rendelkező nőket meg kell kínozni, és meg kell ölni: *Ne hagyd életben a varázslónőket... Igazságos törvény, hogy őket meg kell ölni... Ha nem térnek meg, küldjük őket a hóhérlegényekhez.*

Luther a fogyatékos gyermekekről a következőket mondta: *Ami az ördöghöz hasonló kinézetű gyermekeket illeti... én azon a véleményen vagyok... hogy őket vagy az ördög torzította el... vagy valódi ördögök.* 1940-41-ben sok fogyatékos embert, akiket a fogyatékosok evangélikus intézeteire bíztak (pl. a bajorországi Neuendettelsau-ban), végül is a Lutheri államelméletre hivatkozva (engedelmesség a hatóságokkal szemben) átadtak az állami szerveknek. A felelősök tudták, hogy őket kivégezték.

Luther végül a pápát is meg akarta ölni: *A pápa maga az ördög; ha az ördögöt megölhetném, akkor miért ne tegyem?*

A lutheránus egyház is „kereszténynek” vallja magát. De hol van a keresztény szellem, az Isten- és a felebarát iránti szeretet szelleme abban, amit Luther kijelentett? Javaslatait és alapelveit a legkülönbözőbb módon ültette át a nép és az uralkodók véres cselekedetekbe – egészen a harmadik birodalom diktátoráig.

Aki ilyen bestiális és gyilkos utasításokat ad embertársai ellen, amelyek ugyan más formában, de a mába is beleszólnak, attól elvárni sem lehet, hogy együttérző szívvel, vagy irgalmassággal legyen az állatokkal szemben. Akár háborúról van szó, akár az emberek, állatok és a táj elpusztításáról, akár állatkísérletekről és génmanipulációról, az etika, a morál alig mutat különbséget e két felekezet között; enyhén szólva egyik egyház sem keresztény.

**„Amit az ember másnak okoz, saját magának teszi.”
Hogyan érzi magát az állat saját helyzetében?
Az állat, mint fogyasztási cikk és használati tárgy**

Tekintsünk még egyszer az Ószövetség eseményeire, ahol Mózes 3. könyve – amely állítólag Isten igaz szava – a mai egyházi intézmények hivatali vezetőinek is utasításokat ad arra vonatkozóan, hogy melyik állat fogyasztható és melyik nem. Ezt írja:

Megehettek minden kérődző állatot, amely hasított körmű, mégpedig egészen kettéhasadt körmű. (Leviták 11, 3)

És három sorral lejjebb megjelenik a vadászoknak szóló felhívás:

A nyúl kérődző ugyan, de nem hasított a körme: tisztátalan. A disznó hasított körmű ugyan, mégpedig egészen kettéhasadt körmű, de nem kérődzik: tisztátalan. Ne egyetek a húsból, sőt még a tetemüket se érintsetek! Ezek nektek tisztátlanok. (11, 6-8)

Az előző idézet kiegészítője a Leviták 11, 26-27-ben található:

Minden állat, amelynek a körme hasított, de nem egészen kettéhasadt és nem kérődzik, tisztátalan. Mindenki tisztátalan lesz, aki érinti őket.

A négy lábon járók közül is tisztátalan minden olyan élőlény, amely a talpán jár. Aki csak a tetemüket is érinti, tisztátalan lesz estig.

Az egyház híveinek be kell tartaniuk az Ószövetség utasításait, mert az egyházi tanítások szerint ez Isten Szava. Ha a hívők ehhez tartanak magukat, akkor legalább a nyulak és a vaddisznók megszabadulnának a vadászok sörétjeitől és golyóitól.

A vadászat igazolásaként gyakran arra hivatkoznak, hogy bizonyos állatfajtákat „tizedelni” kell, különben nagyon elszaporodnának. Az Isten-szellem viszont azt tanítja nekünk, hogy Isten úgy rendezte az Ő teremtését, a természetet a Földön, hogy az önmaga gondoskodik a fajok egyensúlyának kiegyenlítéséről és fenntartásáról. Isten ezt a feladatot nem ruházta rá a vadászokra!

A halászokhoz és azokhoz, akik mindent kifognak a tengerből, aminek a tengerben lenne a helye, így szól „Isten” utasítása „Mózes” által:

De legyen utálatos a tengerekben és folyókban mindaz, aminek nincs uszonya és pikkelye, akármilyen vízben nyüzsgő és akármilyen vízben élő lény is az. (Lev 11, 10)

Tehát aki tengeri állatokat, pl. homárt és ehhez hasonlókat fogyaszt, tisztátlanná válik. Minden olvasó elgondolkodhat azon, hogy esetleg már ma a „tisztátlankok” közé tartozik.

Hol lesznek egykor eme földi életük után mindazok a papok, akik az Ószövetséget az Újszövetségben akarják teljesíteni, és a szépen megterített asztaloknál ülnek, hogy a nyúl, a vaddisznó és az ehhez hasonlók tetemeit megegyék, vagy olyan tengeri állatokat fogyasszanak, amelyeknek nincs uszonyuk és pikkelyük, és akik így a tisztátlanság állapotában esetleg szent cselekedeteket tesznek? Szerencsére manapság nem kövezik meg

őket a „szent dolgok” és a Szent, vagyis az Isten elleni bűnökért, de az egyházi kijelentések szerint a hagyományos „Isten Szavát” nem tartják-e még mindig igaznak és érvényesnek?

Ha lennének tisztátalan, „utálatos” állatok, akkor jogosan meg kellene kérdezni, hogy Isten miért teremtett ilyen állatokat, ha Ő az abszolút tisztaság?

Jézus nem erről beszélt. Jézus szeretett minden állatot. Ő nem csupán nem bántotta az állatokat, hanem éppen ellenkezőleg: minden teremtménynek a legjobb barátja is volt. Az állatok érdekében beszélt és cselekedett.

Viszont nagyon sok ember aligha gondolkodik el ezeken, ha állatokat kínoznak vagy ölnek meg. Az *Ez az Én Szavam* 433. oldalán Jézus elmagyarázza, hogy az állatok az emberekhez hasonlóan éreznek és érzékelnek:

Názáreti Jézusként sokaknak beszéltem az Élet Törvényéről, mint ahogyan az állatokról is, amelyek az emberhez hasonlóan éreznek fájdalmat, szenvedést és örömet. Arról is beszéltem, hogy az ember ne felebarátja ellen, hanem mellette álljon ki, mint ahogyan az állatokért is, és viseljen felelősséget értük, mivel azok az embert szolgálják.

Mindig arra tanítottam az embereket, hogy az állatok is Isten teremtményei, amelyeket nem megvetünk, hanem szeretnünk kell. Aki veri és kínozza őket, az egyszer a saját lelkén és testén ugyanazt vagy hasonlót fog megélni. Mert amit embertársainknak és teremtménytársainknak, az állatoknak okozunk, azt saját magunknak tesszük.

Sok ember felismerte saját durvaságát, és elkezdte megvalósítani az Én tanaimat. Bűnbánatot tartottak és az állatokat barátaikként fogadták el. Így néhányan megértették szavaimat, és követtek Engem. (433-434. old.)

Megismétlem Jézusnak, a Krisztusnak szavait: „Amit embertársainknak és teremtménytársainknak, az állatoknak okozunk, saját magunknak tesszük.” Kövessük szavait, és vonatkoztassuk egyszer saját magunkra azt, amit az ártatlan állatok ellen elkövetünk. Képzeljük magunkat gondolatilag az ő helyzetükbe, és érezzük át sorsuk képeit és gondolatait.

Feltehetjük például a kérdést, mondjuk egy állat nevében, hogy mit szeretnénk jobban: azt, hogy megöljenek, vagy inkább, hogy meggyilkoljanak? Aki komolyan átérzi ennek a kérdésnek és helyzetnek a súlyát, és most megkérdeznék tőle, hogy ölés vagy gyilkolás által szeretné elveszíteni az életét, bizonyára nem tudna választani az ölés vagy a gyilkolás között, mert nem jelentene neki különbséget, hogy megöltként vagy meggyilkoltként veszíti el az életét.

Hogyan reagálnánk, ha valaki elfogna, ketrecbe zárna bennünket, és rendelkezne afelől, hogy mikor szippanthatnánk olykor némi szabadságot? Képzeld magát az olvasó egy aranyhörcsög helyébe, amely természeténél fogva mozgékony. Lássá és érezze magát néhány hétig úgy, mintha egy szűk helyre lenne bezárva. Mozgásigényét viszont csak egy forgó kerékkel tudná kielégíteni, amely lábai alatt gyorsan haladna előre úgy, hogy helyben futna, futna és futna anélkül, hogy előbbre juthatna. Meddig okozna ez örömet? Hamarosan észrevenné, hogy milyen a hörcsög sorsa, amelynek napról napra elfásultan egy szűk kerékben kell futnia.

Vagy érezze magát bele egy szarvasmarha helyzetébe a hizlaló istállóban, ahol bezárva, szenvedő állattársaival közösen vegyszerekkel dúsított koncentrált takarmányokkal doppingolják, abban a tudatban, hogy minden pillanatban jöhetnek a hentesek, akik levágják és testét feldarabolják egy áldozati ebédhez az elhízott papság számára. Hallja testvéreit, a többi bikát és tehenet, ahogyan időnként szorongva bögnék, és ugyanaz a félelem járja át őket, amelyet Ön is érez. De a közelebbi sors elkerülhetetlen. A hentes kezében van, kiszolgáltatva önzésének, érzéketlenségének és mohó vágyainak, valamint profitéségének.

Sok ember keresztültapos emberi és állati hullákon, különösen, ha ez őt személyesen nem érinti. Ezért egyes emberek arra vetemednek, hogy bizonyos esetekben embert öljenek, és magától értetődően állatokat is. Kinek áll jogában egy felebarát, de akár egy állat életét is tudatosan elvenni? Ki teremtette az ember lelkét, amely halhatatlan? Ki adta neki a lélegzetet?

És ki adta az állatnak a lélegzetet, és következésképp az életet? Nem az ember, hanem Isten, az Örökkévaló, a végtelenség Teremtő Szelleme. Isten nem veszi el sem az ember, sem az állat életét, mert Isten adakozó. Isten nem kényszerít; sohasem alkalmaz erőszakot; senkit nem befolyásol szemben annak akaratával. Ő a szabadság és meghagyja a szabadságot. Csak az ember, aki nem adott sem az embernek lelket, sem az állatnak életet, öli meg a lélek házát, a testet, és öli meg az állatot. Ki engedte meg ezt az embernek? Jézus nem erről beszélt!

Aki az „ölés” és „gyilkolás” között különbséget tesz, véleményem szerint egy paranoiás beteg, aki nem tiszteli a másik életét, és végül a mindenség törvénye szerint, ami maga az élet, elveszíti saját életét. Mert: amit másnak okozunk, saját magunknak tesszük.

Hasonló a helyzet a ketrecben tartott állatokkal. Isten az állatoknak a természetet adta életterületként, ahol fajtájuknak megfelelően mindig szabadon mozoghatnak, ahogyan a szellemi állatformák teszik az Öröklétben. Nem alkotott ketreceket teremtményei számára. Csak az emberek engedik meg magunknak jogtalanul, hogy állatokat zárjanak be, hogy azok szűk térben tengessék életüket.

Jézus, a Krisztus értelem szerint ezt mondta: *„Amit tehát szeretnétek, hogy az emberek veletek cselekedjenek, ti is ugyanazt cselekedjétek velük, mert ez a törvény...”* (Mt 7, 12) Jézusnak ezt a kijelentését a következőképpen is értelmezhetjük: *Amit nem akarsz, hogy veled tegyenek, azt te se tedd másoknak.* Ez a kijelentés csak ránk, emberekre vonatkozik, vagy Jézusnak az állatok iránti szeretetét tekintve, azokra is?

Isten az embereknek és az állatoknak adta az egész Földet, és így a szabadságot. De az ember parcellákra osztotta a Földet. Mindenki – legálisan vagy illegálisan - a legnagyobb darabot akarja megszerezni. Ez a darab föld aztán a „tulajdona”. Ez az, amit „magáénak mondhat” mindennel, ami rajta és benne él. De amit a Földön magunknak tulajdonítottunk, illúzió, tehát tévedés, mert a halál mindent visszavesz tőlünk, amit a Földtől eltulajdonítottunk.

Sok ember úgy véli, az állatok csupán olyan tárgyak, amelyek eladhatóak és megvásárolhatóak, amelyeket felhasználnak vagy elhasználnak, mint egy árucikket. Képzeltvilágukban karámba terelik az állatokat, abba a karámba, amelyben ők is tengetik életüket.

Aki megtanulta beleélni magát emberek helyzetébe, az érzi, hogy az emberekhez hasonlóan az állatok is éreznek. Éreznek örömet, bánatot és fájdalmat. Egy régi indián bölcsesség segíthet, hogy megtanuljunk megérteni az állatokat is. Így hangzik: *Soha ne ítélj meg egyetlen embert sem mindaddig, amíg legalább fél hold járásnyit nem viselted a mokasszínját.* Az állatokra vonatkozóan elmondható: mielőtt fogságban tartanád az állatokat, céljaid érdekében visszaélnél velük és kínoznád őket, vagyis korlátozott, természetellenes életfeltételekre kényszerítenéd őket, először saját magadon próbáld ki mindezt. Kényszerítsd hát magad a fent említett forgókerékbe, és akkor érezni fogod, hogy mit kell kis élőlénytársaidnak kiállniuk. Aki máskülönben az állatok sorsáról élethű képet szeretne kapni, beleképzelteti magát egy hizlálásra fogott borjú, vagy egy tyúkfarm ketrecébe zárt tyúk helyébe, vagy képzelje magát egy, a tengerparton napozó fókakölyök helyébe, akire emberek törnek bottal a kezükben, hogy bundáját lenyúzzák. Esetleg képzelje el, hogy mit érez a fókamama, amikor visszatér a halászatból, és gyermeke helyett egy halom nyers húst talál...

A korszellem-isten.

***Az Ószövetség „beteljesedése” korunkban:
papok szexuális bűncselekményei gyermekek ellen.
A Názáreti vagy az egyházi felsőbbbségek nyomdokaiban?***

Jézus, a Krisztus az igazság. Értelmem szerint ezt mondta: *Én és az Atya egyek vagyunk* (Jn 10, 30). Gondoljuk át még egyszer Jézus következő szavait: *Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy érvénytelenné tegyem a törvényt vagy a próféták tanítását. Nem azért jöttem, hogy érvénytelenné tegyem, hanem, hogy betöltssem azokat.* (Mt 5,17) Jézus sok esetben nem teljesítette „Isten” ama utasításait, amelyet az Ószövetségben Mózes próféta által parancsolt. Jézus ritkán és csak közvetve hivatkozott a „Mózes könyveiben” lévő „Istenre”. Legtöbbször azt mondta: *Hallottátok, hogy megmondatott... Én pedig azt mondom nektek... vagy Hallottátok, hogy megmondatott a régieknek... Én pedig azt mondom nektek...* Akinek van füle, hallja meg: Jézus ritkán említi a „Mózes könyveiben” szereplő „Istent”.

Jézus tehát távol tartotta magát minden meghamisított Isten-fogalomtól és minden hamis Isten-képtől. Ő a „mennyei Atyáról”, az Ő Atyjáról, „Istenről, a ti Atyátokról” beszélt. Ő az igazságból beszélt, amely az örök realitás, a mennyi törvénye.

Egyesek azzal az ellenvetéssel élhetnének, hogy amit Isten akkor mondott az embereknek, az az akkori embereknek szólt; ma már érvénytelen, ma minden egészen másként van. A kérdés az, hogy rosszabbak voltak-e a hajdani emberek, vagyis nyomorúságosabb jelleműek, mint a maiak? Bizonyára nem szükséges arra vonatkozó kutatásokat végezni, hogy milyen jók voltak az akkori emberek. Mindenki, akinek van még egy szikrányi lelkiismerete, elemzés nélkül és *Az Újszövetség „beteljesíti” az Ószövetséget és „megvilágítja” azt...*c. fejezetben közölt tények alapján tudja, hogy a mai emberiség sokkal rosszabb, mint a hajdani. Hogy ez érvényes, azt bizonyítja az állatok sorsa, ha tekintetbe vesszük az emberek viszonyulását természeti testvéreikhez, az állatokhoz a természetben és a tudósok laboratóriumában stb.

Sokan azt hiszik magukról, hogy istenhívő emberek. Éppen azok, akik istenhitükkel egyházi és állami fogadásokon hivalkodnak, egyre inkább Isten fölé emelkednek, akik nemcsak, hogy eltűrik, hanem szorgalmazzák is az élő állatok ellen elkövetett kegyetlen és brutális kísérleteket, amelyek „Mózes könyvei”-nek gyakorlatát árnyékba helyezik. A római klérus természetesen nem az árnyékról beszél, hanem kijelenti: *„Az Ószövetség előkészíti az Újat, míg az Új az Ószövetség beteljesedése. A kettő kölcsönösen megvilágítja egymást...”*. A középkor égő máglyáit például úgy kell-e tekintenünk, mint az Ószövetség megvilágítását az Újban – és fordítva, „megvilágító” fényt vetnek-e a középkor véres eseményei, valamint azok a mélyen nyomot hagyó változtatások, amelyeket Jézusnak, a Krisztusnak tanítása elszenvedett az elmúlt 2000 év alatt, arra, ami Isten szavával és üzenetével történt az Ószövetségben? Megérné egyszer utánajárni ennek a kérdésnek... Miféle erők és hatalmak képviselhetik ma ezeket? Ha ez nem lehet Isten – mert Ő a törvény, és az Ő törvénye a szeretet, jóság, béke valamint minden és mindenki jóléte, akkor ki lehet?

Éppen most olvasom, hogyan teljesedik be az Ószövetség az Újban, csak más, a mai időkre jellemző ismertetőjelekkel. Egy televízióadás leírásáról van szó, amelyet a ZDF csatorna „külföldi híradója” 1999. 09. 02-án „Gyermekbántalmazás Írországban” címmel sugárzott. Kivonatossan elmondom:

Egy botrány rázta meg Írországot. A középpontban a katolikus egyház áll, az ír társadalom oszlopa. Sok éven keresztül az állam gyermekeket bízott az egyik katolikus rend gondjaira. Nagy a rémület ma a szigeten, mert egy dokumentumfilm olyasmit mutat be, amit eleinte senki nem akart elhinni: Gondoskodás helyett bántalmazás, szeretet helyett erőszak. Nem egyesek – hanem a gyermekek százai élték át nyilvánvalóan a földi poklot az egyház oltalma alatt. Most szétfoszlott a hallgatás fátyla, fény derült az igazságra.

John Priort hároméves korában az állam egy nevelőintézetbe utalta, mert a szülők eltartási kötelezettségüket állítólag elhanyagolták. Az otthont a katolikus Christian Brothers (Keresztény Testvérek) nevű rend vezeti. Náluk a gyermekeket istenhitben kellene nevelni.

John, aki most 54 éves, elmondja, hogy hét éven keresztül a rend két fivére és egy katolikus pap szexuálisan bántalmazta.

A legnagyobb verést akkor kaptam, amikor egy ápoló nővérnek elmondtam, hogy egy fivér szexuálisan bántalmazott. Kilenc-tíz éves voltam akkor. Ő először megvert, és azután ezt elmondta a fivérnek. A fivér elvitt engem, és azután két fivér kezdett ütlegelni; ütöttek, vertek és ütöttek. Mindenhol tele voltam sebekkel...

20 fiúval együtt közös zuhanyozáson kellett részt vennünk. A fivér (a rend fivére) levetkőzött... és néhány fiút a többiek szeme láttára megerőszakolt, és arra kényszerítette őket, hogy egymást fogdossák. Egyszer erőszakoskodott velem, az ágyra dobott, magáévá tett és felhasított. Annyira véreztem, hogy az ápoló nővér bejódzott, és ordítottam a fájdalomtól.

1998 márciusában a rend fivérei az otthon iskolájában nyilvánosan bocsánatot kértek a gyermekek bántalmazásáért és más rendekkel közösen üzembe helyeztek egy segélytelefont az érintettek számára. Több mint 8000 hívás volt, és az egyház 600 áldozatot küldött gyógykezelésre.

1999-ben egy dokumentumfilm vádolja az államot, és bebizonyítja, hogy a hatóságok évtizedek óta tudtak az egyházi iskolákban történő gyermekbántalmazásokról, ennek ellenére tovább finanszírozták azokat az intézményeket. Ennek alapján a kormány egy vizsgálóbizottságot hozott létre, törvényváltoztatást ígért, és az áldozatok terápiájára 10 millió márkát bocsátott rendelkezésre.

John most pszichoterápiás kezelés alatt áll. Szorongásos állapotban van, *nem tud aludni, nem bízik senkiben. Szinte minden kapcsolata csődöt mondott, és szakmai téren semmit nem ért el.*

A terapeuta azt mondja, hogy John megszakítás nélkül szenved, kisebbségi komplexusa van, fölöslegesnek érzi magát; nincs önbizalma...

John nem az egyedüli eset. Írországból a gyermekek ezreit bízták katolikus nevelőotthonok gondozására... John legjobb barátja sorsáról, Josephről beszél:

Egy hosszú bőrszija volt, és azzal ütötte Joseph vállát és fejét. Joseph leesett a székről, és a fivér tovább ütötte testének minden részét, utána belerúgott azzal a nehéz bakancssal, amit mezei munkához használt. És addig rúgta, rúgta, és rúgta őt, amíg Joseph már mozdulni sem tudott. Joseph elveszítette az eszméletét, és kórházba került. Ott meg is halt. Az eset általánosan ismert volt. Azt mondták leukémia; de nem leukémiában halt meg.

Bemondó: *Azóta John nem hisz az Istenben.*

Ez a tudósítás önmagáért beszél...

A „Kirche intern” („Az egyházzal bizalmasan”) című osztrák lap nemrég megjelent kiadásában „Szexuális bántalmazás. Kolostor-terápia” cím alatt a következőket olvashattuk:

Papok és szerzetesek egyre gyakrabban kerülnek gyanúba, miszerint szexuális visszaéléssel kapcsolatos bűncselekményekben vesznek részt. Ez elegendő ok G. apátság apátja, J. A. számára, hogy cselekedjen. Még ebben az évben P. kolostorban egy pszichiátriai központot szeretne létesíteni a klérus számára, szerzeteseknek és lelkészi dolgozóknak.

Tanácsos lenne elolvasni, hogy „Mózes Istene” mit mond az ilyen és ehhez hasonló esetekre. Ha ma ezt a régi „törvényt” alkalmaznák, amelynek valóban régi hagyománya van, és a „Szentírás” részeként egyházi értéket képvisel, akkor nagyon gyorsan csökkenne az emberek létszáma.

Az emberiség ma már nem csak egyedi esetekben, hanem globális stratégiájában vétkezik emberek és állatok ellen. Sőt az a véleménye, hogy Isten teremtésén javítani kell. A kegyetlen felsőbbrendű ember sokféleképpen és egyre brutálisabb formában és módon avatkozik bele az állatok életébe – de a növény- és az ásványvilágot sem kíméli –, és a többiek, a széles tömeg, vakon és süketen, egoizmus és fásult közömbösség következtében, ellenállás nélkül sorsukra hagyja a megkínzott teremtményeket. Az ember azonos módon bánik a hozzá hasonlókkal is.

A mai papi kaszt éppen úgy összetakolta a maga Istenét, mint Mózes idejében. Csak hogy a mai „Isten” sem az Ótestamentumnak nem felel meg, sem Jézus tanításával nem egyezik. Az egyházi hivatalnokok saját istenüket vagy isteneiket minden időben a „korhoz” igazították – ami saját mindenkori elképzeléseiknek, szükségleteiknek és céljaiknak felelt meg. Az igaz Isten ellenben nem az egyházi korszellem-isten, hanem a változatlan, Akit Jézus tanított nekünk. Az egyházi korszellem-isten nem állandó és ezért megbízhatatlan. Ezen az sem segít, hogy teljesen formális kijelentésekkel stabilitást akarnak színlelni. A valótlan az azonban nem maradhat fenn örökké, akkor sem, ha a szakadásokat és lyukakat a valótlan üstjén az „ezek Isten titkai” tapasszal ideiglenesen be tudják foltozni. Az igazság fénye mindent napfényre hoz.

Miért nem tartják magukat az egyházi hivatalnokok saját kijelentéseikhez? Ha engednék, hogy az Ószövetség az Újban minden részletével beteljesüljön, akkor ők lennének az elsők, akiket „Mózes könyveinek” „Istene” megöletne.

A mai emberek – mindenek előtt az egyházi hívők – az egyházi felsőbbiségek nyomdokain haladnak, akik egy változó, tehát az idővel lépést tartó, magát ennek és a korszellemnek mintegy alárendelő „Istent” hirdetnek, hogy ezzel nyakuk nehogy az Ótestamentum hurokjába kerüljön, amelyet „Mózes könyveinek Istene” már rég rájuk húzott és szorosra kötött volna. Tehát szükségük van egy saját kor-szellemre, akit „Istennek” neveznek.

Ő pillanatnyilag rugalmasan illeszkedik azokhoz a követelményekhez, amelyeket az uralkodók előtérbe helyeznek, miáltal kevesebb nehézséget kell legyőzniük ahhoz, hogy a követelményeket a hívőkkel úgy közöljék, hogy közben érdektelenségüket, önzőségüket és élvhajzásukat minél kevésbé zavarják meg. Akkor szívesen maradnak ennek a kényelmes egyháznak az ölében, amely elveszi tőlük mindenféle lelkiismereti döntésüket, és alibit szolgáltat nekik különféle szörnyűségek elkövetéséhez.

A valódi Örökkévaló az abszolút. Ő a világmindenség mindentudó törvénye, ami maga a szeretet. Megismétlem: Isten, a szeretet, nem fenyít, nem büntet, Ő nem ítél, nem öl és nem gyilkol. Isten sem embert, sem állatot nem szolgáltat ki embereknek. Hogy ez így van, azt Jézus tanította nekünk. Ő az Atya törvényét élte, és nekünk példa és példakép.

Ha megtanuljuk megérteni a *Kövessetek engem!* (Mt 4, 19) tanítás és kijelentés mélységét, akkor megtudjuk, miért ajánlotta Jézus, hogy haladjunk az Ő nyomdokaiban. Jézus ezzel többek között azt akarta nekünk mondani, hogy ne a papi kaszt nyomdokain haladjunk, akik csak a kor szellemét tanítják, tehát egy korszellem-istent, aki az embereket feltétlenül romlásba vezet, amit korunk, világunk tanúsít. A patmosi látnok is felismerte ezt, mert János Jelenések könyvében ez áll: *Menjetek ki belőle, én népem, hogy ne legyetek részesek bűneikben, és hogy a rámért csapások ne érjenek titeket.* (Jel 18, 4)

Mondjuk ki még egyszer tisztán és félreérthetetlenül: Jézus az állatok brutális és bestiális kivégzése ellen beszélt, valamint az emberek ölése és gyilkolása ellen. Tegyük fel a kérdést magunknak mindaddig, amíg meg nem világosodik előttünk, és önmagunkban mélyen fel nem ismerjük, hogy miért hirdetett Jézus egy másik Istent, mint „Mózes könyveinek Istene”, és aki a mai egyházi hivatalnokok Istene is. Vagy több Istenben hiszünk, akik különböző minőségűek; ebben az esetben ez annak az egyénnek a filozófiája, akinek ehhez nincs szüksége semmiféle egyházi fórumra; hacsak nem hiányos ezzel kapcsolatosan a fantáziája, mert akkor az egyház „vallásos” tagjaként a legjobb helyen van. Ha az Egyetlen Isten mégis változó lenne, akkor jaj lesz azoknak az embereknek, akik a pogány kultikus állam-egyháznak hátat fordítottak.

Vegyük tehát bölcsen fontolóra, és jól gondoljunk át mindent! Isten nemcsak szívet adott az embernek – amelynek sugallatai a lelkiismeret elvesztése miatt gyakran már nem

igazán megbízhatóak –, hanem értelmet is. Ajánlatos ezt használni, és az esetleg régóta kihasználatlan képességet az önálló gondolkodásra újra feléleszteni.

Ahhoz, hogy világosan lássunk, jó módszer, hogy kérdéseket teszünk fel saját magunknak – vagy egy bensőséges imában Istennek. Mert aki őszintén kérdez, azt vezetni tudják.

2000 év után itt az ideje, hogy aki hisz Jézusban, és követni szeretné Őt, döntse el: vagy Jézusnak, a Krisztusnak nyomdokain jár, tehát megvalósítja tanítását – vagy a mai egyházi többségek nyomdokain halad, akik semmiben sem különböznek Mózes idejének papi kasztjától.

„Ölni” vagy „gyilkolni”? Jézus teljesítette a Törvényt és elmélyítette a tanítást

Noha Isten ellenfelének sikerült a Mózes próféta által kihirdetett Isten Szavát alaposan meghamisítani, a Tízparancsolat szószerinti szövege, amely kivonat a menny örök, abszolút törvényéből, messzemenően érintetlenül megmaradt.

Az ötödik parancsolat így hangzott és így hangzik most is: Ne ölj.

Azonban az Új Jeruzsálemi Biblia egységes fordításában, 1985-ből, Isten törvényeinek sorában ezen a helyen már ez áll: *Ne gyilkolj.* Ezt az új megfogalmazást kétségtelenül az időszellem Istennek, a korszellem Istennek tulajdoníthatjuk. A „Ne ölj” mindent átfogó kijelentés enyhítését jelenti ez. Jézus ellenben Hegyi Beszédében még a következőket mondta: *Hallottátok, hogy megmondatott a régieknek: Ne ölj! Mert aki öl, méltó arra, hogy ítélkezzenek felette. Én pedig azt mondom nektek, hogy aki haragszik atyafiára, méltó arra, hogy ítélkezzenek felette, aki pedig azt mondja atyja fiának: Ostoba! – méltó a főtörvényszéki eljárásra; aki pedig azt mondja: Bolond! – méltó a gyehenna tüze.* (Mt 5, 21-22)

Jézus tehát nem enyhítette a „Ne ölj” abszolút kijelentést, és nem korlátozta jelentését egyes speciális esetekre – ellenkezőleg. Jézus elmélyítette. Azt tanította, hogy nemcsak a felebarát ellen elkövetett, végrehajtott ölés cselekedete bűn, hanem már a sértő és leértékelő szavak is, a bennük rejlő érzésekkel és érzetekkel együtt. Figyelmeztetett, hogy a felebarát elutasításának minden finom rezdülése, esetleg az állatstevérekkel, élőlénytársainkkal szembeniek is, Isten előtt bűn. Jézus arra szólított fel, hogy tegyük érzékenyé lelkiismeretünket.

És Jézus nyomatékosan az „ölésről” és nem a „gyilkolásról” beszélt.

Már Jeremiás felhívta a nép figyelmét „az Írás” hamisításaira. Jeremiás a 8, 8-ban „az írástudók hazug tolláról” beszélt, akik az Úr törvényét „hazugsággá tették”.

Tehát kinek a „hazug tolla” hamisította meg újra Istennek Mózes által hozott szavát? Kit szolgálnak azok, akik ilyesmit tesznek? Mit kell a „Ne gyilkolj” kijelentéssel igazolni? Talán azt, hogy az emberek lelkiismeretét lecsendesítse, hogy ne szólaljon meg, ha igazságtalanság történik?

Az Ószövetség gonosz szelleme előkészítette – vagyis meghatározta a módszert –, hogy az Újszövetségben folytatódjon ennek sikeres megvalósítása, módszeresen, tervszerűen és céltudatosan, napjainkig. Sok millió intelligens ember szeme előtt – abrakadabra! – fehérből fekete lesz. Ezek a ma „csodái”?

Akinek a két különböző kijelentés – az ölni és gyilkolni – közötti szakadék közömbös, az két széken ül, és megpróbál két úrnak szolgálni, a kegyetlen „Isten” szellemének „Mózes könyvéből”, és ezzel az egyház intézményeinek – majd egy keveset Jézusnak, a Krisztusnak, aki az irgalmas szeretet Istenét tanította.

Jézus értelem szerint azt mondta: *Az Atyám és Én egyek vagyunk.* Ahol kettő egy, ott egy nyelven beszélnek. Akinek van füle, hallja meg!

Hogyan tanított Jézus a Hegyi Beszédben? Aki csak haragszik felebarátjára, a bíró kezére kerül. És aki „ostobának” mondja, akkor a főtanács ítéletére jut. Akinek van füle, hallja meg! És akinek van lelkiismerete, az Jézust, a Krisztust követi, és megfogadja azt, ami János Jelenések könyvében áll, amit itt megismétlek: *Menjetek ki belőle, én népem, hogy ne legyetek részesek bűneikben, és hogy a rámért csapások ne érjenek titeket.* (Jel 18, 4)

Erőszakra és háborúra való utalások az Ószövetségben
– Jézus: „szeressétek ellenségeiteket”.
Jézus megrója az írástudók és farizeusok képmutatását

Jézus nem járult hozzá lelkiismeretünk enyhítéséhez. De arra sem ösztönzött, hogy azt mesterkedésekkel és ürügyekkel, agyafúrt megfogalmazásokkal elaltassuk és elhallgattassuk. Ilyet egyedül az tesz, aki Isten ellen van, és ellene tevékenykedik, valamint aki Istennek Mózes által hozott szavát ellenkezőjére fordította. Erről egy további példa:

Mózes második könyvében, a Kivonulásban ez áll: *Ha valaki úgy megüt valakit, hogy az belehal, akkor halállal kell bünhődnie.* (Kivonulás 21, 12). *Ha valaki megveri apját vagy anyját, halállal bünhődjék. Aki embert rabol el, akár eladta már, akár még nála van, halállal bünhődjék. Ha valaki apját vagy anyját gyalázza, az halállal bünhődjék.* (21, 15-17)

A Kivonulás 21, 24 mondata így hangzik: *Szemet szemért, fogat fogért, kezét kéért, lábat lábért, égetést égetésért, sebet sebért, kék foltot kék foltért.*

Ezeket nagyon gyakran szó szerint értelmezték, és mindenféle megtorlás igazolásául szolgált.

Jézus a Hegyi beszédben ilyesmiről nem beszélt, hanem ezt mondta: *Hallottátok, hogy megmondattok: szemet szemért, fogat fogért. Én pedig azt mondom nektek, hogy ne szálljatok szembe a gonosszal, hanem annak, aki arcul üt jobb felől, tartsd oda másik arcodat is. Ha valaki pereskedni akar veled, és el akarja venni az alsó ruhádat, engedd át neki a felsőt is. Ha pedig valaki egy mérföldnyi útra kényszerít, menj el vele kettőre. Aki kér tőled, annak adj, és aki kölcsön akar kérni tőled, attól ne fordulj el.* (Mt 5, 38-42)

Jézusnál tehát egészen más szavakat olvasunk, mint „Mózes könyveinek Istenénél”. Aki egy őszinte keresztény szeretne lenni, annak döntenie kell: vagy Jézusnak, a Krisztusnak Istene mellett, vagy az intézményes egyház Istene mellett, mert két úrnak nem szolgálhat. A hamis isten előbb-utóbb elbuktat. Közömbös és irgalmatlan társadalmunk a legjobb példa erre.

Mózes ötödik könyve, a Második Törvénykönyv többek között a megtorlásról beszél:

Ne szánakozz rajta! Életet életért, szemet szemért, fogat fogért, kezét kéért, lábat lábért! (19, 21)

A hadviselés szabályai. *Ha háborúba vonulsz ellenséged ellen, és látsz lovakat, harci kocsikat és nálad nagyobb sereget, ne félj tőlük, mert veled lesz Istened, az Úr, aki felhozott téged Egyiptomból.*

Amikor készültök az ütközetre, lépjen elő a pap, és beszéljen a néphez. Ezt mondja nekik: Halld meg, Izrael! Ti most készültök megütközni ellenségeitekkel. Ne lágyuljon meg a szívetek, ne féljete, ne rettegjete, és ne rémüljete meg tőlük! Mert Istenetek, az Úr, veletek megy, harcol értetek ellenségeitek ellen, és megsegit benneteket. (20, 1-4)

Ma is így tesznek, mintha Jézus a földön sem járt volna: a mai papok megáldják a háborúkat fegyvereikkel együtt, abban a hitben, hogy Isten a megáldottak oldalán áll az „ellenséggel” szemben.

Mózesnek ugyanez a könyve a továbbiakban ezt mondja:

A városok ostroma. *Ha egy város ostromára készülsz, szólítsd fel azt békés megadásra. Ha békés megadással válaszol, és megnyitja előtted kapuit, akkor legyen az egész*

benne lakó nép adófizető szolgálóddá. De ha nem fogadja el a békét, hanem harcra kel veled, akkor zárd körül. És ha kezedbe adja Istened, az Úr, akkor hányd kardélre a benne levő férfiakat mind. De a nőket, a gyermekeket, az állatokat és mindazt a zsákmányt, ami a városban van, vedd birtokodba, és élvezd az ellenségtől elvett zsákmányt, amit neked adott Istened, az Úr. Így bánj mindazokkal a városokkal, amelyek igen messze esnek tőled, és nem az itt lévő népek városai közül valók. De az itt lakó népek városaiban, amelyeket Istened, az Úr ad neked örökségül, ne hagyj életben egy lelket sem! (20, 10-16)

A középkorban a keresztes lovagok azoknak a vérében gázoltak, akiket a keresztség nevében legyőztek. 1941 és 1943 között Horvátországban sem volt ez másként. Az egyház valóra váltotta: Az Őszövetség „megvilágította” az Újat – csak éppen nem Isten fényével, amit Krisztus hirdetett és ma újra hirdet!

Isten a béke. Krisztus Jézusban eljött, hogy minden embernek békét hozzon. Szellemben vissza fog jönni, mint a béke hercege, ez biztos.

Jézus az ellenség szeretetéről beszélt Hegyi Beszédében. Máténál ezt olvassuk: *Hallottátok, hogy megmondatott: Szeresd felebarátodat, és gyűlöld ellenségedet. Én pedig azt mondom nektek: Szeressétek ellenségeiteket, és imádkozzatok azokért, akik üldöznek titeket, hogy legyetek mennyei Atyátoknak fiai, aki felhozza napját gonoszokra és jókra, és esőt ad az igazaknak és hamisaknak. Mert ha azokat szeretitek, akik titeket szeretnek, mi a jutalmatok? Nem ugyanezt teszik-e a vámszedők is? És ha csak atyátok fiait köszöntitek, mennyivel tesztek többet másoknál? Nem ugyanezt teszik-e a pogányok is? Ti ezért legyetek tökéletesek, mint ahogy mennyei Atyátok tökéletes. (Mt 5, 43-48)*

Újra ráismerünk Jézus mondására: *Hallottátok, hogy megmondatott... Nem azt mondta, hogy „Istentől hallottátok Mózes által”; de azt sem mondta, hogy „Mózes prófétától hallottátok”. Azt mondta: Hallottátok, hogy megmondatott...*

Jézus Isten szeretetéről és a kibékülésről beszélt – az úgynevezett „Isten” Mózes által pedig rombolásról, fosztogatásról és ölésről.

Mózes 3. könyvében, a Levitákban, összefoglalva ezt mondja:

Üldözitek ellenségeiteket, és elhullnak fegyvereitek által. Közületek öten százat üldöznek, és százan tíezret üldöznek, és elhullnak ellenségeitek fegyverei által. Hozzátok fordulok, megszorítalak és megsokasítalak benneteket, és fenntartom szövetségemet veletek. (26, 7-9)

Jézus ellenben azt mondta: *...mert akik kardot fognak, kard által vesznek el. (Mt 26, 52)*

Mózes Isten parancsára papokat szentelt fel. A felszentelés egy kos szokásos lemészárlásával kezdődött. Jézus a papokra vonatkozóan is éppen az ellenkezőjét tanította. Máté Evangéliumában érthető szavakkal a következőket mondja: *De ti ne hívassátok magatokat mesternek, mert egy a ti mesteretek, ti pedig mindnyájan testvérek vagytok. (23, 8)*

Máté Evangéliumának 23. fejezetében Jézus megróttá az írástudók és a farizeusok képzetét:

Akkor Jézus így szólt a sokasághoz és a tanítványaihoz: „az írástudók és farizeusok Mózes székébe ültek. Tehát mindazt, amit mondanak, tegyétek meg és tartsátok meg, de cselekedeteiket ne kövessétek, mert beszélnek ugyan róla, de nem teszik.

Súlyos és elhordozhatatlan terheket kötnek össze, és az emberek vállára rakják, de maguk az ujjukkal sem akarják azokat megmozdítani. Mindent csak azért tesznek, hogy feltűnjenek az embereknek:

Megszélesítik imaszijaikat és megnagyobbítják ruhájuk bojtjait; a lakomákon az asztalfőn és zsinagógában főhelyen szeretnek ülni; szeretik, ha köszöntik őket a tereken, és ha mesternek szólítják őket. De ti ne hívassátok magatokat mesternek, mert egy a ti mesteretek, ti pedig mindnyájan testvérek vagytok. Atyátoknak se szólítsatok senkit földön, mert egy a ti Atyátok, aki a mennyben van. Ne hívassátok magatokat tanítóknak se, mert egy a ti tanítótok:

a Krisztus. Aki pedig a legnagyobb közöttetek, az legyen szolgátok! Mert aki felmagasztalja magát, megaláztatik, és aki megalázza magát, felmagasztaltatik.”

„Jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok, mert bezárjátok a mennyek országát az emberek előtt: ti magatok nem mentek be, és azokat sem engeditek be, akik be akarnak menni.”

„Jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok, mert felemésztitek az özvegyek házát, és színlelésből mégis hosszasan imádkoztok: ezzel súlyosabb ítéletet vontok magatokra.”

„Jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok, mert bejárjátok a tengert és a szárazföldet, hogy egyetlen pogány zsidót hitre térítsetek, és ha ez megtörtént, a gyehenna fiává teszitek, kétszerte inkább magatoknál.”

„Jaj nektek, vak vezetők, akik ezt mondjátok: ha valaki a templomra esküszik, az semmi, de ha valaki a templom aranyára esküszik, azt köti az eskü. Bolondok és vakok, mi a nagyobb: az arany vagy a templom, amely megszenteli az aranyat? Ezt is mondjátok: ha valaki az oltárra esküszik, az semmi, de ha valaki a rajta lévő ajándéokra esküszik, azt köti az eskü. Bolondok és vakok, mi a nagyobb: az ajándék vagy az oltár, amely megszenteli az ajándékot? Aki tehát az oltárra esküszik, az arra is esküszik, ami rajta van. Aki pedig a templomra esküszik, az arra is esküszik, aki benne lakik. Aki pedig az égre esküszik, az az Isten királyi székére esküszik, és arra is, aki azon ül.”

„Jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok, mert tizedet adtok a mentából, a kaporból és a köményből, de elhagytátok mindazt, ami a törvényben ezeknél fontosabb: az igazságos ítéletet, az irgalmasságot és a hűséget; pedig ezeket kellene cselekedni, és azokat sem elhagyni. Vak vezetők: kiszűritek a szűnyogot, a tevét pedig lenyelitek.”

„Jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok, mert megtisztítjátok a pohár és a tál külsejét, belül pedig tele van rablásvággyal és féktelenséggel. Vak farizeus, tisztítsd meg először a pohár és a tál belsejét, hogy azután a külseje is tiszta legyen!”

„Jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok, mert hasonlók vagytok a meszelt sírokhoz, amelyek kívülről szépnek látszanak, de belül tele vannak halottak csontjaival és mindenféle tisztátalansággal. Így kívülről ti is igaznak látszotok az emberek szemében, de belül tele vagytok képmutatással és törvényszegéssel.”

„Jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok, mert síremlékeket emeltek a prófétáknak, és felékesítitek az igazak sírköveit, és ezt mondjátok: Ha atyáink idejében éltünk volna, nem vettünk volna részt velük a próféták véreinek kiontásában. Így magatok ellen tanúskodtok azzal, hogy fiai vagytok a próféták gyilkosainak. Éljetek csak ti is atyáitok mértéke szerint! Kígyók, viperák fajzata! Hogyan menekülhetnétek meg a gyehennával sújtó ítélettől?

Ezért íme, küldök hozzátok prófétákat, bölcseket és írástudókat: egyeseket közülük megöltök és keresztre feszítetek majd, másokat megkorbácsoltok zsinagógáitokban, és városról városra üldöztök, hogy rátok szálljon minden igaz vér, amelyet kiontottak a földön, az igaz Ábel véreától Zakariásnak, a Barakiás fiának véréig, akit a templom és az áldozati oltár között gyilkoltatok meg. Bizony, mondom néktek: mindez megtörténik ezzel a nemzedékkel.” (23, 1-36)

Jézus, többek között azt mondta: Atyátoknak se szólítsatok senkit a földön, mert egy a ti Atyátok, aki a mennyben van. (Mt 23, 9)

Akkor miért van „Szent Atya” a Földön? Aki katolikusként hisz Jézus szavainak, annak fel kellene tennie a kérdést önmagának, hogy nem csak egy római-katolikus „vezéregyéniségért” rajong-e, és ezzel Jézus nevét és tanítását becsmérel, hogy nevetségessé tegye minden idők legnagyobb prófétáját, aki a Megváltónk lett.

Jézus a papság ellen beszélt, amikor azt mondta: De ti ne hívassátok magatokat mesternek, mert egy a ti mesteretek, ti pedig mindnyájan testvérek vagytok. (Mt 23, 8)

Jézus magát mesternek nevezte, vagyis a bölcsesség tanítójának. A katolikus egyház Jézust a tanítása és akarata ellenére pappá tette. A Katolikus Katekizmus 1548. tétele szerint: „*A fölszentelt papság egyházi szolgálatában maga Krisztus az, aki jelen van, mint Testének Feje, nyájának pásztora, a megváltó áldozat főpapja, az igazság tanítója.*”

A Katolikus Katekizmus írja: „...*az igazság tanítója*”. A mai egyházi hivatalnokok részéről ez ismét Jézusnak, a Krisztusnak a kigúnyolása. Az igazság tanítójáról beszélnek, de nem teszik azt, amit Jézus tanított, és amit akart.

A papok felszentelésének és beöltözésének költségei és szertartásai Mózes könyveiben

Jézus, Izrael népének egyszerű gyermeke, egy egyszerű lenvászon köntösben járó zsidó, az Emberfia, ahogy Őt nevezik, egy ácsmester fia, feltűnő módon ellentéte volt a papok akkori és mai kasztjának.

Az akkori papok tekintélyüknek és igényüknek megfelelő öltözetet viseltek, és a mai kardinálisok, püspökök, plébánosok és papok is pompás talárt hordanak – Isten viszont Fiát, a menny Társuralkodóját egyszerű öltözetben, ácsmesterként járatta a Földön, vagyon nélkül. Miért nem öltöztette Isten Jézust, a Fiát papi öltözetbe, és miért nem szorgalmazta, hogy a jeruzsálemi templom szolgálatába álljon? Talán kivételt tesz Isten? Olvassuk el, hogy mit mondott „Isten Mózes által”, és hogy miként ruházta „Ő” Áronra és fiaira a papi hivatalt, és hogyan ruházta fel őket, mint papokat. A Kivonulás könyvében erről a következőket olvassuk:

A palást. *Azután készítesd el az éföd palástját, az egészet kék bíborból; legyen a közepén nyakkivágás, és a kivágáson körös-körül szövött szegélye legyen, mint a mellvért nyílásának, hogy ne szakadjon be. Készítesd a szegélyre gránátalmákat kék és piros bíborból, karmazsin fonálból körös-körül a szegélyére, közéjük pedig aranycsengettyűket körös-körül. Aranycsengettyű meg gránátalma váltakozzék a palást szegélyén körös-körül. Ezt viselje Áron szolgálat közben, hogy hallható legyen a csengés, amikor bemegy a szentélybe az Úr színe elé, és amikor kijön onnan, hogy meg ne haljon. (28, 31-35)*

És így folytatódik:

A homlokdísz. *Készítesd homlokdíszet színaranyból, és véssd rá úgy, ahogyan a pecsétgyűrűbe szoktak véssni: Az Úrnak szentelt. Fűzd ezt kék bíbor-zsinórra és legyen a süvegen, a süveg elején. Legyen Áron homlokán, és hordozza Áron a szent dolgokban elkövetett bűnök terhét, amelyeket Izrael fiai a különféle szent ajándékokkal kapcsolatban követnek el. Legyen mindig a homlokán, hogy kedvesek legyenek ők az Úr előtt. (28, 36-38)*

„Istennek Mózes által” adott utasításait, amelyek feltűnően ellentétben állnak az emberek között élt Istenfiának kijelentéseivel, tanításával és életmódjával, az alábbiakban részletesen leírjuk, hogy annak, aki szívvvel olvassa ezeket, könnyebb legyen eldöntenie, hogy az egyházi hivatalnokokat vagy Jézust, a Krisztust követi.

A papok öltözékéről ezt olvassuk:

A köntöst lenből szövesd meg mintásra, és a süveget is lenből készítsd! Az övet pedig művészi hímzéssel készítesd! Áron fiainak is készítesd köntösöket, nekik is készítesd öveket, ékes és díszes papi süvegeket is készítesd nekik. Öltöztess föl azokba testvéredet, Áront, meg a fiait. Majd kend föl őket, avasd fel tisztükbe, és szenteld föl őket, hogy papjaimmá legyenek. Készítesd nekik gyolcsnadrágot, hogy eltakarják mezítelenségüket: csípőtől a combig érjenek. Legyenek ezek Áronon és fiain, hogy bűnbe ne essenek, és meg ne haljanak, amikor bemennek a kijelentés sátrába, vagy, amikor az oltárhoz mennek és szolgálnak a szentélyben. Örök rendelkezés ez neki és utódainak. (28, 39-43)

Tisztálkodás, beavatás és fölszentelés. Áront és a fiait is rendeld a kijelentés sátrának bejáratához, és mosd meg őket. Azután fogd a ruhákat és add rá Áronra a köntöst, az éföd palástját, az éfödöt és a hósent, és övezd fel őt az éföd övével. Tedd a fejére a süveget, és a szent fejdísz illeszd a süvegre. Aztán vedd a felkenésre való olajat, öntsd a fejére, és kend fel őt! Fiait is rendeld oda, és öltöztess fel őket köntösükbe! Csatolj övet rájuk, Áronra és fiaira, tégy fejükre papi süveget, és legyen övük a papi szolgálat örök rendelkezés szerint. Így avasd fel Áront és fiait!

Azután vezettesd a bikát a kijelentés sátra elé, Áron és fiai pedig tegyék kezüket a bika fejére. Azután vágd le a bikát az Úr színe előtt, a kijelentés sátrának bejáratánál. Végy a bika véreből, és kend meg ujjaddal az oltár szarvait, a többi vért pedig öntsd az oltár alá! A kövérjéből vedd mindazt, ami a beleket borítja, meg a májon levő hártyát és a két vesét, a rajtuk levő kövérjével együtt, és füstölögtesd el az oltáron! A bika húsát, bőrét és ganéját égess el a táboron kívül! Vétékáldozat lesz ez.

Fogd az egyik kost, Áron és fiai pedig tegyék kezüket a kos fejére. Azután vágd le a kost, fogd fel a vérét és hintsd körös-körül az oltárra! Vagdald darabokra a kost, mosd meg a belső részeket, meg a lábszárakat, és tedd rá a darabokra és fejre! Azután füstölögtesd el az egész kost az oltáron! Égőáldozat lesz ez az Úrnak, kedves illatú tűzáldozat az Úrnak.

Fogd a másik kost is, Áron és fiai pedig tegyék kezüket a kos fejére! Azután vágd le a kost, végy a véreből, és kend meg azzal Áron fülcimpáját, valamint fiai jobb fülcimpáját, jobb kezük hüvelykujját és jobb lábuk nagyujját. A vért pedig öntsd körös-körül az oltárra! Azután végy az oltáron levő vérből, meg a felkenésre való olajból, hintsd Áronra és ruhájára, meg a fiaira és a fiai ruhájára. Így lesz szent ő és a ruhája, meg fia és fiainak ruhája.

A papok beiktatása. Majd vedd a kos kövérjét, a farkát és a beleket borító kövérjét, a májon levő kövérjével együtt, mindkét vesét és a jobb combot, mert felavatási kos ez. Továbbá egy kerek kenyeret és egy olajos lepényt, meg egy lángost a kovásztalan kenyerek kosarából, amely az Úr előtt van. Azután rakd mindezt Áronnak és fiainak a tenyerébe, és mutassák fel azokat áldozatul az Úrnak! Majd vedd el azokat kezükből, és füstölögtesd el az oltáron az égőáldozatra téve, kedves illatul az Úr előtt.

Az Úrnak szóló tűzáldozat lesz ez. Fogd az Áron fölvatására szánt kosnak a szegyet is, és mutasd azt be áldozatul az Úr színe előtt! Azután legyen ez a te részed. Így szenteld meg a felmutatott szegyet és a felajánlott combot, amelyet fölmutattak és fölajánlottak az Áron és fiai felavatására szánt kosból. Legyen ez Ároné és fiaié örök rendelkezés szerint Izrael fiai részéről! Mert felajánlás ez, Izrael fiainak felajánlására békeáldozataiból, amelyeket az Úrnak ajánlanak fel.

Áronnak a szentélyben használt ruhái legyenek utódaié. Azokban kenjék fel és avassák fel őket. Azokba öltözzék hét napig az a pap, aki helyébe lép fiai közül, és majd bemegy a kijelentés sátrába, és szolgál a szentélyben. Fogd a fölvatásra szánt kost, és főzd meg a húsát a szent helyen!

Szent étel. A kos húsát és a kosárban levő kenyeret egye meg Áron, fiaival együtt, a kijelentés sátrának bejáratánál. Egyék meg azokat a darabokat, amelyekkel engesztelés történt, amikor felavatták és fölszentelték őket. De az idegen ne egyék belőle, mert szent az!

Ha pedig marad valami az avatásra szánt húsból vagy kenyérből reggelre, akkor a maradékot égess el! Nem szabad megenni, mert szent az. Pontosan úgy tégy Áronnal és fiaival, ahogyan megparancsoltam neked: hét nap alatt végezd el felavatásukat!

A tűzáldozati oltár felszentelése. Naponként készíts el egy vétékáldozatra való bikát engesztelésül, és tisztíts meg az oltárt, engesztelést végezve rajta. Kend fel azt, és így szenteld meg! Hét napig végezz engesztelést az oltáron, és így szenteld föl, hogy igen szent legyen az oltár. Szent legyen mindaz, ami az oltárhoz ér! (29, 4-37)

Elkészítették a díszes ruhákat a szentélyben végzendő szolgálathoz kék és piros bíborból meg karmazsin fonálból. Elkészítették Áron szent ruháit is, ahogyan megparancsolta

Mózesnek az Úr. Elkészítették az éfódot aranyból, kék és piros bíborból, karmazsin fonálból és sodrott lenfonálból. Aranyból vékony lapokat vertek, és fonalakká metélték, hogy beledolgozhasák a kék és piros bíborba, a karmazsinba és lenbe, művészi munkával.

Készítettek hozzá összekapcsolható vállrészeket, amelyek a két végükön kapcsolódtak össze. A rajta levő övet, amellyel megkötötték, ugyanúgy és ugyanabból készítették: aranyból, kék és sodrott bíborból, karmazsin fonálból és sodrott lenfonálból, ahogyan megparancsolta Mózesnek az Úr. Azután megmunkálták az aranyfoglatba való ónixköveket, és rávésték Izrael fiainak a nevét, ahogyan a pecsétgyűrűt vésik. És rátették azokat az éfód vállrészeire, Izrael fiaira emlékeztető kövekkül, ahogyan megparancsolta Mózesnek az Úr.

Azután elkészítették a hősent művészi munkával, ahogyan az éfódot készítették: aranyból, kék és piros bíborból, karmazsin fonálból és sodrott lenfonálból. Négyzet alakú volt, és kétrét hajtván készítették a hősent. Egy arasz hosszú és egy arasz széles volt kétrét hajtván. És négy sor követ foglaltak bele ebben a sorrendben: rubin, topáz és smaragd; ez volt az első sor. A második sor: karbunkulus, zafír és jáspis. A harmadik sor: opál, agát és ametiszt. A negyedik sor: krizolit, ónix és nefrit. Bele voltak erősítve aranyfoglatokba. A köveken Izrael fiainak a nevei voltak, a tizenkét névnek megfelelően. A pecsétgyűrűhöz hasonlóan voltak vésve, és mind a tizenkét törzsnek a neve rajta volt.

Készítettek a hősénra zsinór módjára font láncokat színaranyból. Azután készítették két aranyfoglatot és két aranykarikát, és ráillesztették a két karikát a hősén két végére. A két aranyzsinórt befűzték a két karikába a hősén két végén. A két zsinór két végét ráerősítették a két foglatra, és ráerősítették az éfód vállrészének az elejére. Készítettek két aranykarikát is, és ráerősítették azokat a hősén két végére, azon a szélén, amely az éfód felé eső részen belül volt. Készítettek még két aranykarikát, és ráillesztették az éfód két vállrészére, elöl kissé lejjebb, közel az összefűzéshez az éfód öve felett. Kék bíborzsinórral csatolták a hősén karikáinál fogva az éfód karikáihoz úgy, hogy az éfód öve felett volt, és nem csúszott el a hősén az éfódról. Így parancsolta meg az Úr Mózesnek.

Elkészítették az éfód palástját is, az egészet kék bíborból, takácsmunkával. A palást nyakkivágása középen volt, mint a mellvért nyakkivágása. A kivágáson körös-körül szegély volt, hogy be ne szakadjon. A palást szegélyére gránátalmákat készítették kék és piros bíborból és sodrott karmazsin fonálból. Készítettek csengettyűket színaranyból, és odaerősítették a csengettyűket a gránátalmák közé a palást szegélyére körös-körül, vagyis a gránátalmák közé. Csengettyű meg gránátalma váltakozott a palást szegélyén körös-körül. Ebben szolgált a főpap, ahogyan megparancsolta az Úr Mózesnek. (39, 1-26).

A homlokdísz. Azután a homlokdíszet készítették el, a szent fejdísz színaranyból, és felírták rá pecsétgyűrű vésésének a módján: Az Úrnak szentelt! Ezt két bíbor zsinórra fűzték, és rákötötték a süveg elejére, ahogyan megparancsolta Mózesnek az Úr. (39, 30-31)

És bemutatták... Mózesnek ...a díszes ruhákat a szentélyben végzendő szolgálathoz, Áron főpap szent ruháit és fiainak papi ruháit. Úgy készítették el minden munkálatot Izrael fiai, ahogyan megparancsolta az Úr Mózesnek. Mózes megtekintette az egész munkálatokat, és megállapította, hogy elkészült, egészen úgy készítették el, ahogyan az Úr megparancsolta. És megáldotta őket Mózes. (39, 33-43)

A szent hely felállítása és felszentelése. Azután rendezd el az udvart körös-körül, és tedd föl a függönyt az udvar kapujára! Vedd a felkenéshez való olajat, kend meg a hajlékot és mindazt, ami benne van! Így szenteld föl az egész fölszerelését, hogy szent legyen! Kend meg az égőáldozati oltárt is és az egész fölszerelést; így szenteld föl az oltárt, hogy igen szent legyen az oltár! A mosdómedencét és annak állványát is kend meg! Így szenteld föl azt! Azután vezesd Áront és fiait a kijelentés sátrának bejáratához, és mosdásd meg őket! Öltöztess föl Áront a szent ruhákba, és kend fel, és szenteld fel, hogy a papom legyen! Fiait is vezesd oda, és öltöztess fel őket köntösükbe! Kend fel őket örökre papokká nemzedékről nemzedékre. (40, 8-15)

Az utolsó sorok azt mutatják, hogy ezekre a hivatalokra való alkalmasságot nem a képességek, mint az Istenhez való közelség, a bölcsesség, a magas erkölcsi érettség alapján határozták meg; csak az számított, hogy az illető megfelelő családba szülessen.

Egy lélek, aki egy korábbi inkarnációban kellemes körülmények között élt, gyakran ismét arra vágyik, hogy emberként újra ott éljen, ahol kényelemben, jómódban és tekintélyben lesz része, és a méltóság az ölébe hull.

A költségek tekintetében párhuzamot vonhatunk a mai egyházi hivatalnokok élete, valamint Áron és fiai között, akik különleges helyzetükre való tekintettel költségesen ruházkodtak, hogy pompás szertartásokon tekintélyt szerezzenek.

Korunk egyházi felsőbbsege már nem áldoz állatokat „Isten” dicsőségére és kiengesztelésére. A mai papság sokkal kézzelfoghatóbb és táplálóbb célokért áldozza fel az állatokat. Ők – amint már említettük – az állatokat nem ölik meg, hanem a vágóhidakon a mészárosokkal megöletik, tetemeiket szétfűrészeltetik és szétdarabolgatják, húszakat a szakácsokkal és szakácsnőkkel feldolgoztatják, hogy kellemes ízük miatt a „magasztos” ínynek és testnek feláldozzák, mint ínyencfalatokat, a testi jólét és teltség érzése végett. Mindennek semmi köze Jézus, a Krisztus, Isten Fiának és a mennyi Társuralkodójának tanításához, aki emberfiaként járt a Földön, és az embereket arra tanította, ami igaz és igaz marad örökké, és ezt előttük meg is élte.

Jézus megváltó áldozatot hozott. „A bűnbak”

A mai egyházi felsőbbség a „megváltó áldozatról” beszél, amit Jézus hozott el. Jézusnak kellett a múlt, a jelen és a jövő vétkeit magára vállalnia; ezért szenvedett a keresztfán. A Katolikus Egyház Katekizmusának 605. tételében ez áll: „*Nincs, nem volt és nem is lesz egyetlen ember sem, akiért Krisztus ne szenvedett volna*” (*Quiercy-i zsinat 853-ban: DS 624*). De ki üzte a szenvedésbe? Önszántából ment fel a keresztre, vagy a papság által fellázított nép üzte fel a keresztfára?

Mindkét „keresztény” egyház csak valótlanosságokat állít Jézusnak a kereszten kimondott „Elvégeztetett” kijelentésével kapcsolatban, a Krisztus-Isten általi megváltásról. A Katolikus Egyház Katekizmususa szerint *Jézus beteljesítette a szenvedő szolga feladatát, aki „odaadta életét engesztelő áldozatul”, „aki sokak vétkeit hordozta” és így „sokakat megigazultakká tesz... mivel gonoszságait magára vállalta.*” (Ézs 53, 10-12) *Jézus elégtételt adott vétkeinkért és vezekelt az Atyánál bűneinkért.* (615. tétel)

Sőt Luther Márton az evangélikus-lutheránus egyház beismerő leveleiben azt írja, hogy *ő egyedül „az Isten Báránya, aki hordozza a világ bűnét” (Jn 1, 29), és „az Úr őt sújtotta mindnyájunk bűnéért.”* (Ézs 53, 6) és ehhez hasonló a Róm 3, 23-24 a Szent István Társulati Bibliában: *„Mert mindnyájan vétkeztek...Megigazulásukat azonban ingyen kapják Isten kegyelmének erejéből, Jézus Krisztus megváltása árán.” stb.*

Most csak hinni kell, cselekedetek nélkül, bár érdemes a törvényeket megérteni vagy felfogni, ilyen módon világos és biztos, hogy egyedül az ilyen hit igazzá tesz bennünket... (ASII Art 1)

Ambrosius egyházatya azt írja: *mert az egész világ bűnössé vált, ezért Ő elvette az egész világ bűnét.* (AP. IV)

A mai emberek a logikájukra építenek, tehát mi is logikusan gondolkodunk. Istennek nincsenek titkai, mert Ő mindenben a kinyilatkoztatás, az Ő törvénye a Logosz, amely következésképp logikus.

Ha Jézus, a Krisztus „elvette a világ bűnét,” vagyis eltörölte a vétkeket, az emberek lelki terhét – akkor miért látszik a világ, az emberiség egészen másnak, gyakran a

legmegátalkodottabb bűnökkel terheltnek? Akkor miért nincs a Földön, a természetben paradicsomi állapot, amit a kereszténység a Miatyánkban a Földre szeretne imádkozni?

És mi történt valójában? Jézus, a Krisztus a mai idők isteni kinyilatkoztatásában elmagyarázta. A kereszten kimondott „Elvégeztetett” szó hatására, az Ő szellemi örökségének egy része, az isteni Őserő részereje, mint megváltó fény, amit megváltó szikrának is neveznek, beáramlott minden megterhelt lélekbe. Az *Ez az Én Szavam* című könyvben például ezt olvassuk:

Bár az üdvösség fénye, a megváltás minden lélekben világít, ennek ellenére csak az lesz tökéletes, aki tisztítja lelkét, és azt tisztán is tartja. Az Én megváltó művem nem törölte el a világ bűneit, minden lélek és ember bűnét. Erőt és erőforrást jelent az mindazoknak, akik bűneiket megbánják, és azokat többé nem teszik. A megváltás támasz a lélek számára, és védelem a lélek feloldódása ellen, és egyben világosság az Isten szívéhez vezető úton. (913. old.)

Csupán a hit Énbennem, minden lélek és ember Megváltójában, nem eredményezi a lélek és az ember tisztaságát. (914. old.)

Senki sem jöhet az Atyához a mennybe, csakis Általam, Isten Fia és a menny Társuralkodója által, aki minden lélek és ember Megváltójává lett. (876. old.)

Az egyház azonban, amely az üdvösség hordozójává emelte magát, azt tanította, és azt tanítja, hogy csak az nyeri el az Ő áldozatának jótéteményét, aki újjászületik a keresztség szentsége által Krisztusban. Az egyház ezen a módon, mint egy „szűrő” akar lenni, hogy báránykái csak rajta keresztül juthassanak Istenhez.

Habár meghalt mindenkiért (2 Kor 5, 15), mégsem kap mindenki halálának jótéteményéből, hanem csak azok, akik szenvedésének érdeméből részesülnek... (Neuner-Roos, Az egyház hite, 12. kiadás, 1986, 793. sz.)

Ezt a részt az emberek a megkeresztelés által nyerik el:

...mert ezen újjászületés által szenvedése érdemének erejéből a kegyelem ajándékában részesülnek, miáltal igazakká válnak. (793. sz.)

Ennek eszköze és indítéka a keresztelés szentsége, azaz a hit szentsége, amely nélkül a megigazulást soha senki nem nyeri el. (799. sz.)

Ahelyett, hogy a hívőket Krisztushoz vezetnék, az egyház magához kötötte és köti őket a keresztelés és más szentségek által, melyeket a papok szolgáltatnak, akiket állítólag Jézus nevezett ki erre a feladatra. De Jézus a papság ellen volt. Az mondta: *senki ne nevezze magát rabbinak. Ő soha nem emelte magát pappá.*

Amikor a „megváltó áldozatról” olvasok, és hogy Jézus minden ember bűnét magára vállalta, akkor akaratlanul is Mózes 3. könyvének, a Levitáknak bűnbakjára gondolok:

Beszélt az Úr Mózeshez Áron két fiának a halála után, akik meghaltak, mert az Úr elé mertek lépni. Ezt mondta az Úr Mózesnek: Mondd meg a testvérednek, Áronnak, hogy ne menjen be akármikor a szentélybe a kárpiton belül, a ládán levő fődél elé, hogy meg ne haljon, mert a fődél fölött jelenek meg felhőben.

Úgy menjen be Áron a szentélybe, hogy vigyen egy bikát vétekáldozatul és egy kost égőáldozatul. Öltözzék gyolcsból készült szent köntösbe, gyolcsnadrág legyen rajta, gyolcsövvel öveze magát körül, gyolcssüveget tegyen a fejére. Szent ruhák ezek, mosakodjék meg azért vízben, és úgy öltse fel ezeket. Izrael fiainak a közösségéből pedig vegyen két kecskebakot vétekáldozatul és egy kost égőáldozatul.

Mutassa be Áron a bikát, mint a maga vétekáldozatát, és szerezzen engesztelést magáért és háza népéért. Azután fogja a két kecskebakot, állítsa azokat az Úr elé a kijelentés sátrának a bejáratánál, és vessen sorsot Áron a két bakra, az egyiket sorsolja ki „az Úrnak”, a másikat „Azázélnak”. Vezesse oda Áron azt a bakot, amely a sorsvetésben az Úrnak jutott, és készítse azt el vétekáldozatul. Azt a bakot pedig, amely a sorsvetésben Azázélnak jutott, állítsák élve az Úr elé, hogy engesztelést végezzen vele, és elküldje Azázélnak a pusztába.

Áron tehát mutassa be a bikát, mint a maga vétekáldozatát, és szerezzen engesztelést magáért és háza népéért. Vágja le Áron a bikát, mint a maga vétekáldozatát. (16, 1-11)

A Jeruzsálemi Biblia kommentárjában ez áll:

Azázél ... egy démon neve, aki az öreg héberek és kánaáni emberek szerint a sivatagban lakik, azon a terméketlen vidéken, ahol Isten nem teremtett semmit... Figyeljük meg, hogy az állatot nem áldozzák fel ennek a démonnak, hanem mint a nép „bűnbakját” kiviszik a sivatagba, ahol Azázél lakik. Bűnátvitel történt az állatra és bünszertartás „Jáhve előtt”, V. 10, a papság által, V. 21. Így vett át a Jáhve-kultusz egy régi népi szokást, amelyet átformált és kifinomított. (Anm. 16a)

Tudatosítsuk, hogy mekkora istenkáromlás ez! Az „Azázélnak” szánt kecskét először „élve mutatják be az Úr előtt engesztelés céljából, hogy utána a sivatagba küldjék Azázélnak”. Pedig, ahogy már hallottuk, az Ószövetségben tudtak az ok és okozat törvényéről, amelyet Jézus, a Krisztus a „vetés és aratásnak” nevezett. Isten bizonyára ezt tanította minden próféta által. Mert ezen alapvető törvényszerűség ismerete nélkül, végül is, senki sem tudja bűnét felismerni, és nem tud attól megszabadulni. Azt sem tudja megérteni, hogy Isten szereti őt, és hogy Ő igazságos.

Eszerint mindenkinek tudnia kellene, hogy az ember azt aratja, amit elvetett. Ezt az aratást senki nem veheti el tőle.

A bűnbak „régis szokásának” alkalmazása Isten kiválasztott népénél, aki Istentől megkapta a Tízparancsolatot, nézetem szerint még inkább elvetendő, mint a pogány népeknél, akik ugyanazt tudatlanságból tették. És csodálkozva olvassuk, hogy ez a fent leírt szokás a Jahve-kultuszba való átvétele által „megtisztult”.

Szegény állat, „a bűnbak”, egyedül a sivatagban! Az állat azonban nem tudja magát megterhelni; de annál inkább az ember, aki ezt a régi szokást – megtisztulva, természetesen! – végrehajtja, vagy részt vesz benne. Aki felebarátja vagy élőlénytársa, az állat ellen cselekszik, azzal azonos vagy hasonló fog megtörténni.

Akinek van füle, hallja meg! Akinek pedig szíve Krisztusért, Megváltónkért dobog, tájékozódjon János Jelenések könyve szerint: *Menjetez ki belőle, én népem, hogy ne legyetek részesek bűneikben, és hogy a rámért csapások ne érjenek titeket. (Jel 18, 4)*

„Mózes” szerint Isten maga iktatta hivatalba a papokat. Jézus azonban azt mondta: *Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, csakis én általam. (Jn 14, 6)* Azt is mondta: *Az Isten országa tibennetek van. (Lk 17, 21),*

és: Ha valaki megtartja az én szavamat, nem lát halált soha. (Jn 8, 51),

és: Kövessetek engem! (Mt 4, 19).

Jézustól mindegyre azt halljuk, hogy Ő, aki egy az Atyával, az út, az igazság és az élet, és senki sem mehet az Atyához, csakis általa. Ez tehát azt jelenti, hogy nincs szükségünk egyházi felsőbbiségre és külső templomokra; irányuljunk Jézusnak, a Krisztusnak tanítására, vagyis haladjunk az Ő nyomdokaiban.

Az első őskeresztények semmiféle szertartást nem ismertek

Jézus kereszthaláláig tett bizonyos előkészületeket, hogy tanítását az egész világon sok embernek meghirdessék. Például férfiakat és nőket küldött szét, hogy az eljövendő Isten országának üzenetét hirdessék. Tanította és oktatta apostolait, akik kereszthalála után keresztény közösségeket alapítottak. Ezekben a közösségekben, később ősközösségekben a Prófétai Szellem beszélt, és irányította az első keresztényeket. Krisztus tehát a Prófétai Szó

által vezette közösségét. Az utolsó vacsora alkalmával, amikor Jézus megtörte a kenyeret, ahogyan azt gyakran tette az ilyen összejöveteleken – ami azonban csak részben maradt ránk –, a következőket mondta: *Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre.* (Lk 22, 19). Ez azt jelenti, hogy az őt követő emberek osszák meg a kenyeret.

Mit jelent megosztani a kenyeret?

Egy belső életet élő közösségben, ahol mindannyian egyenrangúak, ahol mindenki szabad, mivel nem kötődnek egymáshoz irigység, érvényesülni- és birtokolni akarás, valamint hasonlóak által, hanem szívesen teszik azt, amit Isten megparancsolt, létezik testvériség – egyik a másinak fivére, nővére és barátja – és egység, összetartozás egy közös cél érdekében. Akinek van, ad; mindenki az egész jólétéért tevékenykedik, képességeinek megfelelően; így létrejön az igazságos kiegyenlítődés, amely senkit nem részesít előnyben. Ez a személytelen élet, Élet Isten Szellemében, az őskeresztény közösségi élet.

Az egyház szertartást csinált a Jézus életéből való kenyértörés eseményéből, végső soron egy bűnázdatot, hogy a hívőket az egyházhoz és „az üdvözüléshez szükséges” szentségekhez kösse. Ez a kötelék ugyanakkor megakadályozza, hogy az ember a bensőjében Istenhez forduljon, és hogy a felismerés, megbánás és aktív tisztítás útján, Krisztus Isten Szellemének megváltó erejével megszabadulhasson bűneitől.

Csak az aktív, törvényszerű élet hozza meg a belső nyereséget, tölti el szívünket, erősít, szabadgá, boldoggá, egészségessé és dinamikussá tesz. Ezzel válik értelmessé, tartalmassá az életünk – de sohasem a gesztusok, rítusok és szertartások által; azzal még nem változik semmi, ha azokat gyakran ismételtjük.

Az első keresztények – később az őskeresztények – akik az első ösközöségben, Jeruzsálemben, néhány apostol vezetésével szellemileg otthonra találtak, akiket – ahogy már mondtuk – a Prófétai Szellem vezetett, nem ismertek sem szertartásokat, sem rítusokat, vagyis semmilyen kultuszt. Nem ölték állatokat, hogy azokat valamilyen Istennek feláldozzák; de azért sem ölték, hogy állatokat fogyasszanak, igen, ők nem ettek húst. Igyekeztek Isten törvényei és Jézus Hegyi Beszéde szerint élni, hogy a belső egyházat, a templomot, a lelket és a testet tisztítsák, miáltal a lélekben és a testben Krisztus-Isten-Szelleme hatni tudott. Őskeresztény étkezésük kenyértörésből és imádkozásból állt. Szétosztották a kenyeret egymás között.

Pál felforgatta az élő őskereszténységet, meghamisította Jézus tanítását, és ezzel lefektette az államvallás és a külsőséges egyházi kultusz alapjait

Egy teológustól tudjuk: a kisázsiai Tarzusból származó Saul zsidó farizeus, a Názáreti Jézus elkeseredett ellensége volt, aki üldözte az őskeresztény közösségeket. Saul egyik nap elmesélte, hogy Krisztusnak egy kinyilatkoztatását hallotta magában. Azt is elmondta, hogy látomásban látta Őt. Ennek alapján Saul megváltoztatta eddigi gondolkodását. Állítólag most már érte, és nem ellene akar harcolni. A zsidó farizeus Saul mégsem lett tagja az őskeresztény közösségnek, hanem minden előkészület nélkül, az apostolokkal való megállapodás és azon tudás nélkül, amit az ösközöségben a Prófétai Szellem kinyilatkozott, saját prédikációba kezdett.

Hamarosan kiderült, hogy Saul, akit az állítólagos megtérés után Pálnak neveztek, Jézusnak, a Krisztusnak tanítását összekeverte saját római elképzeléseivel, és összeveszett néhány őskeresztény csoporttal, amelyek itt-ott feltűntek. Saul, aki most állítólag Pál, nem engedi sem az őskeresztényeknek, sem az őskeresztény közösségekben ható Prófétai Szellemnek, hogy helyesbítsék, éppen ellenkezőleg: saját „kinyilatkoztatásokat” közöl. A Péterrel való viszály által, akit Pál nyíltan képmutatással vádolt (Gal 2, 11-13), további

véleménykülönbségek lobbantak fel, a húsfogyasztásra és az őskeresztény étkezésre vonatkozóan is.

Az őskeresztény közösségekben a vita tárgya a zsidó hitelíráások érvényessége volt, amelyekhez az étkezési parancsolatok is hozzátartoztak. Pál szemére vetette Péternek, hogy nem vett részt a megtérített pogányokkal való közös étkezéseken zsidó elképzelései miatt, és hogy a Pált kísérő Barnabást is tévútra vezette. Vajon tartotta-e magát Péter ezután a zsidó étkezési előírásoknak megfelelő csökkentett húsfogyasztáshoz? Vagy teljesen lemondott a hús-táplálékról, ahogyan ő és a többi apostol azt Jézustól tanulta?

Pál viszont nem ismerte Jézust, és nem tudta, hogyan tanította Jézus tanítványait. Noha Pál szintén zsidó volt, ugyanakkor ismerte a római polgárjogot is, és korlátozás nélkül evett húst úgy, mint minden más jómódú római. Nem volt tudatában annak, hogy valaki szeretetből és az élőlénytársakkal, az állatokkal való összetartozás érzése miatt lemondjon a hús élvezetéről. Őt az sem zavarta, ha a húst előbb pogány isteneknek áldozták fel, mielőtt azt a húspiacon eladásra felkínálták, mert azt mondja Pál: voltaképpen nincsenek istenek. Pál javasolta a húst az őskeresztény közösségi étkezéseknél is, és valószínű az úrvacsoránál is addig, amíg azon senki nem botránkozott meg. Csak ennek alapján mondott volna le róla. Azt írta: „Minden, ami a húspiacon megvásárolható, azt egyétek meg, és ne kutassatok utána, azzal a lelkiismeretet ne terheljétek meg” (1 Kor 10, 25). Ő akkor sem az állatok fájdmára gondolt, hanem a pogány isteneknek szóló áldozatra.

A keresztények a Miatyánkban így imádkoznak: *Jöjjön el a Te országod, legyen meg a Te akaratom.* Ahhoz, hogy Isten országa eljőjjön az emberhez, az embernek erre elő kell készülni. Isten országában nincs húsfogyasztás.

Az egyház kétségtelenül leegyszerűsíti a kérdést saját maga és hívei számára, midőn kijelenti: *Az eljövendő új világ, s egyben a természettel való béke a keresztény hit szerint Isten műve. Isten birodalmának körülményeit az ember nem tudja előteremteni.* Az EKD (Német Evangélikus Egyház) így vélekedik Az emberek felelősségéről az állatok, mint teremtménytársak iránt című művében 1991-ben a 9. oldalon.

Térjünk vissza Pálhoz:

Egyre érthetőbbé válik, hogy Pál meghamisította a Názáreti Jézus tanítását, mert egyre nagyobbakká váltak a különbségek Pál és az apostolok, valamint a Názáreti Jézus között. Az apostolokat Jézus közvetlenül tanította és oktatta, Saul, aki állítólag most Pál, Jézust nem is ismerte. Tehát Pálnak alig volt belső kapcsolata az igazi őskereszténységgel. Ahelyett, hogy Jézusról informálódott volna, és példakénekek tekintve tájékozódott volna, Pál egyszerűen lényegtelennek tartotta azt, hogy ő nem részesült azokban az utasításokban, melyeket Jézus adott apostolainak. Ő azt hitte, hogy bensőjében már eggyé vált Krisztussal (Gal 2, 20), és az őskeresztények helyzetéről az ő idejében azt írja öntudatosan, hogy *ha ismertük is Krisztust test szerint* (a többi apostolra hivatkozik), *most már őt nem így ismerjük* (2 Kor 5, 16). Saul, aki Pálnak nevezte magát, az ő intellektuális, római, kultikus nézetének megfelelően programozta át Jézus tanítását. Pál például azt gondolta, hogy a vér, amely Jézus keresztre feszítésekor kiontatott, egyszer s mindenkorra engesztelő hatással van Istenre (Róm 3, 25; 6, 10) úgy, hogy többé semmiféle állatáldozat nem szükséges. Jézus tehát az „áldozati állathoz” lett volna hasonló. A rómaiakhoz írt levélben azt mondja Pál, hogy *Tehát Isten az irántunk való szeretetét azzal bizonyította be, hogy Krisztus meghalt értünk, amikor mi még bűnösök voltunk.* (5, 8) Az *Amikor mi még bűnösök voltunk* szavak azt mutatják, hogy Krisztus megváltó áldozatának Pál számára egyszer s mindenkorra engesztelő jellege volt.

Ilyen messzire jutott a teológus.

Ellenben Jézus egészen más tanítást hirdetett. Ő nem akart semmiféle „engesztelő áldozatot”, hanem azt kívánta, hogy minden ember teljesítse Isten Tízparancsolatát és Jézus Hegyi Beszédét, hogy így közelebb kerüljön felebarátjához. Pál többek között szintén úgy

vélekedett, hogy az ember „érdem nélkül”, pusztán a Jézus halálában való hit, mint üdvözítő energia által felemelkedik a valódi életre. Ez természetesen egy kellemes üzenet azok számára, akik hagyják, hogy mások gondolkodjanak helyettük, akik megelégszenek a szavakkal, amelyeket azonban nem kell cselekedeteknek követniük.

Pál tanításának nagy része saját elképzeléseinek összevisszasága, amelynek semmi köze Jézusnak, a Krisztusnak a tanításához. Jézus Isten parancsolatainak és a Hegyi Beszédnek a betartását tanította, mert Isten birodalmát az embernek saját magában kell feltárnia. Aki úgy cselekszik, követve Jézusnak, a Krisztusnak a tanítását, az lelke mélyén Istenhez talál, papok nélkül, tehát szellemi vezetők nélkül; közvetítő nem szükséges.

Valamilyen okból kifolyólag Pál kedvet kapott, hogy felelősséget vállaljon az őskeresztény közösségekben. Intellektuális elképzeléseit behozta a halászokból, ácsokból és apostolokból álló közösségbe. Az egyszerű hívők, akik Jézusra, a Krisztusra irányultak, úgy tűnik gyakorlatlanok voltak a vitatkozásban, és a felfuvalkodott írástudónak, „Pálnak” nem tudtak ellenállni. A retorikai művészetekben jártas Pál merített izraelita teológiai tudásából, és azon keresztül észrevétlenül megváltoztatta a keresztény tanítást, a Názáreti Jézus tanítását. Aláásta azt.

Pál az őskeresztény közösség fölé helyezte magát és bevitte saját elképzeléseit, amelyek római kultikus cselekedetekkel voltak áthatva, így lefektette a római világbirodalom állam- és népvallása számára az alapokat, amelyben a Názáreti Jézus központi tanítása, a Tízparancsolat és a Hegyi Beszéd, többé nem játszottak szerepet.

Pál tehát felforgatta az élő őskereszténységet, amelyben a Prófétai Szellem hatott. Lefektette a püspökök és papok egyházi kultuszának alapkövét, amely felélesztette a régi rítust, a szertartásokat, ceremóniákat, talárok, szószékeket és oltárokat, egészen megszokott módon úgy, ahogyan azt az emberek eddigi vallásaikban megszokták. A pogány kultusz egyre inkább egy külsőséges vallást épített fel, amelyben az egyes emberek többé nem arra figyeltek, hogy templomukat, a lelküket és a testüket tisztítsák, hanem hogy kultikus cselekedetekbe merüljenek, és hogy azokra hallgassanak, akik a kultikus egyház pásztoraiként tiszteletet és ünneplést követeltek maguknak.

A kultikus egyház a külsőségesség diadalát ünnepelte – az átszellemülés megszakadt. A kultikus egyház alapjába Pál egy államelméletet épített be, amelyben intellektuális, meggyőző beszédével a „keresztényekkel” elhitette, hogy e világ felsőbbségének engedelmessékedniük kell, mert azt Isten hozta létre, és ő is rendelte el, hogy e felsőbbség, mint „Isten szolgája” az igazságos büntetést karddal vigye véghez. (Róm 13)

Az ezt követő majdnem 2000 évben Saul, vagyis „Pál” tanításának pusztító hatása volt és van. A Názáreti Jézushoz és az élő őskereszténységhez ennek már semmi köze.

Jézus és az apostolok azt tanították, hogy *Add meg a császárnak, ami a császáré, és Istennek, ami az Istené* (Mt 22, 21), de azt is, hogy *Inkább Istennek, mint az embereknek kell engedelmessékedniük.* (ApCsel 5, 29)

Konstantin: az egyház és az állam együttműködése.

Jézus tanítása egyre inkább háttérbe szorul – az államegyház, egy külső hatalmi vallás

A teológus felvázolja a kereszténység további fejlődését egészen Konstantinig: az első három évszázadban többször is üldözik a keresztényeket, de Pált követve sokan alkalmazkodtak és alárendelték magukat az államnak, hogy megbizonyítsák az ellenük elkövetett igazságtalanságokat. A közösségek vezetéséért elsősorban az idősebbek, a próféták és egy „angyal” volt felelős, aki kapcsolatban állt Istennel, Jézust követő, kompromisszumok nélküli élete által. (vesd össze Jel. 2 és 3: a gyülekezetek „angyalaihoz” írott levelek). De az

angyalok és a próféták csak néhány évig tudták tartani magukat. Pál ugyan megemlítette „az Úr megjelenését és kinyilatkoztatását”, de a figyelmet saját személyére irányította, és fenyegetően lépett fel a lehetséges kinyilatkoztatások ellen, amelyek kérdésessé tehetik tanait: *Viszont ha még mi magunk, vagy egy mennyből való angyal hirdetne is nektek evangéliumot azon kívül, amit mi hirdetünk, átkozott legyen!* (Gal 1, 8)

Pál (vagy egyik tanulója, aki nevét felvette) végül felhatalmazta Timótheuszt és Tituszt, hogy a közösség vezetését végző elöljárók mellé egy püspököt is kinevezzon. Így olvasható ez a Timótheuszhoz írt első levélben: *Igaz beszéd ez: ha valaki püspökségre törekszik, jó dolgot kíván.* (3, 1)

Ennek az intézkedésnek a következtében már a második század elején kialakult az intézeti hierarchia, csúcán a püspökkel, egy szinttel alatta az elöljárók, egy további szinttel lejjebb a diakónusok, és a püspökök hamarosan úgy vezették a közösséget, mint a királyok, itt már „monarchikus püspökségről” beszélünk. A püspököket követték a nagyobb közigazgatási körzetekben illetékes érsekek, illetve „pátriárkák”, és a főváros, Róma püspöke lett a „pápa”.

Egyre többen törekedtek ezekre a hivatalokra, nyilvánvalóan azért, hogy megőrizzék a közösségek tekintélyét és szalonképességét, és talán azért is, hogy megelőzzék az üldözést. Az őskeresztény elvek teljesen háttérbe szorultak, vagy feladták azokat. Már Pál is jóváhagyta pl. a rabszolgatartást, és a közösségekben is voltak rabszolgatartók. A felsőbbeségi gondolkodásnak az lett a következménye, hogy a közösségek tagjai közül egyre többen támogatták a keresztények katonai szolgálatát.

Hogy ebből mi lett, azt foglalja össze Karlheinz Deschner könyvének egyik olvasója:

Ez a fejlődés a 285-ben született Konstantin császárnak éppen jókor jött. Hamarosan szövetségre lépett az egyházzal. Az államnak és az egyháznak ez a szimbiózisa, e klasszikus cimboraság – amely a kéz kezét mos vagy az egyik varjú sem vájja ki a másik szemét elvén alapszik – rendkívül hatékony és hosszú életű célszövetségnek bizonyult, az alattvalók fölötti uralkodás és manipuláció érdekében. A hatalom, az állami „erőszak” szövetkezik „Isten” tekintélyével – ez egy legyőzhetetlen fenyegető- és kényszerítő eszköz, hogy gyakorlatilag érvényt szerezzen a néptömegek között mindannak, amit akar.

Karlheinz Deschner, *A kereszténység bűnügyi története* című könyvében egy kimerítő fejezetet találunk erről (első kötet, 213. old): Konstantin a mai Bulgária területén született 285-ben. Apja katonai attasé volt, és 305-től császár (legmagasabb rendű uralkodó) a római birodalom nyugati részén, amelyet Diocletianus a jobb kormányozhatóság érdekében négy részre osztott.

Konstantin, apjához hasonlóan harcias volt, de ráadásul még kegyetlen is. Különböző germán törzsek ellen állandóan háborút viselt. Legyőzött ellenfeleit tömegesen a cirkusz vadállatai elé vettette, két legyőzött fejedelmet a medvék téptek szét.

Konstantin egy tíz évig tartó polgárháborúban legyőzte a három másik császárt, miközben közülük az egyikkel, Liciniusszal szövetséget kötött, és miután Liciniusz eltette az útból Maximin császárt, őt is hátba támadta. Konstantin elsőnek a vetélytárs Maxentiuszt tette el láb alól a híressé vált csatában a Milvissi hídnál (312), ahol állítólag álomban a következő üzenetet kapta: „Ebben a jegyben győzni fogsz.”

A mindenkori harcban elesett ellenfelek híveit és családtagjait kegyetlenül kiirtatta. Konstantin az utoljára legyőzött Liciniusznak először esküvel kegyelmet ígért – de egy év múlva őt ugyanúgy megfojtatta.

Konstantin kegyetlensége saját családjára is kiterjedt. Shelly, az angol történész ezt írja róla: „Ez a hidegvérű, álszent és faragatlan fickó átvágta a saját fia nyakát, megfojtotta a feleségét, megölte az apósát és a sógorát”, természetesen nem saját kezűleg. A feleségét megölette, mert (be nem bizonyított) házasságtöréssel vádolták – de ő maga notórius házasságtörő volt.

Konstantin csodálatos palotát építtetett, a legpompásabb ruhákban járt és „Isten helyettesének” szólíttatta magát, mint „a mi Istenségünk” (nostrum numen), és a klérus úgy ünnepelte, mint „üdvözítőt” és „megváltót”.

Ezzel nyilvánvalóvá vált a kettős haszon: Konstantin privilégiumokat adott az egyháznak, ez pedig ellentételezésképpen igazolta mértéktelen hatalmát.

Konstantin élete során közvetlenül a halála (337) előtti pillanatig soha nem volt hivatalosan keresztény. Csak egészen élete végén kereszteltette meg magát, és akkor sem katolikus, hanem „eretnek” lett, mégpedig aránius. Uralkodásának kezdeti éveiben, amikor még Galliában uralkodott, Konstantin a pogányokat támogatta – de később sem döntött egyértelműen, pl. az érméket a Napisten képével verette.

Tehát nem belső meggyőződés vezethette Konstantint, amikor szövetkezett az egyházzal.

Az volt a mérvadó, hogy Galliában kevés keresztény volt. De később, amikor elhatározta, hogy Olaszországot meghódítja, ott már sok keresztényt talált. Kis-Ázsiában, amit utolsóként hódított meg, egyes területeken a lakosság fele keresztényekből állt. Itt jól jött az egyház segítsége.

Deschner ezt írja: *Konstantin kezdettől fogva sokat utazott, jól informált volt a valláspolitikai terén is, főként az egész birodalomra kiterjedő katolikus káderekről, akik merev, majdnem katonai fegyelemben éltek, a későókor világának legzártabb szervezetében. És ebben az egyházban saját birodalmának a modelljét látta kirajzolódni.* (242. old.)

Konstantin együttműködése a Pál által kialakított egyházzal kezdetben a legjobban sikerült. Az egyház uszító hadjáratot indított első ellenfele, Maxentius ellen. Őt a mai napig is vérszomjas keresztényüldözőnek, valamint a gonoszság és zsarnokság mintaképének tartják. Valójában Maxentius egy rátermett, mértéktartó uralkodó volt – kétségtelenül nem volt harcias – és a keresztényekkel szemben toleráns volt. Csakhogy két római püspököt száműzött, mert megválasztásuk után nagy viszály támadt a „keresztények” között. Maxentius mindenkit azonos mértékben megadóztatott, a gazdagokat is – és az egyház már akkor sem a szegények, a háborúskodásra kevésbé hajlamos, tehát kevésbé hatalmas politikusok oldalán állt.

Konstantin, Maxentius feletti győzelme után, alighogy berendezkedett Rómában, hálásnak mutatkozott: az egyház nagy földterületet kapott ajándékba, egyházi birtokokat kapott vissza; egyedül a római egyház „több mint egy tonna aranyat és majdnem tíz tonna ezüstöt” fogadott el. (236. old.) Az államkasszából, amelyet alattvalóinak kizsákmányolása révén töltött fel, Konstantin óriási és pompás egyházi épületeket finanszírozott mindenhol a birodalomban. De nem csak ezt: a klérust felmentette a járulékok fizetése alól, megadta nekik az öröklésre való jogosultságot (ami előzőleg a pogány kultuszokban csak kivételes esetekben járt), ezen kívül bírósági hatáskört is adott az egyháznak – egy püspök határozata ellen nem volt fellebbezési lehetőség.

Deschner: *Nem kevés püspök hivatali székhelyén már a császári udvar szokás- és szertartási rendjét követte. Igényt tartanak különleges titulusokra, tömjénre, térdmeghajlással üdvözlik őket, és egy olyan trónon ülnek, amely az isteni trón képmása. Másoknak pedig alázatosságot prédikálnak!* (238. old.)

Rövid idő alatt olyan gazdag és privilegizált lett az egyház, hogy Konstantinnak ellenintézkedéseket kellett foganatosítania: Korlátozta például annak a lehetőségét, hogy a gazdagokból papok legyenek, mert akkor kivonhatták volna magukat az adókötelezettség alól! Konstantin utódai alatt az egyháznak ismét korlátozták az öröklésre való jogosultságát – legalábbis a tartós öröklést.

Kéz kezét mos: már 314-ben olyan határozatot hozott az egyház, hogy a katonai szolgálat alól dezertált keresztényeket azonnal kizárják – ez 180 fokos fordulat, mert azelőtt azokat zárták ki, akik katonai szolgálatba léptek.

Tisztázódott a szereposztás: a császár döntött az egyházi dolgokban is – összehívta például 325-ben a nizzai konzíliumot, és lediktálta az azonnali hatállyal érvényes hitvallomást. A császár a legfelsőbb, istennel egyenrangú uralkodó volt – az egyházi méltóságok rögtön utána következtek, és gyakran hasonló pompában éltek. És azzal adtak hálát a császárnak, hogy megindokolták hatalmát és háborúit, takargatták gaztetteit, és állandó hízélgéssel vették körül.

Konstantin volt az állam és egyház közötti szimbiózis mintaképe. Deschner a következőket írja: *Konstantin elődei félték a kereszténységtől, részben harcoltak ellene. Ő különböző előjogokkal és javadalmasokkal a maga szolgálatába állította a kereszténységet... A tény az, hogy a klérust saját szolgálatába állította, és rájuk erőszakolta az akaratát... Noha az egyház hatalmassá vált, elvesztette minden szabadságát... Ők közösen (Konstantin és a püspökök) az egyházat államegyházzá tették...* (242. old.)

Konstantin, noha nem volt meggyőződéses katolikus, mégis szabad kezet adott az egyháznak, hogy elkezdődhessen a másként gondolkodók üldözése, mint például a pogány templomok szétrombolása a „keresztény” csöcselék által. Nyilvánvalóan klerikális befolyás alatt zsidóellenes törvényeket hozott – így például egy kereszténynek a zsidó vallásra való áttérését halállal büntették. Konstantin időnként üldöztette – politikai taktikából kifolyólag, de jellemző módon nem állandóan – a donatisták észak-afrikai eretnek mozgalmát, és a maronitákat. A donatisták Észak-Afrikában a trón és oltár szövetsége ellen voltak, és szövetséget kötöttek a felkelő földmunkásokkal a nagybirtokosok ellen. Ez természetesen sértette az egyház és állam érdekeit!

Konstantin uralkodása idején merül fel először – ez sem véletlen – a „katolikus” elnevezés, az úgynevezett „eretnekektől” való elhatárolás végett.

Eddig a történelmi visszapillantás.

Akinek van füle, hallja meg, és akinek szíve Krisztusért dobog, kövesse azt, amit a János Jelenések könyve ír: *Menjete ki belőle, én népem, hogy ne legyetek részesek bűneikben, és hogy a rámért csapások ne érjenek titeket.* (Jel 14, 18)

A pogány kultikus egyházat Pál építette fel, félremagyarázta Jézus tanítását, tehát beépítette a rómaiak pogány hagyományába, és felruházta mindenféle uralomra vágyó és harcias hatalmi struktúrákkal.

Pál lebecsülte az asszonyokat, mint a férfi visszfényét, a férfi viszont, Pál szerint, Isten visszfénye. Ezáltal kialakult az egyházi „keresztény” férfi felsőbbrendűség, amely egészen a mai napig tart. Jézus viszont az egyenjogúságot tanította a férfi és a nő között. Nem tett különbséget közöttük; nem emelte fel a férfit Isten visszfényeként, és a nőt sem becsülte le, a férfi visszfényeként. Ez megint csak Saul, vagyis Pál, nem pedig Jézus, a Krisztus.

Konstantin a pogány kultikus egyházat államegyházzá tette, vagyis államvallássá, amely a mai napig véres és kegyetlen gyökereivel még mindig át van szöve a pogány kultusszal. A véres, kegyetlen és barbár vallási kultuszok már Mózes idejében kialakultak, és az egykori római birodalomban tovább folytatódtak. A mai államegyházak – amelyek a római kultikus hatalmi egyházból való leválással jöttek létre – külső hatalmi vallások, amelyeknek kevés közülük van Jézushoz, a Krisztushoz. Ők felhasználják Jézusnak, a Krisztusnak a nevét, ugyanakkor visszaélnék vele. Az Ószövetség sodró hatása, valamint Konstantin brutális és félfuvalkodott nagyképűsége megmaradt.

**A Szentírást –
az Ószövetséget és az Újszövetséget –
„a Szent Szellem inspirálta”**

Az igaz keresztény vallás – amely befelé vándorol, hogy feltárja a benső királyságát, vagyis hogy megnyissa a szívet minden ember irányába, de az állatok, a növény- és ásványvilág irányába is – Saulnak és a pogány Konstantinnak az áldozatává vált, a papság által. Mindezt és további szörnyű cselekedeteket is, a középkortól egészen napjainkig állítólag Isten parancsolta. Ezt megerősíti a Vatikán, a Második Vatikáni Zsinat alkalmával:

A Szentírás szerzője Isten. „Az isteni módon kinyilatkoztatott igazság, amit a Szentírás könyvei tartalmaznak és előadnak, a Szentlélek sugalmazása jegyében lett írásba foglalva.”

„Az Ó- és Újszövetség könyveit egész terjedelmükben, minden részükkel együtt szentnek és kánoninak tartja az Anyaszentegyház az apostoli hit alapján (mondván: azok Isten kinyilatkoztatott szavai), mivel a Szent Szellem sugalmazására vannak leírva; Isten tehát a szerzőjük és ilyeneként kapta őket az Egyház.” (Második Vatikáni zsinat: „Dei Verbum” 11, Katolikus Egyház Katekizmusa, 105. tétel)

Isten sugalmazta a szent könyvek szerzőit. „A Szent Könyvek elkészítésére Isten embereként választott ki. Őket használta fel, hogy saját képességeiket és erejüket latba vetve, mint valódi szerzők foglalják írásba mindazt, de csak azt, amit ő akar, miközben bennük és általuk ő maga működött.” (106. tétel)

Az egyház állítólag tiszteli a Szentírást. A Katolikus Egyház Katekizmusából idézzük többek között a következő kijelentéseket:

Az Egyház ezért illetve mindig is olyan tisztelettel az isteni Írásokat, ahogyan tiszteli a mi Urunk testét. Szüntelenül kínálja híveinek az Élet Kenyerét, melyet Isten Szavának és Krisztus testének asztaláról vételez. (103. tétel)

A Szentírásban az Egyház mindig megtalálja táplálékát és életerejét... (104. tétel)

Tehát mindazt, amit a sugalmazott szerzők állítanak, a Szent Szellem állításának kell tartani. Ezért hinnünk kell, hogy a Szentírás könyvei biztosan, hűségesen és tévedés nélkül tanítják azt az igazságot... (107. tétel)

Azt, hogy az Egyház a Szentírásban „mindig megtalálja táplálékát és életerejét” a következő szavak ugyan alátámasztják – „A Szent Könyvekben ugyanis a Mennyei Atya végtelen szeretettel siet fiai elé, és beszélget velük.” (Második Vatikáni Zsinat: „Dei Verbum” 21, 104. tétel) –, de felvetődik a kérdés Mózes könyveire vonatkozóan, melyekből már egy és mást elolvastunk, hogy tényleg mennyei Atyánk-e az, aki felénk jön, és lehet-e „szeretetről” beszélni, ha figyelembe vesszük iszonyatos utasításait és hátborzongató követeléseit, valamint kemény büntetéssel való fenyegetéseit.

Itt nem kell, és nem is lehet minden kijelentésbe belebocsátkozni, amely megcsúfolja az igazságot és Istent, a mindenség Egyetlenét, aki az igazság. Az egyházi tanítás abszurditása annyira nyilvánvaló, hogy csak csodálkozhatunk azon, hogy a mai napig oly kevesen botránkoztak meg rajta, és oly sokan ellentmondás nélkül elfogadták.

Tovább idézünk a Katolikus Egyház Katekizmusából:

Az Ószövetség a Szentírás elengedhetetlen része. Könyvei Istentől sugalmazottak és örök érvényűek, mert a „régiszoetség” soha nem lett visszavonva. (121. tétel)

„Az Ószövetségi üdvrend fő feladata az volt, hogy előkészítse Krisztusnak, a világ Megváltójának eljövételét.” Igaz ugyan, hogy az Ószövetség könyvei tartalmaznak kevésbé tökéletes és időhöz kötött mozzanatokot, mégis tanulságtevői Isten üdvözítő szeretete nevelő művészetének: „Istenről szóló fönséges tanítás, emberi életet vezérlő jótékony bölcsesség, az imádság csodálatos tárháza tárulkozik fel bennük. Bennük rejtőzik végső soron üdvösségünk szent titka.” (122. tétel)

Ezt csak megerősíthetjük: elrejtve, igen, nagyon elrejtve...

Az utolsó bekezdésben ezt olvastuk: *Igaz ugyan, hogy az Ószövetség könyvei tartalmaznak kevésbé tökéletes és időhöz kötött mozzanatokot, mégis tanulságtevői Isten*

üdvözítő szeretete nevelő művészetének... Eme kijelentés szerint Isten, aki abszolút és tökéletes kellene, hogy legyen, nem tökéletes dolgokat is inspirált. Ezen kívül „időhöz kötött mozzanatok is” kijelentett. Ha ez igaz, akkor Isten törvényei is időhöz kötöttek, és Isten egy változó korszellem. Azonban Jeremiás szerint, ahogy már kifejtettük, Isten szavain keresztül az egykori papi kaszt tevékenykedett, amely hatalmába kerítette Mózes nevét, és hagyta, hogy az akkori korszellem befolyásolja, amely a mai napig uralkodik és hat. Ez pogány kultusz, barbárság és ölés, amely állatokra és azokra az emberekre irányul, akik – pl. a középkorban vagy Horvátországban – nem hajtottak fejet a katolikus egyháznak.

Ahhoz, hogy betekintést nyerjünk a mai papi kasztok szavaiba, szívvel és ésszel kell olvasnunk. A Katolikus Egyház Katekizmusában az evangéliumok kialakulásáról a következőket olvassuk:

1. Jézus élete és tanítása

Az egyház szigorú meggyőződéssel vallja, hogy a négy evangélium, „melynek történeti értékét kétkedés nélkül elismeri, hűségesen adja tovább mindazt, amit Jézus, az Isten Fia földi életében ténylegesen tett és tanított örök üdvösségünkre mindaddig, amíg a mennybe nem ment.” (126. tétel)

Hangsúlyozzuk: az egyház helyeslően beszél arról, amit Isten Fia emberként tanított; de arról nem beszél, hogy Jézus tanítását alkalmazza, vagyis megtestesítene.

A további szöveg így szól:

2. A szóbeli hagyomány

„Amit az Úr mondott és tett, azt az apostolok (az Úr) mennybemenetele után továbbadták hallgatóságuknak, a dolgok olyan mélyebb megértésével, melyre Krisztus megdicsőülésének eseménye és az Igazság Lelke vezette őket.” (126. tétel)

Az Úr mennybemenetele után tehát az apostoloknak kellett volna mélyebb megértéssel átadni hallgatóiknak azt, amit Ő mondott és cselekedett. De erre valószínűleg nem került sor, mert időközben Saul, vagyis „Pál” beavatkozott, és szemléletmódját belevitte mind a katolikus, mind a protestáns egyházba, ugyanis mind a katolikusok, mind a protestánsok inkább Pálhoz, mint az apostolokhoz igazodtak. Amennyiben az apostolok mélyebb megértéssel továbbadták azt, amit Jézus mondott és cselekedett, amit ők Krisztus megdicsőülésének megtapasztalása és az Igazság Szellemének fénye által megkaptak, akkor miért van még szükség Pálra, aki nem is volt apostol? Az egyház intézményei számára Pál a mérvadó, a „szent”, aki utasításait állítólag Jézustól, a Krisztustól kapta, ahelyett, hogy az apostolok lettek volna azok. Pál volt az, aki az őskereszténységet, ahol a Prófétai Szellem szólt, „bölcsségeivel” átította, és ezeket bevitte az egyháztörténetbe. A „keresztény egyházaknak” nincs joguk magukat kereszténynek nevezni, mert azok inkább Pált követők.

Azon kívül felvetődik a kérdés, hogy miért Péter széke, és nem Jézus, a Krisztus széke áll Rómában. Péter áll Krisztus előtt, vagy Krisztus Péter előtt? Rómából a Pál-féle tanításokat terjesztik, annak ellenére, hogy Péter és Pál nagyon ritkán értettek egyet; Péternek kell kitérni Pál előtt, vagy Pálnak Péter előtt – vagy megegyeztek, hogy együttesen kiforgatják Jézus tanítását, az őskeresztény életet, amelyben a Prófétai Szellem uralkodott?

Mindenek felett a következő kijelentéstől kellene megrémülnünk, amely a Katolikus Egyház Katekizmusában olvasható:

...Az Ószövetség előkészíti az Újat, míg az Új az Ószövetség beteljesedése. (140. tétel)

Ez a kijelentés igazolja, hogy az egyház minden időben folytathatja kegyetlen cselekedeteit. Ha az Újszövetség beteljesíti az Ószövetséget, akkor az Ószövetség, mindenek előtt a „Mózes könyveire” vonatkozóan, minden brutalitás, kegyetlenség, és erőszak kezdetét jelentette. Amennyiben az Újszövetségben „Mózes könyvei” beteljesednek, akkor a jövőben csak rosszabb lehet, mint a múltban, vagy ahogy a jelenben van.

Ha Jézus, a Krisztus emberként közöttünk élne, vajon egyetértene-e ezzel az egyházi dokumentációval és az egyházi keresztények életvitelével, vagy megismételné azt, amit 2000 évvel ezelőtt mondott: *Képmutatók, találóan prófétált rólatok Ézsaiás: Ez a nép csak ajkával tisztel engem, a szíve azonban távol van tőlem. De hiába tisztelnek engem, ha olyan tanításokat tanítanak, amelyek emberek parancsolatai.* (Mt 15, 7-9) Vagy megismételné, amiket a farizeusoknak mondott: *Jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok, mert hasonlók vagytok a meszelt sírokhoz, amelyek kívülről szépnek látszanak, de belül tele vannak halottak csontjaival és mindenféle tisztátlansággal. Így kívülről ti is igaznak látszotok az emberek szemében, de belül tele vagytok képmutatással és törvényszegéssel.* (Mt 23, 27-28)

Egy dokumentum a reformáció utáni időből azt bizonyítja, hogy a katolikus egyház tisztségviselői nagyon is jól tudták, hogy Jézus tanítását meghamisították, és ezért senkinek nem akarták megengedni a nép közül, hogy a Bibliát olvassa. Három püspök egy szakvéleményt készített III. Julius pápának, amely így hangzik: *Valóban, az apostoli tanításnak még az árnyéka sem maradt meg egyházainkban... más tanítást, más diszciplínát vezetünk be. A legfontosabb törekvés az volt, hogy senki ne olvashassa az Evangéliumot, a legcsekélyebb mértékben sem, kiváltképpen a nép nyelvén. Az a kevés is elegendő, amit a misén felolvasnak. Azok, akik alaposan elgondolkodnak azon, hogy mi szokott a templomokban történni, és részletesen szemügyre veszik, azt találják, hogy tanításaink eltérnek az evangéliumtól, és rájönnek, hogy egyenesen ellentétesek azzal.*

(Hans-Jürgen Wolf, író könyve: *Az egyház vétkei*, EFB kiadó, 1. kiadás. 1995. 151. old.)

Tehát nagyon is jól tudják, hogy mit tesznek...

**„Én, az Úr, nem változom..”
Isten szavai az állatáldozatok ellen
a Mózes utáni próféták által**

Nézzük csak még egyszer, mit mondott Isten Malachiás prófétán keresztül: *Én, az Úr nem változom...Ő örökké ugyanaz; Lényét megismertette velünk Jézus által. Isten minden igaz próféta révén úgy nyilatkozott meg, hogy Ő az, Aki van. A következőkben Isten néhány szavát olvassuk az Ószövetségből:*

Ő így beszél Ézsaiás prófétán keresztül:

Mit kezdjek a sok véres áldozattal? – mondja az Úr. Elegem van az égőáldozati kosokból, a hizott marhák kövérjéből! A bikák, bárányok és bakok véreben nem telik kedvem. (Ézs 1, 11)

És tovább:

Ne hozzatok többé hazug áldozatot, még a füstjét is utálok! (1, 13)

Vagy talán Jézus – ha emberként közöttünk lenne – idézné-e Ézsaiást: *Ha felém nyújtjátok kezeteket, eltakarom szememet előletek; bármennyit is imádkoztok, én nem hallgatom meg: vér tapad a kezetekhez! Mossátok tisztára magatokat! Vigyétek el szemem elől gonosz tetteiteket! Ne tegyetek többé rosszat!* (1, 15-16)

Sámuel első könyvében olvassuk: *...talán ugyanúgy tetszik az Úrnak az égő- és a véres áldozat, mint az engedelmisség az Úr szava iránt? Bizony többet ér az engedelmisség az áldozatnál, és a szófogadás a kosok kövérjénél!* (1 Sám 15, 22)

Isten szól Hóseás próféta könyvében is: *Mert szeretetet kívánok, és nem áldozatot, Isten ismeretét, és nem égő áldozatokat.* (Hós 6, 6)

És: *Sok oltárt épített Efraim vétkesen: ezek az oltárok vitték őt vétkekbe. Előírhatok nekik ezernyi törvényt, azt gondolják, nem tartozik rájuk. Szeretik a véres áldozatot, bemutatják az áldozati húst, azután megeszik, de nem is fogadja tőlük kedvesen az Úr.* (Hós 8, 11-13)

Ámosz próféta által ugyancsak érthető és szemléletes szavakkal beszélt Isten „Mózes könyveinek” rendelkezései ellen: *Gyűlölöm, megvetem ünnepeiteket, ünnepségeiteket ki nem állhatom! Ha égőáldozatot mutattok be nekem, vagy ételáldozatot, nem gyönyörködöm bennük. Rá se tekintek a békeáldozatra, melyet hizlalt állatokból mutattok be! Távozzatok előlem hangos éneklésetekkel, hallani sem akarom lantpengetéseiteket! Áradjon a törvény, mint a víz, és az igazság, mint a bővizű patak!*

Véres áldozatot és ételáldozatot úgy hoztatok-e nekem a pusztában negyven éven át, Izrael háza, hogy közben hordoztátok királyotokat, Szikkútot, és Kijjunt, csillagistenetek képmását, amelyeket ti készítettetek?! Ezért fogságba küldelek titeket Damaszkuszon túlra – mondja az Úr, akinek a seregek Istene a neve. (Ám 5, 21-27)

Jeremiás által ezt mondja Isten: *Minek nekem a tömjén, mely Sábából érkezik, és a messze földről való jó illatú nád? Égőáldozataitok nem kedvesek, véres áldozataitok nem tetszenek nekem. (Jer 6, 20)*

És tovább: *Mert nem az égő- és véres áldozatokról beszéltem őseiteknek, és nem azokról adtam parancsolatot nekik, amikor kihoztam őket Egyiptomból, hanem ezt parancsoltam nekik: Hallgassatok az én szavamra, akkor én Istenetek leszek, ti pedig az én népem lesztek. Mindig azon az úton járjatok, amelyet én mutatok nektek, hogy jó dolgatok legyen! De nem hallgattak és nem figyeltek rám, hanem megátalkodott gonosz szívük tanácsát követték, hátukat fordították felém, és nem arcukat.*

Attól fogva, hogy kijöttek őseitek Egyiptomból, állandóan küldtem hozzátok szolgálóimat, a prófétákat, idejében küldtem. De nem hallgattak és nem figyeltek rám, hanem megmakacsolták magukat, és gonoszabbak lettek, mint őseik. Amikor elmondod nekik mindezt, nem fognak hallgatni rád, és bár szólsz nekik, nem fognak válaszolni. Azért ezt mondd nekik: Ez az a nép, amely nem hallgatott Istenére, az Úrnak szavára, és nem fogadta el a figyelmeztetést! Odavan az igazság, kiveszett szájukból. (Jer 7, 22-28)

Mikeás prófétánál olvassuk: *Mivel járuljak az Úr elé? Hajlongjak-e a magasságos Isten előtt? Talán égőáldozattal járuljak elébe, esztendő borjakkal? Talán kedvét leli az Úr a kosok ezreiben, vagy az olajpatakok tízezreiben? Talán elsőszülöttemet áldozzam bűnömért, drága gyermekemet vétkes életemért?*

Ember, megmondta neked, hogy mi a jó, és hogy mit kíván tőled az Úr! Csak azt, hogy élj törvény szerint, törekedj szeretetre, és légy alázatos Isteneddel szemben. (Mik 6, 6-8)

A Zsoltárok könyve ezt írja: *...de nem fogadok el házadból bikát, sem aklaidból bakokat. Hiszen enyém az erdő minden vadja, és ezernyi hegynek minden állata. Ismerem a hegyek minden madarát, enyém a mező vadja is. Ha éheznék, nem szólnék neked, mert enyém a világ, és ami betölti. Eszem-e a bikák húsát, iszom-e a bakok vérért?*

Hálaadással áldozz Istennek, és teljesítsd a felségesnek tett fogadalmadat! Hívj segítségül engem a nyomorúság idején! Én megszabadítalak, és te dicsőítesz engem.

A bűnösnek pedig ezt mondja Isten: Hogy mered emlegetni rendelkezéseimet, és szádra venni szövetségemet? Hiszen te gyűlölöd a feddést, és elveted ígéimet! Ha tolvajt látsz, vele cimborálsz, és a paráznákkal tartasz. Szádból gonosz beszéd jön ki, nyelved csalárdságot szól. Ahol csak vagy, testvéred ellen beszélsz, anyád fiát is bemocskolod. Ilyeneket csinálsz, és én hallgassak? Azt hiszed én is olyan vagyok, mint te? Megfeddek, és mindezt szemedre vetem! (Zsolt 50, 9-21)

Konstantin óta a külsőségessé vált egyház, amelyet Pál összetákolta, és a püspökeivel államegyházzá emelt, a mai napig megmaradt római, pogány, kultikus államegyháznak, sajátos keresztény fragmentumokkal. A mai egyházvezetők éppen úgy a hatalom megszállottjai, mint a korábbiak. Nagy veszélyt jelentenek mindazoknak, akik nem hűek az egyházhoz. Dokumentációjuk szerint a Katolikus Katekizmusban kinyilvánítják, hogy azt valósítják meg, amit az Ószövetség tartalmaz. Emlékezzünk vissza: *Az Ószövetség előkészíti az Újat, míg az Új az Ószövetség beteljesedése. A kettő kölcsönösen megvilágítja egymást, mindkettő Isten valóságos Igéje.*

Tudatosítsuk még egyszer: a mai egyházi intézmények képviselői megengedték maguknak, hogy az Ószövetséget beteljesítsék az Újban. Ez üldözést, rágalmozást, diszkriminálást és minden jogtól való megfosztást jelent mindazoknak, akik nem az egyház jobbágysai, és ha kell, mindezt az állam segítségével teszik. Hajlamosak arra, hogy ezt megvalósítsák, mert amit a Katekizmusukban dokumentálnak, a múltban és a legújabb időkben bebizonyosodott. Az Ószövetség szörnyűségeit, ahogy már mondtuk, az Újban történtek messze túlszárnyalták. Az Ószövetségben több százezer embert öltek meg, és megszámlálhatatlan állatot kegyetlenül megkínóztak. Az Újszövetségben több millió ember halála terheli az egyház lelkiismeretét, nem beszélve az állatokról, amelyeket csak tárgynak tekintenek, és amelyeket e világ mézárszékeiben feláldoz az ember Baal istenének.

A kis herceg mondta: *jól csak a szívével lát az ember*. Ehhez hozzáfűzném: jól csak a szívével olvas az ember. A Názáreti Jézus gyakran mondta: akinek van füle, hallja meg. És a szív hangja így szól: aki a szívével hallgat, olvas és mérlegel, követheti a szívet, a lelkiismeretét – ha ezt szeretné.

***A Katolikus Egyház Katekizmusa:
„Isten az állatokat az ember uralma alá helyezte...”***

Aki az úgynevezett „keresztény” egyházakban az állatokért érző szíveket keresi, éppen úgy hiába fáradozik, mint aki az emberekért érző szíveket keresi. A Katolikus Egyház 1993-ban megjelent Katekizmusában, ebben a kb. 800 oldalas római tanulmányban csupán két oldalon olvashatunk az állatokról: *A hetedik parancsolat a teremtés teljességének tiszteletét követeli meg. Az állatok, csakúgy mint a növények és az élettelen tárgyak, természetesen (ill. természetükénél fogva, a ford. megj.) a múlt, a jelen és az eljövendő emberiség közös javára rendeltettek. A világegyetem ásványi, növényi és állati erőforrásainak használata nem választható el az erkölcsi követelmények tiszteletben tartásától. Az uralom, amelyet a Teremtő az embernek az élettelen dolgok és más élőlények fölött adott, nem abszolút; mértéke a törődés az iránt, hogy milyen lesz az élet minősége a jövőben, beleértve a következő nemzedékeket is; mindez pedig a teremtés teljessége iránti vallásos tiszteletet követeli meg.* (2415. tétel)

Az állatok Isten teremtményei. Körülveszi őket gondviselésszerű gondoskodásával. Már pusztá létükkel is dicsőítik Őt. Hasonlóképpen az emberek is jóindulattal tartoznak nekik. Emlékezzünk csak, milyen gyengédséggel bántak az állatokkal a szentek, így Szent Ferenc és Szent Fülöp. (2416. tétel)

Isten annak a gondjára bízta az állatokat, akit saját képére teremtett. Jogos tehát, hogy felhasználjuk az állatokat élelmezésre (ill. táplálkozásra, a ford. megj.) és ruházat készítésére. Megszelídíthetők, hogy segítsék az embert munkájában és szórakozásában. Értelmes keretek között maradva az állatokkal végzett orvosi és tudományos kísérletek erkölcsileg megengedhető gyakorlatot jelentenek, mert emberi életek gyógyításához vagy megmentéséhez járulnak hozzá.* (2417. tétel)

Az emberi méltóság ellen való, ha főlegesen szenvedni hagyjuk az állatokat és elpazaroljuk az életüket. Ugyanígy méltatlan, ha olyan összegeket fordítunk rájuk, amelyekkel elsősorban az emberek nyomorát kellene enyhíteni. Szerethetjük az állatokat; de nem fordulhatunk feléjük azzal a szeretettel, amely csak a személyeknek jár. (2418. tétel)

A Teremtő által a világegyetem ásványi, növényi és állati erőforrásai felett átadott uralom nem választható el az erkölcsi kötelességek tiszteletben tartásától, a jövőbeni nemzedékek iránt is. (2456. tétel)

Az állatok az ember gondoskodására vannak bízva, aki jóindulattal tartozik nekik. Az ember szükségleteinek jogos kielégítésére szolgálhatnak. (2457. tétel)

**Isten az állatokat az ember uralma alá helyezte, akit saját képére teremtett. Így áll a német eredeti szövegben, melyre a továbbiakban a próféta utal. (a ford. megj.)*

Paranoiás hatást kelt, ha ezt olvassuk: *Az állatok, csakúgy, mint a növények és az élettelen tárgyak, természetüknél fogva a múlt, a jelen és az eljövendő emberiség közös javára rendeltettek.* Isten, aki az élet, sohasem teremtett élettelen. Az egész teremtésben nincs „élettelen lény” és „élettelen természet”. Ez is úgy van, mint sok minden az ember értelmezését illetően, aki nem fogja fel az életet, aki megjátssza a teremtőt, és játékát együgyű hívőként folytatja, aki az agyát nem erőlteti meg, hogy mélyére hatoljon az egész paranoiás álszenteskedésnek. Ha Isten élettelen lényeket teremtett volna, vagy lennének a természetnek élettelen aspektusai, akkor nem lenne mindent átható élet, ami Isten, hanem egy rész „élettelen anyag” lenne; de élet nélkül nincs forma, nincs szubsztancia, nincs anyag. Az élet tartja fenn a formát. Ha a forma, vagyis az anyag szétesik, akkor az élet egy más halmazállapotba megy át.

Isten határtalan, örök élet. Isten a szeretet. Szeretetét értelem szerint a következő szavakba helyezte: *Hódítsátok meg a földet! – A természet Isten teremtménye. Örömeiket leljük benne. Legyen a célunk, hogy lássuk a természettel való egységet, hogy azután aszerint éljünk.* De az úgynevezett közös jólét, amiről az egyház beszél, az az állatok, növények és ásványok kizsákmányolása az emberi jólét eléréséhez.

***Az állatok hasznosítása – amely
„nem választható el az erkölcsi követelmények tiszteletben tartásától”.
„Nem vagy köteles szeretni az állatokat”***

A Katolikus Egyház Katekizmusának 2415. tételében ezt olvassuk: *A világegyetem ásványi, növényi és állati erőforrásainak használata nem választható el az erkölcsi követelmények tiszteletben tartásától.*

Vajon mit ért az egyház az erkölcsi követelmények alatt? Talán a mai vágóhidakat, a megkínzott és lemészárolt állatok haláltáborát, ahol az állatok tetemei az „erkölcsileg magasan álló” társadalmat szolgálják.

Talán azt értik az „erkölcsi követelmények” alatt, hogy nem a „fogyasztó” előtt vágják le az állatokat, halálkiáltásaikat ők fel sem tételezik, hanem a vágóhidak vastag falai mögött zajlik a mészárlás.

Képzeld el azt a szállodai vendéget, aki rendel egy „belső Stroganoff módra”, majd először bele kell néznie egy bikának a félelemmel teli, tágra nyílt szemébe, és átélnie, amint levágják, vagyis lemészárolják. Még vonaglik, amikor felhasítják, majd lenyúzzák, szétfűrészelik és feldarabolják, miközben a finom vendég körül penetráns vérszag terjeng, míg végül az állati hulla részeit, a kiválasztott és jól megporhanyított húsdarabokat átadják a szálloda szakácsának, hogy ízletes ételt készítsen belőle.

Lehetséges, hogy ez a vendég a végén már nem kérné a menüt? Ez valóban egy jogos „erkölcsi követelménynek” a tiszteletben tartása! Talán a vendég esztétikai érzéseit kellemetlenül érintené, vagy arra a következtetésre jutna, hogy ez a pimaszság sérti az illemszabályokat? Adott esetben nemcsak a gyomra fordulna fel, hanem az „erkölcsi jóérzése” is megmozdulna. Ezért nem kell figyelmen kívül hagyni – jogosan – az „állatok, illetve testrészeik hasznosítása” során, „az erkölcsi követelményeket.”

Vajon erkölcsi követelménynek számít-e az is, hogy állatokat használnak fel kísérleti célokra, tömeges tenyésztésre vagy prémelőállításra, vagy más szokásos módon használják ki és alkalmazzák őket lehetőség szerint úgy, hogy az ne terhelje meg a gyenge idegzetű vagy szentimentalizmusra hajlamos embereket?

Talán az erkölcsi követelmények tiszteletben tartásának köszönhető, hogy laboratóriumokban és tudományos kísérleti helyiségekben átvágják az ott használt és kihasznált állatoknak, például kutyáknak, majmoknak és sertéseknek a hangszálait? Üvöltésük, sírásuk, panaszkodásuk, sóhajtozásuk és egyéb hangjuk az utcai járókelőkben esetleg megütközést keltenének. Vagy a „felhasznált” állatok hangja irritálhatja az egyébként bizonyára erős idegzetű, magabiztos és lelkiismeret-furdalástól kevésbé gyötört ápolókat, laboránsokat, orvosokat és más, a tudomány fejlődését szolgáló munkatársakat, ha érzékeny napjuk van. Ez időnként mindenkivel megtörténhet – nemde?

A továbbiakban arról van szó, hogy *Az állatok Isten teremtményei. Körülveszi őket gondviselő gondoskodásával. Már puszta létükkel is dicsőítik Őt. És: Isten az állatokat az ember uralma alá helyezte....* Ha ez a paranoiás álszenteskedés nem az intézményes egyháztól származna, akkor meg kellene kérdezni magunktól, hogy vajon Isten elvesztette rálátását az emberre és az állatra? Mert az intézményes egyházakon kívül ki helyezné „az emberek uralma alá” az állatokat, tekintve az emberek érzéketlen, elvetemült társadalmát, akik ölnek, gyilkolnak, állatokat bestiálisan kínoznak, és kegyetlenül lemészárolnak?

Isten saját képére teremtette az embert, hogy képmásává váljon, ahogy Jézus mondta: *Ti azért legyetek tökéletesek, mint ahogy mennyei Atyátok tökéletes.* (Mt 5, 48)

Olvassuk tovább a Katolikus Katekizmust. Ott az áll: *Jogos tehát, hogy felhasználjuk az állatokat élelmezésre és ruházat készítésére.*

Hallott Ön már egy rigót énekelni? Csodálatosan énekel. Egyesek azt tartják róla, hogy ebben a vonatkozásban éppenséggel versenyre kelhet a jóval híresebb csalogánnyal.

Dél-Európában hálókat feszítenek ki, és csapdákat állítanak fel az énekesmadaraknak, amelyek megfelelően előkészítve csemegének számítanak az ingyenceknek; ezeket az állatokat tehát „táplálkozásra használják”. Következésképpen jó lelkiismerettel szabad befogni, megölni és megenni őket. Tehát az egyház beleegyezésével „jogos” a képen látható rigót egy lószőr hurokkal megfojtani hosszadalmas haláltusát okozván neki.

(1. kép)

Megfojtva: egy rigó lóg egy lószőr hurokban, amelyben hosszú haláltusa után nyomorúságosan elpusztult. (A fotó engedélyezve a Madárölés Elleni Bizottság által, Dransdorfer Berg 98, 53121 Bonn)

„Amit nem szeretnél, hogy veled tegyenek, azt te se tedd másokkal”. Vajon az ok és okozat törvénye nagy különbséget tesz-e, ha egy embernek vagy egy állatnak okozunk kárt? Élőlénytársunk, az állat szintén a felebarátunk, egy teremtmény. Az oksági törvény nem a személyre tekint; az személytelen. A fájdalom az fájdalom, a szenvedés az szenvedés, az ölés az ölés, a kegyetlenség az kegyetlenség.

És az ingyenc, aki a halott madarat ízlelgeti, tudja-e, hogy ki vagy mi van a tányérján? Nem véletlenül vált szívtelenné és érzéketlenné. Az ember tudatosan és szándékosan félretolta lelkiismeretének figyelmeztető impulzusait, mielőtt azok elnémultak.

Aki nem törekszik Isten törvényeinek betöltésére, amely a szeretet, ne is hivatkozzon az Úr azon kijelentéseire, hogy *...sokasodjatok, töltsétek be és hódítsátok meg a földet.* (1 Móz 1,28) A paranoiás ember gyakran tudatosan cselekszik Isten törvényei ellen, az Isten- és felebarát iránti szeretet ellen.

A teremtés könyvében, Mózes első könyvében ez áll: *És látta Isten, hogy minden, amit alkotott, igen jó.* (1 Móz 1, 31) Hogyan merészelhetjük mi, emberek lábbal tiporni, kínozni, ölteni, és szándékosan megváltoztatni azt, amit Isten a Teremtésében helyeselt, és jónak talált?

A *hódítsátok meg a Földet* kijelentésre szívesen hivatkozik az ember, hogy embertelenségét indokolja. A kutatók és a tudósok nem fogták már rég fel, hogy az adás és

vétel hatalmas körforgásában egyik esemény kihatással van a másikra? De az ember egyáltalán nem gondol arra, hogy szeretetet tanúsítson a föld iránt, hanem megengedi magának, hogy kizsákmányolja azt testének jólétéért fájdalmat okozva a földön és a földben, a vízen és a vízben, továbbá a levegőben lévő életnek.

Az egyház természetesen azon a véleményen van, hogy az állatokat nemcsak táplálkozásra és ruházat készítésére szabad használni, hanem *megszelídíthetők, hogy segítsék az embert munkájában és szórakozásában*. Hangsúlyozzuk: ezt az egyház mondja, nem pedig Isten.

Az egyházi intézmények „kereszténynek” nevezik magukat. Híveiknek sok kivételes szabályt, sok pogányságot és kevés kereszténységet kínálnak. A „keresztény” elnevezés veszendőbe ment a pogány, kultikus államhajtó hajtó-csavarjának intenzív mozgása által, amelynek legénysége mindenkit magával vitt, akinek gyenge a gondolkodása. Azok, akik „kezessé teszik” az állatokat, elmennek a „szabadidős szórakozásoknak” egészen az extrém formájáig, mint kutyaviadalok, kakasviadalok, bikaviadalok és hasonlók – végül is ezeknek a teremtményeknek a leöléséig.

A pogány, kultikus államhajtó legénysége, és mindazok, akik a fedélzeten nyüzsögnek és jól érzik magukat, megengedik, hogy a leölt állat hulláját elkészítsék számukra, hogy azután a szépen megterített asztaloknál azokat késsel és villával feldarabolják, hogy a kakasokat, a lúdféléket és hasonlókat arany- és ezüst gyűrűkkel ékesített kezükkel széttépjék, hogy ínycsontokra vegyék, és hogy azzal megtöltsék gyomrukát úgy, hogy az „Istenképnek” a testi teltsége egyre terjedelmesebb legyen. Ha azután a régi értékes bunda túl szűk lenne, kilátásba helyeznek egy újat, hogy biztosítsa a „társadalmi emberek” „jólétét”. A nyércek, amelyeknek bőrét és életét kell feláldozni a cél érdekében, lehet, hogy ezalatt egy „prémesállat-farm” szűk ketrecében kínlódnak.

Az állatok „*megszelídítése*” alatt bizonyára azt érti az egyház, hogy verjék, ütlegeljék őket, hogy akarataikat megtörjék, hogy szolgálatkészen az emberek rendelkezésére álljanak, hogy szabadidejükben akarat nélküli állatrabszolgaként tartsák, vagy a megfelelő munkára használják őket. Ez egyházi rendelkezés, de nem isteni akarat. Jézus nem erről beszélt!

Olvassuk tovább: *Értelmes keretek között maradván az állatokkal végzett orvosi és tudományos kísérletek erkölcsileg megengedhető gyakorlatot jelentenek, mert emberi életek gyógyításához vagy megmentéséhez járulnak hozzá.*

Első kérdés, hogy mit jelentenek az „értelmes keretek között” és az „erkölcsileg megengedhető” kifejezések?

„Erkölcsileg megengedhető” az állatok kínzása és megölése, hogy ezzel emberi életet gyógyítsunk és mentünk meg? Isten gyógynövényeket és ásványokat adott az embernek, amelyek segítenek és gyógyítanak. Táplálékul az erdő és a mező gyümölcsseit adta. Az igaz Isten nem adott nekünk olyan parancsolatot, amelyben arról van szó, hogy öljük meg teremtménytársainkat, fogyasszuk el tetemeiket, vagy kínozzuk őket bestiális módon, amikor kísérleteket végzünk rajtuk, hogy segítsük és gyógyítsuk a hozzánk hasonlókat. – Aki az egyházi vezetők kijelentéseire igazodik, Isten ellen van.

A továbbiakban arról van szó, hogy *az emberi méltóság ellen való, ha fölöslegesen szenvedni hagyjuk az állatokat és elpazaroljuk az életüket*. Ez nagymértékben ellent mond annak, amiről a fentiekben beszéltünk, hogy értelmes keretek között maradván, erkölcsileg megengedhető az orvosi és tudományos állatkísérletek, mert azok emberi életek gyógyításához és megmentéséhez járulnak hozzá. Mindegyik állatkísérlet szenvedést és öldöklést jelent. Állatok „felhasználása” táplálkozásra és ruházat készítésére szenvedést és öldöklést jelent.

Ezenkívül arról is szó van a Katolikus Katekizmusban, hogy *méltatlan, ha olyan összegeket fordítunk rájuk, tehát az állatokra, amelyekkel elsősorban az emberek nyomorát kellene enyhíteni*. Ezekből a szavakból az „emberi nyomor” iránti aggodalom érződik. Ennek

alján vajon az egyház képviselői arra az elhatározásra jutnak, hogy felmérhetetlen vagyonukat a szegények legszegényebbeire fordítsák? És hol volt az emberi nyomor iránti aggodalom, amikor például az egyház többé vagy kevésbé helyeselte a boszniai háborút? Gondoljunk csak bele, hogy mennyibe kerülnek a tudományos állatkísérletek elvégzésére szolgáló orvosi készülékek, és nem utolsósorban azoknak a magas bérezése, akik többek között az egyházi véleményre támaszkodnak, amikor az állatkísérleteket értelmes keretek között erkölcsileg megengedhetőnek tartják, mert emberi életek gyógyítására és megmentésére szolgálnak. Ez méltóságteljes? Minthogy Isten, az Örökkévaló erről nem beszélt, ezért azoknak, akik az állatok érdekében sikraszállnak az igazságért és a szeretetért, és így Istenhez fordulnak, világosan dönteniük kell az egyházhoz való viszonyukat illetően, mert két úrnak nem szolgálhatunk.

A Katekizmusban egy további istenkáromlás található. Itt a következőkről van szó: *A teremtés teljességének tisztelete: Szerethetjük az állatokat; de nem fordulhatunk feléjük azzal a szeretettel, amely csak a személyeknek jár.* (2418. tétel) Parancsolt-e Isten valaha is ilyesmit? Kedves olvasó, az Ön érzése az, hogy vétkezik, ha háziállatait szívébe zárja, ha nemcsak felületesen kedveli őket, hanem szereti is? Ha tehát fontosnak tartja, hogy az állatnak jól menjen a sora, ha örül annak, hogy az állat is örül, amikor látja Önt, ha Ön is szívesen tesz valamit állatatestvére kedvéért, ha megérti az állatot, és az állat tudja, hogyan járjon az Ön kedvében, és erre állítja be magát – akkor mi ebben a rossz? Kedves fivér, kedves nővér, az ember csak a szívével látja és ismeri fel a jót. Isten nem adott nekünk olyan parancsolatot, amelyben arról van szó, hogy az állatokat lehet kedvelni, de nem lehet szeretni, és hogy a szeretet csak az embert illeti meg.

A németországi Evangélikus Egyház „Az ember felelőssége az állattal, mint élőlénytársával szemben” című, 1991-ben kiadott közleményében ezt írja: *Állatszeretet és emberszeretet együttesen feszültséget okoz* (6. oldal). És „a német püspökök” egyik „pásztorlevelében” – amelyben a katolikusokról van szó, és amelynek címe: *A teremtés jövője, az emberiség jövője* (1980) – ez áll: *Növényeknek és állatoknak az emberekkel, mint személyes lényekkel ellentétben, az élethez nincs alapvető, sérthetetlen, individuális joguk... Mi emberek jogosultak vagyunk az állatok teljesítményét és életét igénybe venni.* Most egy megszorítás következik: *de ez nem lehet annak igazolása, hogy állatokat, amelyek érző lények, komoly ok nélkül, csupán kedvtelésből, vagy fényűzési cikkek előállítására céljából kínozzanak és megöljenek.* – De hol maradnak a tettek?

Az embernek sok mentsége van, és „komoly okokat” tud furfangosan és ékesen szólva felhozni, ha saját előnyéről van szó. És kik a „felelősek” azokért az igazságtalanságokért, amelyek az állatokkal történtek? Mindazok, akik elkövetik, de azok is, akik tudják, és hallgatnak róla, és azok is, akik figyelmeztető szavakkal beszélnek, saját maguk azonban nem tartják be e szavakat. És azok, akik mértékadóként azt okozták, hogy sok ember élő lelkiismerete elhallgasson.

A következő információk, amelyek a Sváb Újságban 1991. 03. 12-én kerültek nyilvánosságra, azt mutatják, hová vezethet, ha az etikát és a morált hagyományosan alacsony szinten tartják, és sokak lelkiismerete elfásul: *Spanyol kegyetlenségek példái az állatok ellen, amelyeket „hagyományból” rendeznek meg, és amelyekkel szemben a katolikus papok, valamint a helyi rendőrség is közömbös.*

Itt megtaláljuk többek között a megkövezés halálnemét is, természetesen állaton elkövetve: *Szamár-lovagolás V.-ben: a farsangi ünnepek utolsó napján előhózzák az istállóból a falu legöregebb és leggyengébb szamarát. A falu legnehezebb lakója addig lovagol rajta, amíg az állat a kimerültségtől összeesik. Azután megkövezik, és halálra verik.*

C.-ben bikákat hajszolnak sikátorokon keresztül. Sorfalat álló emberek százai ütik és rúgják az állatot, hosszú vaskampókkal mély sebeket szakítanak rajta. Nyolc órán keresztül hajszolják a bikát a sikátorban, míg végül a halál szabadítja meg a szenvedéstől.

G.-ben majdnem ugyanaz a helyzet: Ünneplő vendégek fűvócsővel megcélozzák a bikát, amelyet a falu piacterén körbe hajszolnak. A színesen díszített acélnyilak befűrődnek a testébe, a fejébe, a szemébe. Amikor az állat a nagy vérveszteség miatt legyengül, férfiak „merészkednek” zsebkésekkel az állat közelébe.

T.-ben fiatal bikákat üldöznek férfiak hosszú lándzsákkal, és megpróbálják oldalról átdöfni.

C.-ben a G. tartományban: olajjal töltött tartályokat erősítenek a bika nyakára, valamint a szarvára, és fáklyával meggyújtják. Az égő állatot, amely majdnem esztét veszti fájdalmában, a piactérre hajszolják, ahol az emberek már várják, hogy törökkel és ollókkal végérvényesen megöljék.

A kérdés itt is az, hogy ki a felelős mindezért? Bizonyára nem csak azok, akik eme hátborzongató, mintegy perverz módon szórakoznak. Ebben az esetben az ember „állatiasabban” viselkedik, mint bármelyik állat.

Megismétlem: Istennek, az Örökkévalónak örök törvényében nincs egyetlen törvényszerűség sem, amelyben az áll, hogy „kedveld az állatot, de ne szeresd.” Isten a szeretet. Ő a szeretet törvényéből teremtette az állatokat, mert Ő a szeretet. A „kedvelni” szó az egyházi „erkölcsnek” felel meg, amelyet nem lehet éppenséggel magasnak nevezni, mert ha az egyházi felsőbbiségek és követőik legalább csak kedvelnék az állatokat, akkor már véget érne az állatkannibalizmus.

Az egyház azt hangoztatja, hogy a szeretet egyedül az embereket illeti meg. Állítsuk szembe az egyház túlméretezett gazdagságát a harmadik világ szegénységével, akkor megsejtjük, hogy milyen nagy az egyházi felsőbbiségek szeretete az emberek iránt. Mit mondott erről Jézus? *Könnyebb a tevének a tű fokán átmenni, mint a gazdagnak az Isten országába bejutni*” (Mt 19, 24) Ennek a kijelentésnek az értelmében az egyházi felsőbbiségek, beleértve egyházaikat, mint hatalmi eszközöket is, nem fognak bejutni Isten országába. Az egyházi hivatalnokoknak, beleértve az ő államegyházukat is, először is karcsúvá, nagyon karcsúvá kell válniuk, hogy a tű fokán átmelessenek.

Továbbá a Katolikus Katekizmus 2456. tételében ez áll: *A teremtő által a világegyetem ásványi, növényi és állati erőforrásai felett átadott uralom....* Ez, mint oly sok minden, az egyházi hivatalnokok mértéktelen nagyképűsége, ha arra gondolunk, hogy mennyire szenved a Föld, a természeti birodalmak a bestiális kizsákmányoló társadalomtól.

Az idézett szavak folytatásában a következő etikusan igényes kijelentés áll: *...nem választható el az erkölcsi kötelességek tiszteletben tartásától, a jövő nemzedékek iránt is..*

Mit kell érteni az „erkölcsi kötelességek” alatt? Nevezetesen a jövő nemzedékek irántiak alatt? Netán ez azt jelenti, hogy az ember kizsákmányolhatja és tönkretelheti a természetet – de egyelőre ne olyan radikálisan, hogy a jövő nemzedékeknek ne legyen mit enniük, ne legyen vizük, amit megigyanak, és levegőjük, amit belélegezzenek?

De hála a tudósok találékonyságának, nem szükséges többé, hogy erre vonatkozóan az ember korlátozza magát, mert – ahogy halljuk és olvassuk, minden újjá lesz. Ez a dilemma – márpedig minden dilemma – megoldható a géntechnika csodálatos teljesítményeinek segítségével! Tehát nyugodtan kizsákmányolhatjuk, kiszipolyozhatjuk a Földanyát, hagyhatjuk sztyeppévé válni, a természetet mérgezzhetjük, kínozzhatjuk, beteggé tehetjük és gyilkolhatjuk – hála a géntechnikának, az élet a Földön megy tovább; ahogy hallottuk, még jobban, mint ezelőtt. Talán éppen a géntechnika árán aratja az emberiség azt, amit elvetett.

A 2457. tételben továbbá ez áll: *Az állatok az ember gondoskodására vannak bízva, aki jóindulattal tartozik nekik. Az ember szükségleteinek jogos kielégítésére szolgálhatnak.* De miként szolgálhatja egy állat egyáltalán az embert, ha az ember sem az állatot, sem a növényt, sem az ásványt nem becsüli? Az ember felfuvalkodott önzésében mindent tönkretesz, amit kézre kerít. Valamikor – az örök érvényű oksági törvények szerint – a saját magának készített nádpálca, a sorsa majd eltalálja őt, és ez addig tart, amíg rá nem talál az Isten- és felebarát iránti szeretet kozmikus törvényére, és nem válik Isten képmásává.

***Az állatok helyzete az evangélikus hitben.
„Isten bárányhúsa” - a mészáros egy szekularizált pap?***

Egy, az evangélikus hittudományról szóló tájékoztatás szerint az evangélikus hitben nem játszanak különös szerepet az állatok. Az evangélikus-lutheránus egyháznak egy 1530-ból származó, és a mai napig kötelező érvényű vallásfelekezeti írása nem tesz említést az állatokról.

Luther Márton ellenfelei dözsöléssel vádolták. Abban az időben csak a magasabb állást betöltő emberek engedhették meg maguknak a húsevést, a szegények csak kivételesen. Luther feltehetően sok húst evett, erre utal a terebélyes termete és betegségei. Ezen kívül minden étkezéséhez két liter édes bort szolgáltak fel neki, emellett bőségesen ivott sört.

Amikor egy Philipp Melanchton nevű társa Nürnbergben meglátogatta, a következő menüt szolgálták fel: *Sertésfej és bélszín savanyú mártással, pizstráng és lazac, fogoly kappannal és csuka kocsonyában, vaddisznósült borsmártással... Így volt ez, amikor Philipp úr meglátogatta... a hétköznapok szerényebbek voltak.* (Forrás: a Sachsen-Anhalt und Thüringen kulturális magazin 1997., 12. old., a cikk címe: Rendezvények Luther országában.)

Hogyan is mondta a „kis herceg”? *jól csak a szívével lát az ember.* Ma valószínűleg azt mondaná: olvasni csak szívvel lehet jól. Ugyanez érvényes a ZEIT című folyóirat 1998. ápr. 2-án megjelent cikkére, melynek címe: *Isten bárányhúsa.* Ebben a cikkben a mészárosok és papok kapcsolatáról van szó; a cikk befejező mondata: *A keresztény teológia a teremtményekről megfelelő hagyományával, amely a nem emberi teremtést kizárta az örömhírből, a magáét mindenestre még nem tette meg.*

Itt olvasható a szöveg kivonatosan:

A Henteslegények Egyesülete fennállásának százéves jubileumát ünnepelte a wilhelmshaveni Federwardergroden városrészben lévő Béketemplomban. Az ökumenikus istentisztelet fénypontja az erre az alkalomra újrakészített ipartestületi zászló felszentelése volt, amely a keresztény húsvéti bárányt ábrázolja a feltámadás zászlajával. „Ó, te Krisztus, Isten báránya, te viseled a világ bűnét, könyörülj meg rajtunk”, énekelte a gyülekezet röviddel ezelőtt.

De a wilhelmshaveni henteslegények jubileumi istentiszteletén zavar támadt. A Schortens nevű szomszédos községből az állatvédő mozgalom egy meglepő kérdéssel szembesítette a lelkészeket: Hogyan tűrheti az egyház, hogy az állatgyilkosok zászlaján a Krisztus-bárány szimbóluma díszeljen? A papok tanácstalanul tovább adták a kérdést a mészárosoknak, akik azzal védekeztek, hogy a céh szimbóluma nagyon régi.

Ez csak egy kis epizód. Azonban aggodalommal teli kérdéshez vezet: Isten embereinek és a mészárosoknak mi közük egymáshoz?

Pikáns módon a mészáros-céh a papok rituális állatáldozati gyakorlatára hivatkozik: „Ha létezik egy céh, amelyet megillet a hírnév és dicséret, akkor az a mészárosok céhe, amely büszke magára és eredetére; mert bebizonyították, hogy közvetlenül a Leviták-rendjéből ered, amely az Ószövetségben lemészárolta és az oltáron a Magasságosnak előkészítette az áldozati állatokat” idézi a mészáros-céheknek egy régi éneke a heilbronni hentes-céh jubileumi kiadványában.

És ezek után a cikk szerzője felteszi a kérdést, hogy *a mészáros nem más, mint egy szekularizált (világi) pap?...*

A legrégebbi céhzászló, amely a 15. századból maradt fenn, a „Venli”, a berni mészáros zászlaja, és amely mind a két motívumot ábrázolja, a Krisztus-bárányt a feltámadás zászlajával és egy bikát, a fölötte függő két fenyegető bárddal.

A következő „egyedi látványos mézárálás” leírása annak mondhat valamit, aki szívvel olvassa: *Egy lövés dörren. A fémgolyó a sertés agyvelejéig hatol. A szemek megüvegesednek. Az állat a földre roskad. Két mézáros oldalra fordítja az állati testet, az egyik tartja a vergődő hátsó lábakat, a másik, a mester a sertés első lábait és a fejét. Villámgyorsan átvágja az állat torkát. A mézáros felesége odasiet egy kis vas tálkával, hogy felfogja a kifolyó vért. A kivérző test még mindig hevesen vergődik és rugdalózik.*

A mézáros simogatja a sertés fejét, és magyarázza a jelenlévő vegetáriánus csoportnak, valamint a televíziós stábnak, akik körülállják: „Az állat nem tud védekezni. Teljesen ki van szolgáltatva nekem. Érzem a kezemmel, ahogy eltávozik belőle az élet.” Eközben felesége feszültségtől és szánalomtól eltorzult arc kifejezéssel belemártja kezét az élet sötétvörös nedvébe, amely még nyugtalanul habzik a mézáros-vödörben. Fél óra múlva már szörntelenítve és kizsigerelve, fejjel lefelé, az állványon lóg az állat. A túlélő résztvevők feszültségét egy kör pálinkával oldják. „Ez most már nem állat többé, hanem hús! Egészségükre!” A mézáros, „élet és halál ura” „simogatja a sertés fejét”. – „Érzem a kezemmel, ahogy eltávozik belőle az élet.” Szólaltassa meg érzéseit!

A húsfeldolgozó üzemekben, ahol darabbérben óránként 700 sertést mézárólnak le, természetesen nincsenek meg a humánus eljárási feltételek ahhoz, hogy az állatok táplálkozási célra való felhasználásának kellemetlen eseményeit elkerüljék.

A cikkben továbbá arról van szó, hogy *tanulságos az összefüggés a mézárosok és az egyház között, amely az 1651-ben megfogalmazott és 1701-ben Stuttgartban kinyomtatott ötödik rendeletben, a württembergi mézárosok rendeletében található. Egy gulden büntetés terhe mellett „tilos a prédikáció ideje alatt, de különösen éjszaka a vágóhidra állatot vezetni, vagy lemészárolni”. Itt nem állatetikai, hanem zajvédelmi intézkedésről van szó. Hogy se a prédikációt, se az éjszaka csendjét ne zavarja meg a vágóállatok halálkiáltása.*

(2. kép)

A mézáros céh hivatalos pecsétje a húsvéti bárány a feltámadás zászlajával.

A húsevés – Isten engedménye az emberi gyengeséggel szemben? Evelt Jézus húst?

Az Isten bárányhúsa fejezetben is olvasható az a jelentőségteljes mondat, hogy a húsevés...isteni engedmény az emberi gyengeséggel szemben. Ez már közelebb van az igazsághoz. Isten Krisztusának az Ez az Én Szavam című művéből és más kinyilatkoztatásokból is tudjuk, hogy Mózes próféta, aki a csökönyös néppel küszködött, amely részben az egyiptomi húsos fazekakhoz kíváncskozott, egészen világosan tanította, hogy „Ne ölj”, de végül hallgatólagosan beleegyezett, hogy a nép mégis húst egyen. Tehát egészen biztos: engedmény az emberi gyengeséggel szemben – de nem isteni engedmény.

Így egyesek, akik szívesen esznek húst, azzal érvelnek, hogy Jézus, ahogy a Biblia elmondja, még a húsvéti bárányból is evett. De ezzel a kérdéssel kapcsolatban hallgassuk Őt magát:

Sem az apostolok, sem a tanítványok nem járultak hozzá a bárány levágásához. Azonban mind Engem, mind az apostolokat és tanítványokat egy fogyasztásra elkészített bárányból kínáltak meg, amely a szeretet adománya volt. Felebarátaink ezzel akartak benniünket megajándékozni, mivel ők jobbat nem tudtak. Én megáldottam az adományt, és kezdtem fogyasztani a húst. Apostolaim és tanítványaim Hozzám hasonlóan cselekedtek. Utána értelem szerint a következő kérdést tették fel Nekem: Nekünk tartózkodni kell a húsfogyasztástól. Így parancsoltad nekünk. Most Te magad fogyasztottál húst.

Én így oktattam az enyéimet: Az ember ne öljön kedvtelésből állatot, és ne is fogyassza azon állatok húsát, amelyet húsfogyasztás céljából öltek meg. Azonban ha azok az emberek, akik még tudatlanok, húst készítettek táplálékkul, és azt a vendégnek ajándékként egy lakomán felkínálják, akkor a vendégnek az ajándékot nem kell visszautasítania. Mert különbség van a hús iránti vágyakozásból, és a vendéglátó fáradozása iránti hálából való húsevés között.

Azonban aki ismeri a törvényt, adjon általános tanácsot vendéglátójának, ha lehetséges, és ha a külső körülmények, valamint az idő megengedik, de ne akarja őt jobb dologra kioktatni. Amikor eljön az ideje, a vendéglátó is meg fogja érteni ezeket az általános tanácsokat.

Ebben a világban az önzetlen szeretethez tartozik a megértés és a tolerancia is. Hagyjátok meg minden embernek a szabad akaratát, akár szeretné megérteni és elfogadni a ti általános tanácsokat, akár nem. Ha ti mindig önzetlenül gondolkoztok, beszéltek és cselekedtek, akkor a szeretetben maradtok, és a szeretet meg fog áldani benneteket. Áldott az, amit akkor a szeretet adományaként felkínálnak nektek. (Ez az Én Szavam, 809-810. oldal)

Jézus tehát nem evett húst, mert Ő Isten törvényét élte.

Az Evangélikus Katekizmus kijelentései az állatokról

Az Evangélikus Katekizmus keveset ír az állatokról. Az egyházi intézmények számára az állatok csak kevéssel jelentenek többet, mint egy tárgy, beható vizsgálatra nem érdemesek. Ez a ZEIT c. újság *Isten bárányhúsa* című cikkéből származik. Az állatokra vonatkozó kevés megjegyzést az Evangélikus Felnőttek Katekizmusából idézem (1989, 5. kiadás):

Az ember azt a megbízást kapta, hogy a kertet „megművelje és megóvja”. Tehát a munka kezdettől fogva az emberé. A rábizott környezetet (állatok, növények, víz, levegő) fel kell tárnia, és meg kell őriznie. Ide tartozik az állatok teremtésének az elbeszélése is. Isten az állatokat az embereknek adja, és gondjaikra bizza...A Teremtő iránti szeretet és tisztelet felismerhető kell, hogy maradjon a teremtés ápolásának módjában is. Az ember egész viselkedésével felelős marad a Teremtőnek. (40. old.)

Az Evangélikus Katekizmusnak ez a kijelentése Isten kigúnyolására szolgál, ha összevetjük a ZEIT folyóirat cikkével.

Olvassunk továbbá az Evangélikus Katekizmusból:

...Az állatnál éppen a profanitás, a tabumentes gátlástalanság jelenik meg a nemzéssel, a szüléssel és a halállal szemben, ami legtávolabb áll az embertől és lényének a legidegenebb. A szeméremérzettel és a temetkezési szertartásokkal kezdődött el egyáltalán az emberiség története. Egy állat sem takarja el genitáliáit, nem tiszteli, és nem is temeti el halottait. (508. old.)

Éppen a lutheri Katekizmus beszél a profanitásról, a tabumentes gátlástalanságról a nemzéssel szemben – miközben ennek a vallásnak tisztelt alapítója egy elképzelhetetlenül közönséges beszédmódot használt, pl.: *miért nem bőfögtök és fingatok, talán nem ízlett, amit ettetek? (Asztali beszédek)* Vagy amikor a zsidókat rágalmazta: *Az ördög a nadrágba szart, és megint kiürítette a gyomrát. Ez egy valódi szentség, melyet a zsidóknak és annak, aki zsidó akar lenni csókolnia, zabálnia, vedelnie és imádkoznia kell, hogy az ördög újra felfalja és bezabálja azt, amit ezek a fickók alul és felül kihánynak...Az ördög angyali ormányával zabál, és örömet leli abban, amit a zsidók alsó és felső szájukkal kihánynak és kifröccsentenek. Vagy: Van itt Wittenbergben a plébánia templom előtt egy disznó, kőből kifaragva; alatta kismalacok és zsidók fekszenek, és szopnak; a disznó mögött egy rabbi áll, aki felemeli a disznó jobb lábát és bal kezével maga felé húzza a himvesszőt, lehajol, és nagy igyekezettel a himvessző mögé néz a Talmudba, mintha valami merészet és különöset szeretne olvasni és*

látni...Így aztán a németek között elterjedt az a szokás, hogy arról, aki ok nélkül okoskodik, azt mondják: Hol olvasta ő ezt? A disznó fenekében. (298. old.)

Aki a nemzéssel, szüléssel és halállal szembeni tabumentes gátlástalanságról olvas, mint az embertől legtávolabb álló és lényének legidegenebb dologról, akaratlanul is az ember tabumentes és gátlástalan szexualitására gondol, amely az ember féktelenségét magasztalja a televízió képernyőjén, az Internet hasábjain és az újságokban. Az állatnál ez meghatározott szezonalitást mutat, de az ember ott és azzal éli ki szenvedélyességét, ahol és akivel neki tetszik.

Nincs semmi, ami idegenebb a lénynek, mégpedig saját eredeti szellemi lényének, mint maga az ember. Istentagadása révén olyanná vált, mint amilyen. A legnagyobb bűnt az egyházi méltóságok viselői követik el, akik olyanok, amilyet Isten nem akar. Egy állat szülése, nézetem szerint, a legnemesebb események közé tartozik. Az állat a természeti törvények szerint szül. Ritkán jajgat vagy panaszkodik a szülésnél, nem úgy, mint pl. az ember. És hogyan viselkedik a halállal szemben? Az állat visszamarad a csordától, egy nyugodt helyet keres, és meghal. Méltóságteljesen hal meg a természet törvényei szerint, ellentétben néhány emberrel, aki haláltusát vív, mert egy életen keresztül küzdött az Isten- és felebarát iránti szeretet ellen.

Hol maradt a szeméremérzet? Az biztos, hogy nem az embernél! Az állatnak nincs szüksége szemérmességre, mert a természet törvényei szerint él. És temetkezési szertartásokra sincs szüksége. A természet nem ír elő ilyet, csak az egyház. Az állatnak genitáliáit sem kell eltakarnia, mert nem vétkezik vele, ellentétben az emberrel. Vagy bugyiban kellene járnia, nehogy még egyszer elcsábítsa az ördögöt, aki a magáét már különösebb elfogódottság nélkül lehúzta?

Az Evangélikus Katekizmus még „mélyebbre” enged tekinteni:

Ember és állat társas viselkedésének összehasonlítása során kiderül, hogy egyetlen állat sem hagy maga mögött olyan összehasonlíthatóan hosszú gyermekkort, amely a kibontakozás ideje és olyan differenciált tanulási és képzési folyamatot, mielőtt nemileg éretté vált, mint az ember. (509. old.)

Hosszú gyermekora ellenére milyen „méltósággal” és illemmel büszkélkedhetik az ember? Könyvek telnének meg mindazzal, ami az ember nemi éretté válásakor a felszínre tör. A szexualitásával hivatkozó embert nem szabad az állattal összehasonlítani. Az állat ezt kikéri magának. Ha összehasonlítanánk az ember és az állat értékét vagy értéktelenségét, melyik oldalra lengne ki a mérleg?

Az Evangélikus Katekizmus további felvilágosítása:

Aki az úrhajózás nagy sikereire gondol, megkérdezi: Tulajdonképpen hogyan lehetséges, hogy egyedül az ember képes ilyen teljesítményekre? Az embernek a természetéből fakad, hogy saját magát túlszárnyalja. (640. old.)

Az ember tényleg túlszárnyalja magát. Mindent megtesz, hogy életterületét, amelyhez az állatok is hozzátartoznak, megsemmisítse.

A technikai és tudományos fejlődés eddig még nem hozott egységet, békét, egészséget, igaz boldogságot az emberiségnek, és nem segített hozzá mindenkit a jóléthez. Ha megértjük az embernek saját maga túlszárnyalását hübrisz (vétek) értelemben valamint az embert- és a teremtést megvető örültségét, mindenképpen bizonyítható, hogy az ember ebben a vonatkozásban igencsak túllépte határait: változatos módon és mértéktelenül.

Az, hogy az ember természetéből fakadóan ilyen, megfelel az egyház látásmódjának, de nem Isten akaratának, aki a Názáreti Jézus által pl. így beszélt: *Ha meg nem tértek, és olyanok nem lesztek, mint a kisgyermekek...és: Ti azért legyetek tökéletesek, mint ahogy*

mennyei Atyátok tökéletes. Ezzel azt akarta nekünk mondani, hogy közelítsük meg isteni örökségünket, az alantas emberi, a nem-isteni legyőzése által. Ő nem beszélt a világúr meghódításáról, új ember teremtéséről a lombikból, új természet és új Föld teremtéséről génmanipuláció által, és további beavatkozásról Isten bölcs teremtésébe.

Aki mindezt és a továbbiakat elolvassa, annál automatikusan felvetődik a kérdés, hogy kedve van-e továbbra is lutheránusnak lenni.

Mit mond a Názáreti Jézus az „állatok” témakörében az „Ez az Én Szavam” című Krisztus-kinyilatkoztatásban

Az egyház hallgat, de Jézus, a Krisztus beszél, és kinyilatkoztatásokat tesz a mai időkben is. Az *Ez az Én Szavam* c. könyvben többek között kinyilatkozik az állatokra vonatkozóan is a szeretet örök törvényéről. Az állatokkal kapcsolatos számos utasításból, tanításból és magyarázatból csak kivonatokat szeretnék közölni.

Legyetek tehát figyelmesek, jóságosak, együtt érzőek és barátságosak nemcsak a hozzátok hasonlókkal, hanem minden teremtménnyel, amely gondjaitokra van bízva, mert számukra olyanok vagytok, mint az istenek, akikre ők szükségükben felnéznek. Őrizkedjétek a haragtól, mert sokan vétkeznek haragjukban, amit megbánnak, miután haragjuk elmúlik. (186. old.)

Soha ne öljetek állatot személyes használatotokra. Lássátok, a természet, a teremtés élete gondoskodik rólatok. Legyen elegendő számotokra a földek, a kertek és az erdők termése. Soha ne tapossátok el szándékosan az életet – sem az állatokét, sem a növényekét. Aki szeszélyből tapossa el az életet, az okokat teremt. Mintegy a saját életére tapos, és ezáltal szenvedni fog. (187. old.)

Legyetek áldottak ti, a belső körben, akik halljátok Szavamat, és akiknek feltárulnak a titkok, ti, akik nem csaltok törbe ártatlan teremtményeket, vagy nem ölítek meg azokat, hanem mindenben a jót keressétek, mert ilyeneké az örök Élet. (201. old.)

Csak az a lélek és az az ember tartja be, amit parancsoltam neki, akit az Én Szellemem betöltött. A szellem emberei nem ejtenek fogságba, nem tartanak fogságban, és főleg nem ölnek meg ártatlan teremtményeket. Aki az igazságban él, tudja, hogy minden teremtményben a végtelen szeretet tevékenykedik és hat. (203. old.)

Az önző, a felsőbbrendű ember elvárja, hogy embertársai szolgáljanak neki. Megköveteli az állattól is, hogy lehetőségein és erején felül szolgálja őt. Ő maga rendelkezik – és nem szolgál. Ezáltal embernek és állatnak kimondhatatlan kínokat okoz. Ha az ember embertársait függővé teszi – mintegy rabszolgává, akkor az állatokat is leigazza. Aki nem a lelkiismeretére hallgat, kőszívűvé válik ember és állat iránt... Többé már nem érzi, hogy felebarátjának és az állatnak mire van szüksége. Amikor az ember érzékei eldurvulnak, akkor az egész ember érzelemszegényé válik. (208. old.)

Jézus Jeruzsálem felé ment, és találkozott egy fával súlyosan megterhelt tevével. A teve nem tudta a terhet a hegyre felcipelni, a hajcsár pedig kegyetlenül ütlegelte és bántalmazta őt, de képtelen volt helyéről elmozdítani az állatot.

Mikor Jézus ezt meglátta, így szólt hozzá: „Miért vered a fivéredet?” Az ember így válaszolt: „Nem tudtam, hogy a fivérem. Vagy nem egy málhás állat ez, amely arra teremtetett, hogy nekem szolgáljon?”

Jézus pedig így szólt: „Nem ugyanaz az Isten teremtette-e, ugyanabból az anyagból ezt az állatot és a te gyermekeidet, akik szolgálnak neked, és nem ugyanazon lehetetet kaptátok-e mindketten Istentől?” (432. old.)

Vajon nincs-e megírva a próféták által: „Szabaduljatok meg a véres- és az égő áldozataitoktól! Hagyjatok fel a húsevással; mert arról nem beszéltem atyáitoknak, és nem parancsoltam azt nekik, mikor kivezettem őket Egyiptomból.” (444. old.)

Isten törvényeiben nincs szó sem véres-, sem égő áldozatról, sem az állatok tudatos leöléséről és azok húsának fogyasztásáról.

A törvény ez: Gyakoroljon az ember igazságosságot, irgalmasságot, és vándoroljon alázattal Istennek a bensőben lévő birodalmába, ahol a lélek igazi és örök hazája van.

Isten kezdettől fogva a gyümölcsöket, magvakat és növényeket adta táplálékul az embernek. (446. old.)

Aki ártatlan vért ont, húst fogyaszt, az irgalmatlan, és saját magán fogja elviselni a saját irgalmatlanságát. (447. old.)

Jézus egy faluba érve meglátott egy gazdátlan kismacskát, amely éhezett, és Hozzá kiáltott. Ő felemlte, és ruhájába takarva mellén pihentette.

A faluban enni és inni adott a macskának. Az evett, ivott és hálás volt Neki. Akkor átadta őt Jézus egyik tanítványának, egy özvegyasszonynak, név szerint Lorenzának, aki gondoskodott róla. (450-451. old.)

És tanítványai közül egyesek hozzámenvén beszéltek neki egy egyiptomiról, Beliál egyik fiáról, aki azt tanította, hogy nem törvényellenes az állatok kínzása, ha azok szenvedése hasznot hoz az embernek. (473. old.)

Aki állatra vadászik, egyszer reá is vadászni fognak.

Aki állatokat kínoz, őt is egyszer kínozni fogják...

Aki állatokat kínoz vagy öl, annak keze vértől mocskos. Aki az állatok húsát fogyasztja, az a természetet szennyezi és gyalázza, az tisztátlan. Az ilyenek nem foglalkozhatnak szent dolgokkal: sem az úgynevezett mennyei „titkokat” nem tapasztalhatják meg, sem pedig a mennyek törvényét nem taníthatják, nem tolmácsolhatják. (474. old.)

Az úgynevezett papság, amely a természet ellen, az állatok iránti szeretet ellen beszél, húst és halat fogyaszt, nem foglalkozhat szent dolgokkal, nem kutathatja a menny „titkait”, és a menny törvényét nem taníthatja és nem tolmácsolhatja. Ezek a vak vezetők, akik a világtalanokat a gödörbe vezetik. Ezek szellemi halottak, akik szellemi halottakkal foglalkoznak, akik aztán körülveszik őket.

És megint mondom nektek: Mindenki, aki bármely teremtmény testét táplálékul, kedvtelésként vagy haszonszerzés miatt birtokolni kívánja, azáltal beszennyezi magát. (556. old.)

Mert aki ember vagy állat ellen erőszakot követ el, és nem tiszteli az életet, az vétkezik az ember és az állat élete ellen.... Minden életforma magában viseli az életet Istenből. Ők érzik, hogy felebarátjuknak mi a szándéka velük, és érzik azt, mint örömet vagy fájdalmat. Amit az ember felebarátjának vagy egy más életformának okoz, az visszahull reá. (557. old.)

Nem tudjátok azt, ami írva van? Az engedelmesség jobb, mint az áldozat, és a szófogadás a kos zsírjánál. Én, az Úr, megelégettem égő áldozataitokat és semmis áldozathozatalotokat, mert a kezetek csupa vér.

És vajon nincs-e megírva: Mi az igazi áldozat? Mossátok és tisztítsátok meg magatokat, távolítsátok el a gonoszt szemeim elől; hagyjatok fel a gonosztevéssel, és tanuljatok meg jót tenni. Gyakoroljatok igazságosságot az árvák és özvegyek iránt, és mindenek iránt, amelyek elnyomást szenvednek. És így teljesítitek majd a Törvényt.

Eljön a nap, amelyen elvételik minden, ami a külső udvarban van, és a véráldozathoz tartozik, és az Örökkévaló tiszta imádói tisztaságban és igazságban fogják Őt imádni.” (575. old.)

A vérengző vérengző marad, bosszút forral, és felebarátai vérét szeretné kiontani... Elvakultságukban mások vérének kiontását még tisztességesnek is tartják, és attól sem riadnak vissza, hogy állatokat áldozzanak égő áldozatul az Örökkévalónak. Minden vérontás sátáni, és az Istenből való élet megszenteltelenítése. A sötétségnek ilyen bosszúálló hívei által kíván gúnyt űzni Istenből a sötétség fejedelme. (576. old.)

Én azt mondom nektek, szeressétek ellenségeiteket, és áldjátok azokat, akik szidalmaznak titeket, és világítsatok be sötétségükbe, és engedjétek a Szeretet Szellemét szívetekben lakozni és azt mindenekre kiáramlani. És ismét mondom nektek: „Szeressétek egymást és Isten minden teremtményét.” (824-825. old.)

Azok az emberek, akik magasabb tisztasági szintet értek el, szeretni fogják egymást és Isten minden teremtményét, mint ahogyan Én szerettem és szeretem őket. (825. old.)

Jézus, a Krisztus a papi kasztok azon előírásai és viselkedése ellen beszélt, amelyekről „Mózes könyvei” írnak, de a mai egyházi felsőbbtség utasításai ellen is. Semmi, de egyáltalán semmi sem utal Jézus tanításában arra, hogy Ő az Ószövetséget az Újban akarta beteljesíteni. Ez kizárólag a mai klérus kasztrendszeri gondolkodása. Aki csatlakozik ehhez a gondolatmenethez, az eladta szabadságát a konstantini, pogány államegyház önző, egyházi uralkodóinak.

Az egyháznak nemcsak korábban voltak rabszolgái, hanem ma is. A mai rabszolgatartás sokkal kifinomultabb. Aki nem tesz eleget az egyház követelésének, azt egyházi átokkal sújtja, és örökre elkárhozik. A kisemberek félnek tőle, az állam nagyjai nyilvánosan vétkeznek az ellen, amit az egyház eddig elátkozott. Aki az egyház szemében nagy, annak szemet huny az egyház, az egyik vagy mindkét szemével.

Az állatok panaszkodnak - a próféta vádol

Kedves olvasó, amit most lát, és olvas, döntésre kötelezi Önt – attól függően, hogy szíven viseli-e az állatok sorsát: Istenért vagy az egyházért; mert két úrnak nem lehet szolgálni.

Isten nevében vagy az egyház nevében.

Amilyen mértékben az emberek túlbecsülik magukat, alábecsülik az állatokat.

Sok embernek az a nézete, hogy ő szabad. Az emberek úgynevezett szabadsága azonban tudatállapotuknak felel meg, amely gyakran egy tányér széléig terjed, ritkán képes látni azon túl.

A kozmikus törvények szerint az ember mikrokozmosz a makrokozmoszban.

Létünk legbensőjében a fény lényei vagyunk, teljesen kifejlődött szellemlények, amivé emberként újra válni szeretnénk, mert a Názáreti Jézus azt mondta: *Ti azért legyetek tökéletesek, mint ahogy mennyei Atyátok tökéletes.* (Mt 5, 48) Az állatokban ugyancsak Istenből való élet van, de szellemi testükben Isten, az életnek, a törvénynek az erői még nincsenek teljesen kifejlődve és nem aktívak. Az állatok az istengyermekséggé érés folyamatában egy alacsonyabb evolúciós fokon vannak.

Habár emberré válásunk útján ellentétes érzéseinkkel, érzeteinkkel, gondolatainkkal, beszédünkkel és cselekedetünkkel leárnýékoltuk magunkat, és letranszformált energiákkal, a magunk által teremtett megterheléseinkkel falat emeltünk magunk köré, a kapcsolat azonban az Örökléttel, a tiszta szellemi makrokozmoszsal legyengítve megmaradt. Az élet, Isten, amihez egykor tartoztunk: az egység, a szabadság, a kozmikus határtalanság.

Az állatok, élőlénytársaink, nem tudják magukat megterhelni. Ők – velünk, emberekkel ellentétben – a nekik megfelelő szellemi fejlettség fokán élnek.

Akiben tudatosulnak a kozmikus adottságok, az fel fogja ismerni, hogy a mikrokozmosz, az ember, nemcsak korlátozva él, hanem napjait rabságban tengeti, amely az ő vágy- és kívánságvilágának felel meg. Gondolkodási képességei szerint némely ember kizárólag saját korlátaira tekint, amely számára a „világot” jelenti.

Az ember kisebb vagy nagyobb vagyont tekint „szabadságnak”, amelyet saját tulajdonának nevez. A „tulajdona” az ő kicsiny világa – végül is a „személyisége”, véleményeivel és elképzeléseivel, előítéleteivel, irigységével, önteltségével, elfogultságával és mások alábecsülésével – amelyekhez görcsösen ragaszkodik. Az ember – képletesen mondva – az elhárítás és a visszautasítás vastag falát építette maga köré, és a keskeny lőrésen keresztül gondolatenergiáival és emócióival, gyanakvóan azokra lövöldöz, akik egy és más vonatkozásban kétségbe vonják álláspontját. A „szabad teret”, az úgynevezett „tulajdonát” megfelelő stop-táblákkal – mezei határvonalak, kerítések, zöldsövények – határolja. „Tulajdona” azután létrehozta „szabadságérzetét”, amelynek persze semmi köze a kozmikus szabadsághoz.

Ezzel ellentétben az állat szabad; a Teremtő rendelkezésére bocsátotta az egész Földet, a természetet, amely határokat nem ismer. Erre a kijelentésre néhányan azt felelhetnék, hogy az állatok is, mindenek előtt a magasabb rendű élőlények, megjelölik környezetüket és meghatározott életterületen élnek. Ennek magyarázata a következő: először is az állatok jelzései fajtársaiknak szóló üzenetek. Egy állat körlete ugyanakkor több állatfaj életterülete is. Másrészt a szellemi állatformában még nincs kifejlődve a teremtés összes tulajdonsága, az élet összes szellemi tudatáspektusa – azt is mondhatjuk az isteni törvény. A tudatfejlődés fokát tudatállapotnak nevezhetjük. Az állatok életterületei, a földi testben lévő állatoké is, az ő jelenlegi tudatállapotuknak felelnek meg, amely magában hordozza a további evolúciós fokozatokat.

Egy állat minden evolúciós fokozata tehát az ő tudatállapotának felel meg, amelyet a makrokozmosz, a mindenség törvénye fokozatosan kiépít és felépít az állatban. Ez azt jelenti, hogy minden állat az életciklus mértékében fejlődik tovább, amely a makrokozmoszban hatékony, és kíséri az állat evolúciós lépéseit.

Isten – az Egyetemes Szellem – az Élet, és az Élet állandó evolúció. Mert Isten a végtelenség, ezért nincs soha nyugalmi helyzet, hanem folytonos evolúció van. Ez azt jelenti, hogy a végtelenség szüntelen mozgásban van, szakadatlan evolúcióban.

Ha az állatok viselkedéséről beszélünk, akkor az alapvető, természetes adottságoknak ez a magyarázatuk. Azokról az állatokról van szó, amelyeket az ember még nem nevelt át, és nem programozott félre. Az ember nemcsak közvetlenül idomítással, betanítással, keresztezéssel és tenyésztéssel gyakorolt hatást az állatokra, hanem közvetve a „példamutatásával” is, vagyis egész viselkedésével, tehát érzéseivel, érzeteivel, gondolkodásával, beszédével és cselekedetével, és ezen kívül energetikailag mindig is befolyásolta őket, és negatív programjait rájuk kényszerítette, de ezekre az összefüggésekre most nem térünk ki részletesen.

Mi, emberek ösztönnek nevezzük az állatok tudatállapotát, ami nekik bizonyos határokat szab. Viszont az állatok tudatállapota nem a hibás magaviselet miatt fejlődött ki, mint az emberek esetében a bukás, hanem egy állat tudatállapota a természetszerű, pillanatnyi evolúciós állapot, ennek az életformának az evolúciós lépése.

Ezzel ellentétben az ember negatív viselkedése a mi igazi tudatunk ellen irányul és ezt mindjobban beszűkíti. Önmagunkat korlátozzuk, ha birtokolni akarjuk azt, amit tulajdonunknak nevezünk, de ez illúzió. Ennek az illúzióknak a halál vet véget, mert lélekként semmi földit nem tudunk magunkkal vinni, sem javakat, sem pénzt vagy tulajdont.

Az egónk, a kicsiny világunk a „tulajdonunk”; és ennek több változata van.

Az úgynevezett „tulajdonunk” lehet – többek között – hataloméhség, kapzsiság, brutalitás, uralomvágy, ember és állat kínzásának élvezete. Minden ember aszerint viselkedik, hogy mi van emberi adottságainak skálájában, az egójában, ami tudatállapotává válik gondolkodása és viselkedése által. Az állat, ezzel ellentétben, az evolúciós állapotának megfelelően él, pontosan aszerint, ami pillanatnyilag a tudatában aktív. Ez tehát az állat pillanatnyi evolúciós állapota, amely azonos tudatállapotával.

Az embernek Isten képmásává kellene lenni: szeretet, jóság, egység, jóindulat és szabadság. Ebben a tudatosságban egyé kellene válnia az állatokkal és a növényekkel, a természeti birodalmakkal, valamint az elementáris erőkkel, a csillagokkal, a kozmosszal, a mindenséggel – és önmagával. Az ember egoista beállítottsága miatt lett meghasonlott, elfajzott és gátolt. A természetellenes, alantas magatartását megpróbálja az állatokra átruházni. Az állat viszont szabad, mert „normálisan”, a természet törvényeinek megfelelően, ugyanakkor önmagához hűen él. Minden állat tudatosan magában hordozza az isteni szabadságot, amely egyik evolúciós fokról a másikra mind jobban feltárul neki. A makrokozmosz előre meghatározott ciklusokban vezeti a mikrokozmoszt, az állatot, függetlenül attól, hogy az milyen tudatállapottal rendelkezik. Ezért érzi magát az állat szabadnak.

Az ember is magában hordozza a kozmikus szabadságot. Ezt viszont eltakarja az egó szűkössége, például a külső világhoz kötött érzékei és kusza gondolatlabirintusai által, amelyet egyesek intelligenciának neveznek.

A szeretet a lét legmagasabb forrása. A szeretet, amelyet a Teremtő Szellem az állatba is beültetett, felismerhető, például az emlősök anyai szeretetében. Mennyire körültekintő és gondoskodó a macska a kölykeivel szemben, vagy egy anyaoroszlán, amely, noha gazellára vadászik, kimutatja az anyai ösztöneit, gyengédségét és gondoskodását kölykei iránt. Testén ugrándoizhatnak, amennyit csak akarnak – csendben marad, és örül kicsinyei elevevényének. A feketeerigó is nagyon, nagyon hosszú ideig kimutatja anyai érzéseit. Egy feketeerigó fiókát is addig etet az anyja, minden korlátozás nélkül, amíg önmaga nem képes táplálékát megszerezni. Az állatok hűségére gondolva, a ló jut eszembe, amely odaadja magát, feláldozza az életét, hogy az embert hordozza kilométereken át. Vagy egy kutya hűsége, amelyik például egy vak embert vezet, vagy lavina áldozatát megkísérli kimenteni.

Ellenvetésként azt lehet mondani, hogy az állatokat mi, emberek tanítjuk be. – De miért sikerülhet ez nekünk? Miért tudunk például kutyákat vakvezetőnek betanítani? Csak azért, mert ezek az állatok, és még sok egyéb állat ösztönösen olyan intelligenciával rendelkeznek, hogy képesek alkalmazkodni az emberhez, tehát szolgálni őt. A hála érzése tölti el az embert, ha tudatosul benne, hogy mennyi mindent tesznek az állatok az emberekért, és mennyi áldozatot hoznak, hogy szolgálják és segítsék őt. Aki azonban az egó kívánságainak fogságába kerül, kizárólag saját céljaira használja az embereket és az állatokat. Így kétséges, hogy lehet-e még őt Isten képmásának nevezni.

Minden állatban és minden növényben jelen van a hatalmas teremtő erő, Isten, a mindenhol jelenlévő, egyetemes, örök Szellem, a mindenség intelligenciája. Akinek egy csöppnyi szíve van a természet iránt, megsejtheti egy állat kifejezésében, egy növény szépségében, egy kő megformálásában, vagy a folyékony szubsztanciákban, hogy a Föld paradicsom lehetne.

A természeti birodalmak mértéktelen kihasználásának igazolására gyakran idézik a Teremtő szavait: *Hódítsátok meg a földet, tegyétek alattvalóvá...* (1 Móz 1, 28) Az „alattvalóvá tenni” szavak azonban nem azt jelentik, hogy az állatokat kínozni, az erdőket és növényeket irtani kell, és mindent tönkre kell tenni, ami az ember birtokába kerül. Az „alattvalóvá tenni” szavak a természeti birodalmak megőrzésének parancsát jelentik, igen, az egész Földet kell érteni alatta. Mi azt a parancsolatot kaptuk, hogy szeretetteljesen kezeljük és gondozzuk az állatokat. Azt parancsolták nekünk, hogy becsüljünk, értékeljünk és szeressünk minden életformát a Földön, igen, az egész Földet, mert minden mindenben a Mindenhatónak, a szeretetnek a műve, ember, állat, növény és kő iránt, igen az egész Föld iránt.

Aki gondozott már állatot, érzi, hogy bensőleg gazdagabbá és a természet iránt tudatosabbá vált. Aki viszont húsfeldolgozó üzemeket létesít, vagyis vágóhidakat, vagy helyesli ezeket, ami abban nyilvánul meg, hogy elfogyasztja élőlénytársainak húsát, annak a tudata egyre szűkebb lesz, mert egy ilyen ember bensőjében elszegényedik.

Minden, amit egoizmusból tesszünk, a törvény értelmében megbosszulja magát rajtunk, mert amit az ember vet, azt fogja aratni. Isten szeretet. Az emberek iránti szeretetből adta Isten nekünk a Földet, az anyát, aki táplál minket. Aki szeretetet, tehát önzetlenséget, odaadást és gondoskodást tanúsít a Föld iránt, azt a Föld gazdagon is meg fogja ajándékozni, és gazdagon fog aratni.

(3. kép)

A képen látható plébániai szórólap szövege:

Disznótör szent Aegidiusnál

1996. október 13.-án, vasárnap 10.30-kor (Istentisztelet után) a neusassi városi zenekar kíséretében. Lesz bográcsos hús, véres- és májas hurka káposztával, bográcsgulyás, sör... A disznótort bármilyen időjárás mellett megtartjuk. A bevételt a szent Aegidius kápolna renoválására fordítják. Megtisztelő látogatásának örülni fog az egyházközség tanácsa, a templom vezetősége és természetesen a plébános.

„Disznótör szent Aegidiusnál”

Ha az ember értene az állatok nyelvén, akkor meghallaná például azoknak a sertéseknek a panaszát, amelyeket a szent Aegidius kápolna renoválása végett, a vágóhídon lemészároltak. Panaszuk, ahogyan fájdalmukat kifejezték, a következőképpen hangozhatott: *Miért nem elégedtek meg azzal, hogy szívből jövő adományt kértek a kápolnáért? Miért öltök meg minket, az állatok istenházának nevezett épület renoválása végett?*

Mit válaszolna az Aegidius-kápolna lelkésze az állatoknak, ha meg tudná érteni, amit az állatok megismételnek: *Miért nem kérsz szívből jövő adományt a kápolnáért? Miért hagyod, hogy leöljenek egy kápolna, egy istenházának nevezett építmény miatt?*

Az emberek kiszámíthatatlansága és szívtelensége miatt félünk. Elborzadunk a kétlábú ember kegyetlenségétől.

A próféta vádol:

A szent Aegidius kápolna egyházi vezetői istentisztelet után mindenkit szívesen látnak a disznótorra. Véres- és májas hurka lesz káposztával, bográcsgulyás a lemészárolt sertésből, és hozzá sör. Néhányan azt gondolják, hogy ebben nincs semmi rendkívüli – ez így szokás. Ölni szabad, akár embert akár állatot.

Akinek szíve van, gondolkodjon velünk. A sertés véres áldozatával renoválják a szent Aegidius kápolnát. Egyrészt azoknak az állatoknak a vére és félelemordítása, amelyek érzik felhasználásuk célját, az Aegidius kápolnára tapad, másrészt a befűszerezett és elkészített hús, melyet a halálfélelem átítatott, a hívők emésztőrendszeréből felszívódik. Ez azt jelenti, hogy az állatok gyilkos halála átjárja a kápolnát és a hívőket, akiket szellemi halottaknak lehet nevezni, mert aki ilyesmivel támogatja az „istenházának” renoválását, azt csak szellemi halottaknak lehet tekinteni.

A szent Aegidius egyházi vezetői és híveik valódi díszpéldányok. Az egyházi vezetők leöletik az állatokat a kápolna renoválása végett, ahelyett hogy egyszerűen pénzádományt kérnének híveiktől. A sertés teteméből elkészített ingyenc falatok látszólag jobban kifizetődnek, mintha adományokat kérnének a kápolnáért. Az egyházi felsőbbbségek és híveik

szíve bizonyára háttérbe szorult. A sertésszívek többet jövedelmeznek.

(4. kép)

A ketrecben tartott tyúkoknak nagyon szűk helyen kell élni, minden tyúkra egy A4-es lap nagyságú terület jut. Nem tudnak lepihenni, nem tudnak kapirgálni, nem tudnak kotlani, mert a tojások egy futószalagra kerülnek. Néhány tucat tojás után a tyúk a vágóhídon végzi, mint levesnek való.

Az állatok panaszkodnak:

Szemük megüvegesedett a szenvedéstől, a fájdalomtól és a félelemtől. Érzik, hogy miért tartják őket. Tekintetükkel az embereket vádolják:

Miért öltök meg minket? Miért főzitek, sütitek és bontjátok szét testünket? Nem adta nektek a Teremtő az erdő és mező zöldségeit és gyümölcsseit? Mit tettünk ellenetek, hogy fogságban tartatok és hulladékkal etettek?

Szívetek érzelemszegény és könyörtelen. Egy kőben ott van az élet; szívetek ellenben megkövült. Mellkasotokban csak egy izom dobog magatokért és jóléteketért. Tanuljatok irgalmasságot, midőn helyünkbe képzelitek magatokat. Noha állatok vagyunk, élünk és érzünk, hozzátok hasonlóan, mert az élet érzésből, érzetből és észlelésből áll. Észleljük állattartásokat indítékát.

A próféta vádol:

Az ember kegyetlenné vált, szívtelenül mindent lemészárol, lerombol, és fogságba ejt, ami szívtelen kapzsiságának hasznára válhat. Elfelejtkezik arról, hogy egy szép napon ő is szűk és beszennyezett helyen fog élni, vagy esetleg fogságban. Mert amit vet az ember, azt fogja aratni. Az állatok elleni vétség egyenlő az emberek elleni vétséggel, mert embernek és állatnak ugyanaz a lélegzete, ami az élet, és ez Isten. Haszonállatok tartása a szándékos öléssel egyenlő. Ez bűn az élet ellen, ami Isten.

(5. kép)

Tömeges állattartás – ketrec nélkül sem jobb.

(Fotók 4-5: Compassion In Word Farming, 5 A Charles Street, Petersfield, Hants GU32 3EH, UK)

(6. kép)

Egy bullterrier fajtájú kutya idomítása a kutyaviadalra. Hogy a kitarását és gyorsaságát fokozzák, arra kényszerítik, hogy végtelenül sok kilométeren keresztül egy futószalagon fusson. A kutyaviadalok örült „sportot” nyújtanak a nézőknek. A ringben a kutyáknak szét kell tépniük egymást.

Az állat panaszkodik:

Mire való ez? Miért kínoztok engem? Miért akartok kutyaviadalra betanítani? Én a Teremtő egyik teremtménye vagyok, nem pedig a ti akaratotok játékszere. Az egész testem fáj, izmaid és csontjaid szétrepednek – fájdalom, fájdalom mindenhol. Mire való mindez – mit tettem ellenetek?

A próféta vádol:

Az ember a gyilkos kopó, aki kitenyészette a „bullterriert”, és betanítja, hogy túltelített szenzációéhségében kutyaviadalokon szórakozhasson. A sok szomorú kép egytől-egyig az ember kivégzését szimbolizálja, a vetés és aratás törvénye szerint.

Jézus mondta: *amit legjelentéktelenebb fivéreim közül egynek is okoztok, azt ellenem teszitek.* Nemcsak az emberek tartoznak a testvéreink közé, hanem minden teremtmény, az állatok, az állattestvérek, mert ők is, mint az ember, Istentől kapták az életet. Amit az ember embertársai és az állat ellen tesz, azt Krisztus ellen teszi.

Az ember beleavatkozik Isten mindenhatóságába, és kínozza az állatvilágot. Ez azt jelenti, hogy mindazok, akik állatokat kínoznak, idomítanak, vagy ahogyan a fotón látjuk, egy kutyatestvért futószalagon futtatnak, egy napon ugyanazt vagy ahhoz hasonlót fognak a saját testükön megtapasztalni.

Ne panaszkodjatok, ti szívtelen, kegyetlen állatkínzók, ha egy nap kilométereken keresztül üldözni, hajszozni fognak benneteket a sivatagon át; ha egy állat, amelyet valamikor saját fajtársainak szétmarcangolására idomítottatok, megtámad és szétmarcangol titeket. Ne panaszkodjatok, ha végtagjaitok fájnak, és testetek sebekkel és pattanásokkal borított. Ne panaszkodjatok, ha embertársaitok nincsenek kegyelemmel irántatok, ha ők úgy viselkednek veletek szemben, mint ahogyan ti viselkedtetek és viselkedtek az állatokkal szemben. Ne panaszkodjatok Istennek; ezt ti okoztatok; úgy szenvedtek, mint ahogy embert és állatot szenvedni hagytatok.

(7. kép)

Egy elhullott ló Pardubice-ban (Csehország). Életveszélyes akadályok miatt a lábak és a hátgerinc gyufaszálhoz hasonlóan eltörték.

(Fotó: Animal Peace, 57589 Pracht)

Az állat panaszkodott,

mielőtt arra kényszerítették volna, hogy az összetett lovasversenyen részt vegyen: *Nincs erőm ahhoz, hogy kiálljam azt, amit ti, emberek tőlem kívántok. A csontok és az izmok nem olyanok, hogy a testem kibírja!*

Legyetek irgalmasok! A minden lény Teremtője minket, állatokat, gondjaitokra bízott, hogy abból a szeretetből, amit belétek lehelt, nekünk is adjatok. Hol maradt az irgalmas szeretet teremtménytársaitok iránti? A szeretetet és az irgalmasságot kegyetlenségre, brutalitásra és öldöklésre cseréltétek?

Gyilkos viselkedésetek miatt idő előtt elhalálozok. Hogyan fogjátok egy napon befejezni, hol lesztek akkor, amikor az élet eltávozik belőletek, emberekből?

A próféta vádol:

Hol lesznek egyszer azok, akik ilyen módon halálba hajszoltak egy állatot? Mikor és miképpen fognak az életük versenypályáján a halállal szembenézni? Az ok és okozat törvényének értelmében, aki ilyet okozott, annak saját testén, vagy a test halála után a lélektestén kell átélnie ennek az állatnak a fájdalmát, mert minden cselekedetünk, amelyet gondolkodásunk és kívánságunk megelőz, lelkünkben és testünk sejtjeiben elraktározódik.

Ne csodálkozzatok, embertársaim, ha látszólag magyarázat nélkül eltörik a hátgerincetek. Ne csodálkozzatok, és ne panaszkodjatok Istennek, ha komplikált lábtörést kell elszenvednetek, ami nem akar meggyógyulni. Ne csodálkozzatok, ha mint lelket hajszozni fog benneteket a saját vágyvilágotok, ahogy az állatot halálba hajszoltátok. Ne csodálkozzatok, ha emberként vagy lélekként azoknak a fájdalmait kell eltűnőtök vagy elszenvednetek, akiket kínoztatok, hajszoltatok és gyilkosan tönkretettetek, függetlenül attól, hogy emberek vagy állatok voltak azok. Ne csodálkozzatok, és ne vádoljatok senkit, sem Istent, sem embert, sem állatot – ti magatok vagytok a vádlottak, mert a ti testetekben és lelketekben kezd kicsirázni, amit magatok vetettetek el.

Amikor Isten kegyelméért és irgalmasságáért esedeztek, gondoljatok a Miatyánkra, amit néha-néha imádkoztatok. Ott ez áll: *...és bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek.* Viszont ha az ember nem nyer megbocsátást, mert

nem bánja meg kegyetlenségeit, akkor vajon miben fog részesülni? Csak abban, amit elvetett. Isten kegyelmében és irgalmasságában az ember csak akkor részesülhet, ha megbánja bűneit, bocsánatot kér, és azonosat vagy hasonlót többé nem tesz. Aki azt hiszi, hogy ártatlanul szenved, halála után is, mint léleknek megmarad a szenvedése.

(8. kép)

Így néz ki egy tyúk, ha kiszabadul a ketrecből. A szűk ketrecekben a tyúkok egymás tollát tépkedik ki. (Fotó: MÜLLN)

A állatok panaszkodnak:

Nem panaszkodom fajtársaimnak a tollazatom elvesztése miatt. A kétségbeesés, a fájdalom és a szűk hely miatt minden állat próbál több helyet keresni magának. Ez illúzió. Ha egyik-másik teremtmény meg tud fordulni, úgy tűnik, mintha több helyhez jutott volna.

Életünk a természet. Amit az élet, a természet kínál, az a táplálékunk. Nem akarjuk a bestiális takarmányokat, amely csak húsrá, súlyra és nyereségre doppingol. Szabadon akarunk mozogni a szabadban, és azt enni – igen, enni és nem pedig „zabálni” – amit nekünk a természet ajándékoz.

Nem tudjátok ti, emberek, hogy amit velünk tesztek, az visszahull rátok? A Teremtő, aki az Élet, és akinek mindnyájan a teremtményei vagyunk, nem rendelt el ilyesmit, amit ti, emberek velünk szemben elkövettek. Akkor ki parancsolta nektek?

A próféta vádol:

Ki parancsolta az embereknek az ilyen és ehhez hasonló kegyetlenségeket? A végtelenség Teremtője nem adott ilyesfajta törvényt, hanem a sátán. A gonosz belopózik az emberek szívébe és érzésvilágába. Ez az érzékek sátánja, amely Isten teremtését kínozza, és gyilkolva tönkre akarja tenni. Erre a célra szívtelen emberek kellene, akik olyanok, amilyenek, és ezekből egyre több van. Mert akinek már nincs lelkiismerete, annak szíve sincs ember és állat iránt. Amikor aztán egy ilyen embernél a vetés, amit elvetett, beérik, akkor a kínzás „mestere” hagyja őt elbukni. Ilyenkor már nem ösztönzi őt ellenszolgáltatásra, és további ellentétes cselekedetekre, vagyis az ízlelő idegek további orgiájára, a dőzsölés mámorára, és a húsevés fokozott élvezetére. Neki, a sátánnak, a gonosznak addig van csak szüksége az emberre céljai eléréséhez, amíg használható. Amikor az elvetett mag csírázni kezd egy ilyen emberben, attól kezdve a gonosz számára használhatatlanná válik. Akkor már semmibe sem veszi.

Ne jajgassatok ti, emberek, ha az történik veletek, mint azokkal az állatokkal, amelyeket megkínóztatok, és amelyekkel vérengző módon bántatok. Ne csodálkozzatok, ha testeteket fekélyek és pattanások borítják. Ne csodálkozzatok, ha mások nem könnyörületesek veletek szemben. Ne csodálkozzatok, ha letépik ruháitokat és megerősokolnak. Talán nem járultatok hozzá a tollazat kitépdeséséhez? Vagy talán nem nektek ölték és sütötték a „csirkéket”? Talán nem szakítottátok ki a halott és grillezett testükből a combokat, hogy megegyétek – vagy csámcsogva „bezabáljátok”? Feltevődik a kérdés: ki eszik, és ki zabál? A „zabálás” az állatoknál, vagy az embereknél veleszületett tulajdonság, akik azt hiszik, hogy magasabb értékeket testesítenek meg, mint az állat?

Kedves testvéreim, figyeljetek meg egy lovat, egy tehenet, egy szamarat legelés közben. És nézzetek tükörbe, amikor a sült kacsának és libának vagy a grillezett csirkének, vagyis teremtménytársaitoknak sült testéből kitépítek annak lábait – esztek ilyenkor vagy „zabáltok”? Az evés és zabálás vonatkozásában ki áll magasabban etikailag, erkölcsileg – az állat vagy az ember? Ki mondhatja, ezeket a tényeket nézve, hogy az ember etikailag, erkölcsileg az állat fölött áll? Ezt a visszás helyzetet tekintve, kinek magasabb az

életminősége, az elhízott és elhájásodott embernek, aki „megeszi” teremtménytársainak tetemeit, vagy az állatnak, amelynek istállókban, vágóhidakon, grillsütődékben és serpenyőkben áldoztáá kell válnia az „etikailag-erkölcsileg magasabban álló” ember testessége és jóléte végett?

(9. kép)

A pulykavágóhídon: az állatokat élve, lábuknál fogva felakasztják. A futószalagon arra a helyre kerülnek, ahol aztán leölik őket. (Fotó: afi/H.Jaresch)

Az állatok panaszkodnak:

Miért, miért van szükség ezekre a kegyetlen cselekedetekre? Erre tanított titeket, emberek a Természet Szelleme, a Teremtőszellem? Kimondhatatlanul szenvedünk, mert ki szeretné, ha a kinzócölöpre felakasztanák, ráadásul élve és fejfelé?

Mikor fogják már az emberek megérteni, hogy mi is érzünk, és ezért pont úgy szenvedünk. Ti csak az ösztönt ismeritek el. De az ösztön az érzékeléshez tartozik. Érzékeljük, amit velünk tesznek, hogy ki és mi közeledik felénk. Anélkül hogy tudnánk, elmenekülünk az emberek elől. Ösztönösen megérezzük, hogy ki az ember, és hogy egyeseknek mi a szándékuk.

A próféta vádol:

Ezeket a pulykákat élve, lábuknál fogva felakasztják. Kedves embertársaim, akasszátok fel magatokat lábatoknál fogva padlásotok gerendájára, hogy kipróbáljátok, vajon mit éreznek ezek a teremtmények. Amíg az eszméletvesztés beáll, érzékelhetitek, hogy mi történik veletek, és mit éreztek. Ha ezek után is vágytok a pulykahúsrá, vagy más szárnyas húsára, akkor ne nevezzétek magatokat embernek, hanem elfajzott, kétlábú vadállatnak.

Most valaki azzal érvelhetne, hogy az ember Isten képmása, nem pedig kétlábú elfajzott vadállat. Erre a lehetséges válaszok egyike az lenne, hogy ezen „Isten-képmások” közül sokan elkötelezték magukat a gonosznak, akinek semmi más szándéka nincs, mint hogy Isten teremtményeit kínozza, megölje, hogy állatokat és növényeket keresztezés által megváltoztasson. Az úgynevezett Isten-képmás, az ember, hagyta magát a gonosztól megváltoztatni, amíg az Isten-képmásból a gonosz képmásává vált, aki elől az állatok elmenekülnek, és a növények elfordulnak.

Huzamosan nem fog győzni a gonosz, mert a jó magva ott van a gonoszban is. A jó legyőzi a gonoszt még akkor is, ha az ember sok földi életen keresztül kóstolgatja a saját gonosz vetését, mintegy átéli azt, vagyis amíg felismeri, hogy Isten képmásává kell válnia, ami mélyen a lelkében, a lelke legmélyén van. Akinél tudatosodik, hogy ő Isten képmása, az elkezd az állatokat, a növényeket és az ásványokat is szeretni; és ekkor lélegzik fel a Föld.

(10. kép)

A libamáj „csemege”. Az már nincs az étlapon, hogy ennek érdekében gyötrelmes módon gabonát tömnek az állatokba a garatnyíláson keresztül úgy, hogy a végén már járni is alig tudnak. (Fotó: EARTHKIND, Town Qua, Poole Dorset, BH 15 1 HJ, GB)

Az állatok panaszkodnak:

Én nem vagyok buta liba, még akkor sem, ha ezt mondják rólam.

A Természet Szelleme intelligenciával ruházott fel engem. Ösztönösen érzékelem, ami velem történik. Fajtámat gyakran csak azért „tartják”, hogy lemészárolják, és az ember etetővályújába kerüljön. Mi, állatok egyre csak azt kérdezzük: miért kínozzátok ti emberek teremtménytársaitokat? A gonosz már minden ember szívébe beköltözött? Mi, állatok éppen úgy akarjuk élni az életünket, mint az emberek.

Ti, emberek sok adományt kaptok a természettől egész éven át. Miért kell minket, libákat megtömni, hogy májunkat májpástétomként fogyasszátok el?

A mi sorsunk az emberek kegyetlensége. Mi nem félünk a haláltól, ha az életünk eltelik, és egy további létezéshez közeledünk. A félelmünk az, hogy teremtménytársunk, az ember szenvtelenül és hidegen lemészárol bennünket, holott neki óvnia és szeretnie kellene a földet, és mindent, ami rajta van. Mi, állatok, a ti teremtménytársaitok barátként, úgyszólván testvérként szeretnénk viselkedni veletek szemben. És ti? Nem tettünk ellenetek semmit. Miért teszitek ezt velünk?

A próféta vádol:

Az állatok nem okoztak fájdalmat az embereknek. Akkor miért okoznak az emberek annyi kimondhatatlan fájdalmat az állatoknak? Az embertömegeknek már nincs példaképük. Az egyházi méltóságok viselői, akiknek etika, erkölcs tekintetében példát kellene mutatniuk, aljassá váltak, és egójuk csúszdáján lecsúsztak. Például karácsony ünnepén, libamájjal a hasukban, megáldják híveiket. Ők ugyan mértéktartásról beszélnek az állattartással, az állatmészárlással kapcsolatban, de akármilyen kis mérték is túl sok, mert ha egy állat szenved, nem beszélhetünk mértéktartásról. Ki akarja igazolni a „mértéket”, az állatszenvedést, Teremtője előtt? A méltóságok viselői, vagy „Mózes könyvei”?

„Mózes könyvei” nagy részben nem a Mózes általi isteni szót tartalmazzák, hanem az akkori papi kasztok kegyetlen utasításait, akik kicsapongásaikat, pogány kultuszaikat Mózesre fogták. A mai emberek gondolkodásmódja, beleértve példaképeiket, az egyházi tisztségviselőket is, sokszorosan túlszárnyalja az akkori papi kasztok vérszomjas elképzeléseit. Amit az egyházi felsőbbségek a tantételeket és viselkedési szabályokat tartalmazó műben, a Katekizmusban kijelentenek, az a gyakorlatban felülmúlja az Ószövetség kegyetlenégének mértékét. Az Ószövetség beteljesedik az Újban, hangoztatja a Katolikus Katekizmus; az Ószövetség megvilágítja az Újat, és fordítva. Hogy ez mégis mennyire „világosan” sötétte, azaz mennyire homályossá válik, azt egyetlen jellemes ember sem tudta elképzelni.

(11. kép)

Ezt a patkányt „kutatói célból” megölték, és most további vizsgálatokhoz készítik elő – egy egészen hétköznapi eljárás.

Már több mint 150 éve naponta ezer számra „használnak” állatokat állatkísérletekben orvosi, ipari, katonai és kozmetikai célokra. Mesterségesen beteggé teszik, daganatokkal fertőzik, mérgezik, túlhűtik, besugarazzák, agyvelejét kimetszik, hónapokon keresztül készülékekhez kötik, vagy elektrosokkal kezelik. Mindezt az „emberiség jólétéért”.

Az állat panaszkodik:

Belém ültettétek a halált, nyomor és egyre nagyobb nyomor, jajgatás, egyre nagyobb jajgatás, fájdalom, fájdalom és kibírhatatlan gyötirelem. Mi hasznotok van ebből? Emberek, nem hallotok? Hát nem láttok? Hát nem éreztetek? Ti, emberek, egyszer képzeljétek magatokat az én helyzetembe. A sorsommal nem vagyok egyedül. Millió számra panaszkodnak az egerek, patkányok velem együtt. Nem veszitek észre állattestvéreitek sírását, ordítását, panaszkodását és fájdalmát?

Hogyan fogtok egykor panaszkodni?

Gondoljatok arra, hogy a kegyetlenség újra kegyetlenséget fog okozni annak az embernek, aki kegyetlen. Aggódok az emberek hideg szíve miatt.

Most „kutatómunkát” végeztek meggyalázott, meggyötört, halott testemen, bizonyítékot keresve arra, amit kiagyaltatok. Mi lesz a ti életek eredménye?

A próféta vádol:

Az embereknek Isten képmásává kellene válniuk. De az emberiség nagy része sorsának képmásává vált, mert az állatoknak, mint élőlénytársainknak gyötrelme és fájdalma az emberek gyötrelmévé, fájdalmává és gyakran kegyetlen halálává válik.

Akinek nincs többé lelkiismerete, az szellemileg halott, mert szívében érzéktelenné, süketté és tompává vált az Élettel szemben, amely a valóságban egy rész minden emberből. Az Élet mérlege pontosan mérlegel; milyen sors vár holnap az állatkínzókra és az állatgyilkosokra?

Mi hajtja az embert, hogy ilyen embertelenül cselekedjen? Az ember azt hiszi, hogy a kegyetlenség jó gyümölcsöt terem? Aki arra gondol, hogy a kutatómunkával szerzett hírnév és tisztelet lelkének tartósan a javára válik, az téved. Lehet, hogy a „híres ember” ma egy doktori kalapot kap, de holnap egy fekete szemfedele, olyat, amilyenné a lelke vált.

A szív melegét sokan „feláldozták” a „tudománynak”. De ha saját cicájáról, vagy kedves kis öleberől lenne szó, amelyet a tudománynak kellene feláldoznia, mit szólna ehhez a „tulajdonos”? Bizonyára felháborodna, hogy mit képes az ember elkövetni ezekkel az állatokkal. Akinek az a véleménye, hogy minden más állat másként érez, mint a cica vagy az öleber, annak szíve az önzés állapotában maradt.

Legyen végre tudatos számunkra, hogy minden ember leszüreteli saját gyümölcseit, és azokat meg is kell ennie. Egyeseknek nagyon, de nagyon keserű lesz.

(12. kép)

A vágóhídról menekülve, határtalan pánikban, ez a tehén megpróbálta elkerülni a halált; súlyosan megsebesülve emelték ki a folyóból, ennek ellenére levágták. Milyen elképzelhetetlen félelmet, és milyen nagy fájdalmat kellett elviselnie életének utolsó perceiben!

Az állat panaszkodik:

Ti, emberek, azt gondoljátok, mi nem érezzük, hogy mi vár ránk, amikor a vágóhidra szállító kocsikra zsúfoltok bennünket?

Ismeritek-e azt az emberi elképzelést felülmúló borzalmat, kegyetlenséget és pánikot? Elgondolkoztok-e egyáltalán ti, emberek, amikor állatszállítmányt láttok? Átérezitek-e egyáltalán, hogy mit jelent kiszolgáltatva lenni a túlerőben lévő, felsőbbrendű ember öldöklési vágyának?

Sok ember félelmetessé vált, akiknek szemében brutális erőszak, ridegség és könyörtelenség lobog. Félnünk azoktól, akiknek a Földet és mindazt, ami rajta van, az életet, szeretniük kellene. Mire képes az ember egy falat húserért? Hogyan érzitek magatokat, amikor agyongyötört testemet étkezéskor bekebelezitek? Semmiféle érzés nincs bennetek? Nem tudjátok, hogy annak az agyongyötört és halálra kínzott állatnak egy darabját fogyasztjátok, amely miattatok kényszerült állattetemmé válni, hogy az étkezés gyönyörűségére, jó étvággal, és a testi kívánság elmélyítésére ízlelhessétek. Váljon egészségetekre!

Többek között még azt is elfogyasztjátok, ami a fűszerezett és jól előkészített húsról rátapad, mint pl. félelem, pánik, szenvedés és fájdalom. Amit ebből magatokhoz vesztek, az a testetekben is marad. Félelmünk valamikor félelmetekké, fájdalmunk pedig fájdalmatokká válik. Valamikor azt is érezni fogjátok, hogy mit jelent a pánik. Néhány állatkínzó és állatgyilkos akkor talán meg fogja érteni azt, amit ma úgy intézett el, mint egy tárgyat.

A próféta vádol:

Az emberek érzései és érzetei éppen olyan energiák, mint gondolatai, szavai és tettei. Ezek az energiák nem bomlanak fel. Azoknál maradnak, akik megalkották. Az előidézők,

például a tettesek, de a tettestársak is, az állatkínzók és állatgyilkosok, a törvény szerint saját testükön fogják érezni, hogy amit az ember elvet, azt fogja learatni.

Tettestársak mindazok, akik az állatok kínzását és lemészárlását némán eltűrik, és abból hasznot húznak. Megismétlem – némi ismétlés talán meglágyít egy jéggé vált szívet –: a megkínzott teremtmények húsát átjárja azok félelme, szorultságérzete, gyötrelme, rémülete, iszonyata. Ezek az energiák a húsétel elkészítésekor nem oldódnak fel a semmiben. A húsevő ember emésztőrendszeréből való felszívódás után azok hatnak a test többi részében is, mint például a vérben, az idegekben, izmokban, szervekben, a fizikai test nedveiben, és a közérzetben is. Hol lesz a tetteseknek és a tettestársaknak a lelke éjszaka, amikor az ember mélyen alszik, mindazoké, akik erőszakot követtek el az állatokon, és akik hasznot húztak belőlük? Egyesek talán arra ébrednek, hogy izzadságban fürdenek, hogy álmukban üldözik őket, hogy egy megmagyarázhatatlan erő fenyegeti őket.

Sokan azt gondolják, hogy ez „egy lidércálmom”. Ma, mint ember, adott esetben megszabadul azoktól a benyomásoktól, amelyeket az álom küldött neki. A túlvilágon, mint léleknek, ez már nem lehetséges. Az egykor megálmodott helyzet valósággá válik, a léleknek az ember vétkéből kell tanulni. Az egykori lidércálmom realitássá válik, ami szenvedéssel teli elviselést jelent.

(13. kép)

Egy „szép nercbundáért” kellett ennek az állatnak elpusztulnia. Elgázosították, hogy kíméljék a bundáját. Ami az állatból „maradt”, az „hulladék”-nak számít. (Fotó: Animal Peace)

Az állat panaszkozik:

Nem ajándékozott Isten mindent az embernek, amire szüksége van? Talán nem áll rendelkezésre elég növényi rost és gyapjú ruházkodás céljára a hideg ellen? Az emberi rablók, akik kínoznak és ölnek, bestiális módon elvették tőlem az életet. Miért? A ruhám, a bundám életfontosságú volt számomra – nektek is életfontosságú a bundám?

Nagyon szívesen éltem volna az életemet, ahogy a természet Teremtő Szelleme ajándékozta azt nekem. Ti brutálisan elvettétek. Hogyan tud az ember ezzel elszámolni, akire rá lett bízva a Föld, és mindaz, ami rajta van, hogy szeresse és becsülje azt? A nagy fénynek a kicsit kell szolgálnia. Sok embernél mi, állatok már alig érzékeljük a fényt; csak sötét árnyékokat és agresszív érzéseinek, gondolatainak és szenvedélyeinek élénk szikrázását. Mikor ér véget az állatkínzás és az állatöldöklés?

A próféta vádol:

Az ember, az „értelmes lény”! Az „értelmes lény”, az ember az állatok kínzására és gyilkolására most azt hozhatná fel mentségére, hogy néhány állatfaj még a magafajtaját is megeszi; tehát állatokat. Tudatosítsuk magunkban, hogy egyetlen egészséges állat sem öl azért, hogy állattestvéreinek a bundáját magára öltse. Erre csak az „etikailag, erkölcsileg magasabban álló” ember képes, aki a teremtés koronájának tartja magát, aki azonban báránybőrbe bújó ragadozó farkassá vált.

Aki megtanult látni, nem csodálkozik azon, hogy különösen a gazdagok, a nercbe öltözöttek, gyakran oly kevés melegséget éreznek rideg pompájukban. Sok emberből hiányzik a világos gondolkodása is, éppen azokból, akiknek mutogatni kell „rideg pompájukat”, vagyonukat, mert kevés belső értéket tudnak felmutatni. Így többé a józan emberi észre sem lehet hivatkozni, hogy néhány logikus folyamatot és kozmikus törvényszerűséget felfogjanak. Azoknak a keveseknek, akik még képesek ezt megérteni, elmondjuk:

Az állatok élete – miként az emberek élete is – egyaránt az Élet, amely Isten. Isten az Élet, és Isten adta azt minden embernek, állatnak és növénynek. A Föld élet Istenből. Az

embernek megparancsolták, hogy szeretetben őrizze meg a Földet és mindazt, ami rajta van. Isten nem azt parancsolta az embernek, hogy károsítsa a bolygót, és hogy kínozza, hogy megölje, hogy feláldozza az egójának azt, ami rajta él. Az embernek saját dolga, hogy mit tesz a Földdel, a természet életével és saját életével. Minden egyes ember cselekedete annak vagy a javára, vagy a kárára szolgál, mert amit vetünk, azt aratunk.

Fizikai létünk és a természet minden életformája Isten adománya. Az ember sokkal többet vesz, mint amennyit a Földanyának visszaad. Ez feltétlenül a Föld kizsákmányolását és a saját magát dicsőítő emberi fajnak, egy társadalomnak a halálát jelenti, amely valóban olyan társadalommá vált, mégpedig egy brutális, kártékony társadalommá, amely rablója, tolvaja és gyilkosa a Földanyának.

Tudatosítsuk, hogy az állatok összhangban élnek a Földdel, a természettel. Az emberiség nagy része úgy viselkedik, mit az egó szeméjéből kitenyészített bestia, amely mindent megsemmisít és felemészt.

Aki túlzásnak találja azt, amit leírtam, felteheti magának a kérdést, és meg is válaszolhatja: mit ad az ember szeretetből és jóindulatból a Földanyának? A fotó visszatükrözi az emberiség magatartását, vagyis azt, hogy az emberiség zöme rabol, fosztogat, gyilkol, és mindent magához ragad az egója kedvéért; a Földnek a hulladékot adják, ami önző módon többé már nem használható „maradék”, ami bizonyos körülmények között, mint itt, tegnap még élet volt.

Ez a halott test, pl. a nyérc teteme, öldöklésnek vagy gyilkosságnak a mellékterméke? Ezt döntse el Ön úgy, ahogy akarja. Egy biztos: a fiatal nyérc már nem élheti az ő nyércéletét úgy, ahogy a természet és a Teremtő neki előirányozta, és nem teljesítheti az erők kibontakoztatásának feladatát. A Földanya még ad és ad – lehetőséget lehetőségre, nekünk embereknek is. De meddig?

(14. kép)

Draize-teszt. A vizsgálandó anyagot befecskendezik a kötőhártyazacskóba, vagy bedörzsölik. Az állatokat napokon át mozdulatlanul tartják egy szűk dobozban, szemüket fájdalmasan irritálja és elroncsolja ez az anyag.

(15. kép)

A nyulakat válaszfalak között vagy műanyag nyakkötővel rögzítik, hogy megakadályozzák a vizsgálandó anyag eltávolítását a szemükből.

(16. kép)

Állatkísérlet kozmetikai termékek számára: bőrérzékenység-próba. A nyúl leborotvált hátára rákenik a vizsgálandó anyagot. (Fotók 14-16: BUAV)

(17. kép)

Kolostori disznó: élettér nélkül

(18. kép)

Anyakoca a ketrecben. Néhány szál alibi-szalma „megfelel” az almozási előírásoknak.

(19. kép)

Nincs hely az élethez, nincs természet, nincs napfény – csak sivár, piszkos falak és padló.

(20. kép)

Tehén a hírhedt elektromos tehén-idomító alatt – engedélyezett állatkínzás.

(„Fahr kolostor: Állatok szenvedése kolostorfalak mögött” című közleményből, a Tierschutz-Nachrichten /Állatvédők Hírei/ engedélyével, 1995. június – Állattartó üzemeket ellenző egyesület, Svájc. www.VgT.ch)

(21. kép)

Ezek a malacok is csak rövid ideig éltek túl a fajhoz méltatlan tartási feltételeket. Utána „emberhez méltóan” eltávolítják őket, mint hulladékot. (Fotó: Animal Peace)

Sok borjú csak azért született, hogy rögtön megöljék. Az Európai Unió „Heródes-díja” teszi ezt lehetővé, ugyanis 225,- márka jutalmat fizetnek minden borjúért, ha a születésüktől számított 20 napon belül megölik őket. Németország ezt a jutalmat nem fizeti ki (de az EU-pénztár révén mégiscsak hozzájárul), ezért kell a borjakat hosszú, gyötrelmes utaztatással Franciaországba vagy Spanyolországba szállítani. Ilyen módon 1993 óta több mint 2 millió borjút öltek meg.

(22-25. kép)

(Fotók: Animal Life Svájc, Zürich)

A teheneket a trieszti kikötőben behajózták, hogy pl. egy libanoni vágóhídon levágják. Szemtanúk jelentik, hogy az állatok kirakodásakor, a több hetes út után, a bejrúti kikötőben már csak életben maradtokról vagy félholtokról lehet beszélni. A megelőző többszöri ki- és berakodási eljárás következtében testük tele van kezeletlen, vérző sebekkel, szemsérüléseik vannak, lábuk megrándult és eltörött. A bejrúti kikötőben, a végállomáson a súlyosan sérült, teljesen kimerült és alig járóképes szarvasmarhákat még mindig a legbrutálisabb módon ütlegeléssel hajítják le a hajóról. Gyakran vasrudakkal verik őket, és a szemükbe is beledöfnek. Az elektrosokk is kedvelt kínzóeszköz annak érdekében, hogy a szerencsétlen állatokat engedelmessé tegyék. Főképpen az áldozat genitális testrészeinél és a szeménél alkalmazzák. Sok szarvasmarha e kínok közepette összeesik, és már csak elpusztulni akar. A halál jogától is megfosztják, mert valahogy – mindegy, hogy milyen súlyosan sérült – de „élve”, vagy jobban mondva „haldokolva”, el kell jutnia a legközelebbi vágóhídra. A gyötrelmek miatt már járóképtelen szarvasmarhákat lábuknál fogva, csörlő segítségével könnyörtelenül felhúzzák a hajóból úgy, hogy testsúlyuk terhe alatt lábuk szakad és törik. A következő képek azt mutatják, hogy mi történik a rakodás után: az állatokat lemészárolják, ez azt jelenti, hogy következik az úgynevezett nyakvágás, miközben az állat teljes tudatosság mellett lassan kivérzik.

Az európai ember, aki emiatt felháborodik, azzal szeretné megnyugtatni a lelkiismeretét, hogy nálunk a mészárlás előtt elkábítják az állatokat – egyébként minden úgy játszódik le, mint a képeken. Ez a gyilkosság a szépen megterített asztaloknál késsel és villával folytatódik, miközben senkiben nem tudatosodik, hogy pl. az ő „mignon filéje” röviddel azelőtt hogyan nézett ki.

(26-28. kép)

(Fotók: WSAP Deutschland – Welttierschutzgesellschaft / Világra kiterjedő állatvédő társaság, Am Michaelshof 8-10, 53177 Bonn)

A „civilizáció” útjaival és favágó csoportjaival egyre mélyebbre hatol az utolsó, még érintetlen őserdőbe. A fával együtt kiszállítják az utolsó szabadon élő emberszabású majmokat is – megölve és szétdarabolva.

(29. kép)

A mészáros kiemel egy kutyát a ketrecből; egy rövid botot használ, amelyhez egy hurok van rögzítve. Az állatot addig forgatják, amíg az megfullad, hasonlóan az akasztáshoz. A kutya azután a Fülöp-szigetek étlapjára kerül.

(30-34. kép)

(Fotók: BUAV – British Union for the Abolition of Vivisection, London, UK)

A farm-gyárakban évente ezerszámra tenyésztik a kutyákat. Ez nem valahol távol, a világ eldugott sarkában történik, ahol nincs állatvédelem, hanem Európa közepén „az ember legjobb barátját” tömegárúként termelik – kísérleti laboratóriumoknak az egész világon. Az anyaállatok egyik fialását a másikkal kell követnie, szánalomra méltó feltételek mellett. Néhány vásárló csak vért akar venni; tehát hagyják a kutyákat elvérezni, mielőtt megölik.

(35. kép)

Egy cég katalógusában kísérleti állatokat kínál – például egereket, melyeket tenyésztési módszerekkel szőrtelenítettek. Lehet olyan állatokat is rendelni, amelyeknek meghatározott szerveit vagy mirigyeit kívánság szerint már eltávolították.

(36-37. kép)

(Fotók: plus 49 / VISUM, Medienservice GmbH, Hamburg)

Génterápiának alávetett majmocska steril ketrecben.

(38-42. kép)

(Fotók: BUAV – British Union for the Abolition of Vivisection, London, UK)

A kísérleti laboratóriumokban leggyakrabban „használt” állatok a nyulak, a patkányok, az egerek és a tengerimalacok, noha majdnem minden állatfaj felhasználásával találkozunk, például macskával, kutyával és majommal is.

Délkelet-Ázsiában tíz fogságba ejtett főemlős közül nyolc elpusztul, mielőtt még elérné a laboratóriumot – a rendeltetési helyre való szállítás során, a hosszú repülőúton kis szállító tartályokba zsúfolják őket.

(43. kép)

Egy prémesállat-farmon 100 000 db állatot is tartanak, drótketreczek végtelen sorában.

(44. kép)

A szűk fogdában a róka lába alatt még padló sincs.

(45. kép)

A fogságban lévő rókák szenvednek az extrém stressz-viszonyok miatt, ami odavezet, hogy az anyaállatok megölik kicsinyeiket.

(46. kép)

A rókát egy fogóval rögzítik, és úgy ölik meg, hogy szájába és végbélnyílásába elektródát vezetnek.

(Fotók 43-46.: WSAP Deutschland – Welttierschutzgesellschaft /Világra kiterjedő állatvédő társaság, Am Michaelshof 8-10, 53177 Bonn)

(47. kép)

Szabad vadcsapásokon a nyércek naponta nagy távolságokat tesznek meg – a fogság az igen szűk térben viselkedési zavarokhoz vezet. (Fotó: WSAP)

(48. kép)

Egy hermelin a csapdában. Meddig kell még szenvednie, amíg a halál „megszabadítja”?
(Fotó: Word Animal Net)

(49. kép)

Az állatvédők tiltakozása ellenére a Mangeses de la Polvorosa nevű észak-spanyolországi falu lakói szombatonként kihajítottak egy kecskét a templomtornyából, a falu szentjének tiszteletére. A lakók százai jelentek meg a téren, azzal a szándékkal, hogy részesei legyenek a látványosságnak, amelynek régi hagyománya van. A „kecske-ugratás” előtt a tömeg ujjongása közepette fiatalok parádéztak az állattal. Ezúttal jobb sora volt a kecskének, mint elődeinek: túlélte a zuhanást tizenöt méteres magasságból, mert vitorlavásznat feszítettek ki alatta.
(1991; fotó: Reuter)

(50. kép)

Az állatok megvetése az egyház részéről a középkorban érte el legmagasabb fokát, illetőleg a mélypontját. Az állatokat szabályszerűen kivégezték, mert különböző „vétkeket” róttak a terhükre. Itt egy sertés „kivégzését” látjuk.

Ez a kegyetlen ember

Ez a bestiális ember, ezek vagyunk mi, és ez lesz az emberek szenvedése mindaddig, amíg meg nem tanulják a természetet nem csak saját maguk részére „kedvelni” – miként a katolicizmus azt előírja – hanem valóban szeretni.

A „kedvelni” szó kirívó ellentmondásban áll az istenszeretettel, amely a felebaráti szeretet. „Kedvelni” annyit jelent, mint különbséget tenni egyik és másik között. A „kedvelni” szó azt is jelentheti, hogy élőlénytársunkat, az állatot alacsonyabb rendűnek tekintjük. Ha az ember, akinek Isten képmásává kellene lennie, nem törekszik az Isten- és a felebarát iránti szeretetre, akkor az alacsonyabb rendűt, például az állatot, amelyet csak „kedvelni” kell, ütlegeli, kínozza és megöli... „Kedvelem a sertéseket, mert szívesen eszem sertéssültet.” Vagy: „Kedvem telik a grill csirke combját kitépni, mert azt szívesen megeszem”.

Az isteni szeretet az, amely önmagának semmit sem akar, hanem felebarátját és élőlénytársát szívében hordozza, mint egy részt önmagából, ez a valódi élet parancsolata, szenvedés nélkül, fájdalom nélkül és szellemi halál nélkül.

Az Ószövetség beteljesedik az Újban, írja a Katolikus Katekizmus. Mikor találja meg ugyan a beteljesedését? Akkor, amikor az emberek sorsa az állatok sorsává válik? Akkor beteljesül az ember végzete. Az állatok szabadságban fognak élni, és együtt lesz az oroszlán a báránnyal.

Egyik vagy másik ember még egyszer felteheti a kérdést, hogy ki a hibás. Egyrészt az eldurvult papi-kasztok, egészen napjainkig, akik nem azt tanították az emberiségnek, amit Isten és Jézus akart, másrészt az emberek érzéketlensége és korlátozottsága, akik engedték, hogy mások, például a papok, uralkodjanak felettük.

(51. kép) Fotó: BUAV

1. magyar nyelvű kiadás 2002
Jogosított kiadás a kiadó engedélyével:
©Verlag DAS WORT GmbH
Max-Braun Straße 2
97828 Marktheidenfeld
Deutschland
Internet: www.das-wort.com
E-mail: info@das-wort.com

A mű eredeti címe:

Der Prophet
Die Stimme der Wahrheit. Nr. 15
Tiere klagen – der Prophet klagt an!

A szöveg megértéséhez a német
kiadás a mérvadó

Magyarországon megjelenteti:
Univerzális Élet
H – 5002 Szolnok
Pf. 125
Minden jog fenntartva

Az „A Próféta” – a Szó és a kiadvány ingyenes.
Aki hozzá szeretne járulni adományaival a lap kiadásához,
azt a következő bankszámlán teheti:

Kereskedelmi és Hitelbank Rt. 5000 Szolnok, Szapáry út 25-29.
10404508-45016626-00000000 (Ft vagy EUR)
SWIFT kód: OKHB-HUHB